DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

- BEYZA ALKOÇ -

KALP MUHAFIZI

Senin görevin
kalbimi korumaktı.

indigo

BEYZA ALKOÇ

KALP MUHAFIZI

İNDİGO KİTAP

ÖNSÖZ

Merhaba sevgili okurum,

Ben Beyza ve bu benim on altıncı romanım. Belki de hayatımda yazdığım en farklı kurgu... Kalp Muhafızı'nın konusu kalbime düştüğü ilk andan beri yazıp yazmamak konusunda çok tereddüt ettim. Yazdığım her roman günümüzde geçerken kalemimi kâğıdımı alıp yüzlerce yıl önceye gitmek, hiç yaşamadığım bir dönemin hikâyesini yazmak cesaret isteyen bir karardı fakat hiç var olmayan toprakların yaşanmamış hikâyelerini yazmak, karakterlerin birçoğuna aşina olmadığım isimler vermek ve onları bana hiç de tanıdık gelmeyen bir düzende yaşatmak muhteşem heyecan verici bir serüvendi. Bazen yazmak için öğrendim; bazen öğrenmek için yazdım. Bazen sizlere iyi gelmekti amacım, bazen ise kendime iyi gelmek...

Her kitabımın hayatımda bambaşka yeri var, dile kolay ama ilki on beş yaşında yazılan on altı roman... Her biri bana bir şeyler öğretti, her biri hayatımın belli dönemlerine, düşmelerime ve kalkmalarıma, mutluluklarıma ve üzüntülerime, zaferlerime ve yenilgilerime şahit oldu. Kalp Muhafızı ise bana bambaşka

dünyaların kapılarını açtı, yazarken ne kadar özgür olabileceğimi öğretti ve beni olgunlaştırdı. Bu sebeple Sara'nın hikâyesinin aklıma ve kalbime düştüğü o güne teşekkür ederim. Ve elbette, Kalp Muhafızı'nı yazdığım süreç boyunca bana destek olan her birinize, canımın içi okurlarıma, canım eşime ve canım aileme sonsuz teşekkür ederim...

Sara'nın hikâyesinin her birinize ilham olması dileğiyle...
İyi okumalar dilerim.

Kalbinin muhafızını arayanlara...

Bir savaşın
hem kazananı
hem kaybedeni
olanlara...

Kalbinin esiri olanlara...

Kendinin esiri olanlara...

Ömrünü, duygularının üzerine atılan
düğümleri çözmeye adayanlara...

Sevgili okurum. Bunlar benim Kalp Muhafızı'nı yazarken en çok dinlediğim ve dinlerken Sara ve Hazar'ın hikâyesiyle en çok bağdaştırdığım şarkılar. Umarım sen de dinlerken onları hisseder, dinledikçe onları hatırlarsın.

1. *Emir Can İğrek – Tenha*
2. *Ghostly Kisses – Empty Note*
3. *Cem Adrian – Sancı*
4. *Perdenin Ardındakiler – Kaçıncı Kayboluşum*
5. *Circle 35 ft. Stewart Cole - Foam and Sand*
6. *Taylor Swift – Safe & Sound*
7. *Regina Spektor – Samson*
8. *Hedonutopia – Siyahı Makbul*
9. *Cem Adrian - Keskin*
10. *Can Kazaz – Zifir Sessizlikte Bulursun*

"Başlangıçtan önce hiçbir şey yoktu: Ne toprak vardı ne de gökkubbe; ne yıldızlar vardı ne de gökyüzü. Yalnızca şekilsiz ve şemalsiz, sisten ve durmadan yanan ateşten bir âlemdi var olan."

—Neil Gaiman, *İskandinav Mitolojisi*

"Ne yaparsın bilmiyorum,
nasıl korursun, nasıl savunursun sonsuza kadar...
Emin olduğum tek şey var sevgilim,
Kâhinin avuçlarındaki kalp bizim kızımızın kalbi
ve sen onu sonsuza kadar koruyacaksın.
Sana inanıyorum, güveniyorum ve seni seviyorum.
Sevgilerle,
Biricik eşin Nalya."

GİRİŞ

KEHANET

İskandinavların, İngilizlerin ve Türklerin bir araya gelerek yaptıkları tek şey... Norveç ve İskoçya'nın tam ortasında büyük ve güçlü bir ada ülkesi, Vegvisir Krallığı. Kraliyetin yüzlerce yıldır taşıdığı bu isim, bir inanışa göre eski denizcilerinin fırtınalı havalarda yönlerini ilahi yardımlarla bulabilmek için kullandığı, mucizevi gücü olduğuna inanılan bir sembolden geliyor. Atalarının inançları doğrultusunda gücünü bu sembolden aldığına inanan krallık tam yedi yüzyıldır ayakta ve şimdi bir miladın en başında...

Yıl 1801. Yeni asrın ilk yılı, her şeyin başlangıcı.

Gecenin şafağa döndüğü ilk anlar yüzünü gösterirken bir bebek ağladı. Ebe kadın bebeği kollarının arasına aldı ve gözyaşları içinde başını kaldırdı. Titreyen dizlerine tutunarak ayağa kalktı ve kollarının arasındaki pembe yanaklı bu narin bebeği onu bekleyen koca adama, kralına uzattı.

"Bir kızınız oldu majesteleri," dedi heyecanla. "Prensesimiz doğdu."

Orta yaşlarını çoktan geçmiş kral dört erkek çocuğun ardından hâlâ bir kız bebek bekliyordu. Kızını kollarının arasında

tuttuğunda sağ kolu, sarayın şifacısı ve kâhini her zaman olduğu gibi yanındaydı. Kral onu görünce susan bebeğin gözlerine bakarken kâhin öne eğildi ve derin bir nefes aldı.

"Ne oldu kâhin?" dedi kral. "Söyle."

Odayı derin bir sessizlik sardı. Kraliçe iki gündür çektiği sancılardan yorgun düşmüş, yarı baygındı. Krallığın sahip olduğu tüm iyi ebeler orada, kraliçenin ihtişamlı odasındaydı. Hizmetkârlar, ebeler, muhafızlar ve hatta az önce ağlayan bebek bile suskundu. Sanki herkes kâhinin iki dudağının arasından çıkacak cümleyi bekliyordu. Kral sabırsızca başını kaldırdı, kollarındaki bebekle kâhine döndü. Kâhin gözlerini bebekten ayırıp yere çevirdi ve başını salladı.

"Bu o, majesteleri," dedi. "Kehanetin bebeği. Tacın sizden sonraki sahibi, krallığın tek kurtuluşu ve kalbin taşıyıcısı."

Kral duyduğu cümleler karşısında kollarında tuttuğu bebeğin bir bebekten, onların biricik kızlarından daha fazlası olduğunu anladı. Sarayın gelmiş geçmiş her kâhininin onlarca yıldır bulundukları bir kehanet vardı. Bir gün sarayda bir prenses doğacak ve babasının ölümünün ardından tahta o geçecekti. Onun hükümdarlığı bu zamana kadarki tüm hükümdarlıklardan farklı olacaktı. O krallık boyunca kehanetle başa geçen ve tahtta en uzun oturan kraliçe olacaktı. Savaşların en büyüğünü verecek, zaferlerin en büyüğünü tadacaktı.

Bu büyük kehaneti saraya ve krallığa miras bırakan tam yüz yıl önce tahtında ölen Kral Hermes'in kâhiniydi. Yüz yıl boyunca her öngörüsü gerçekleşmiş, olacağını söylediği her şey tam olarak belirttiği yer ve zamanda olmuştu. Kehanet, kâhinin ölümünün ardından odasındaki sandıkta bulunan bir zarftaki sararmış kâğıtta yazıyordu. Kâğıdın yanında iki değerli mücevher vardı. Birbirinin aynısı iki kolye... Altın ve gümüş renklerinin arasında sıkışıp kalmış birer "kalp."

"Sevgili bu kehaneti bulan kişi,

Bunu bulduysan ben ölmüşüm demektir, ne yazık... Bulduğun bu zarfı kralın huzurunda sarayın yeni kâhinine teslim etmekten başka herhangi bir şey yapmayı aklından bile geçirme. Söylediklerimi yapmadığın takdirde bu satırların ve kalbin gücü sana sonsuz acıyı yaşatacaktır.

Ellerinde tuttuğun bu kalp saraya ait ve sarayda olmak onun kaderi. Onu taşıyabilecek tek insan ise günü geldiğinde doğacak prensesin ta kendisi. Kalbin sahibi kolyeyi doğduğu an takmak ve ölene kadar çıkarmamakla yükümlü. O, bu krallığın en uzun yaşayan hükümdarı olacak; o, bu toprakların gördüğü en güçlü krallardan ve kraliçelerden güçlü olacak; o, tarihin en büyük savaşını verecek ve en büyük galibiyeti tadacak. Kalbin sahibi krallığın kaderidir. O yoksa krallık da yok. Eğer sahibi olmayan herhangi biri kalbin taşıyıcısı olmaya çalışırsa yaşamı uzun sürmeyecek, kalbi birkaç saat içinde duracak ve buna kimse bir sebep bulamayacak.

İkinci kolyeye gelirsek sevgili kâhin, o sana aittir. İkinci kolye ellerinde olduğu sürece kalbin taşıyıcısı olan prensesin nerede olduğunu ve yaşayıp yaşamadığını hissedebileceksin.

Sevgili Majesteleri, tüm ışığım sizinle. Yıldızlar sizi aydınlatsın."

Kehanetin bulunduğu o günden beri kolye krallığın en önemli konularından biri haline gelmişti. Yalancı kâhinlerin kalbin taşıyıcısı olduklarını iddia ettiği üç kraldan doğma tam yedi prenses kehanetin uğursuzluğuyla hayatlarını kaybetmişti. Sa-

rayın şimdiki kâhini ise gelmiş geçmiş en başarılı kâhinlerden biriydi ve ona göre kralın ellerinde tuttuğu bu bebek, kalbin sahibiydi...

Kolye bebeğin küçük, güçsüz boynuna yerleştirilirken anne ve babasının, kral ve kraliçenin kalplerinde derin bir korku vardı. Prenses kalbin gerçek taşıyıcısı değilse diğerleri gibi birkaç saat içerisinde hayatını kaybedecekti. Geçmek bilmeyen saatler geçti. Bebek iyiydi, annesinin kendisini beslemesine izin veriyor ve bol bol uyuyordu. Saatler geçtikçe saraydaki heyecan artıyordu, kral bir kutlama yemeği hazırlığı emri vermişti. Bebek yemeğe kadar yaşarsa kalbin gerçek sahibi olduğu tüm saraya ve halka ilan edilecekti.

Ve o an geldi. Halk tarafından "akşamı göremeyeceğine" inanılan bebek sarayın balkonunda, kralın kollarındaydı. Akşam güneşi boynundaki kolyeye öyle güzel yansıyordu ki sanki herkes karanlıktayken sadece o aydınlıktaydı.

Güneş kalbi selamlıyordu, kalp güneşi.

O gece sarayın ve halkın kutlama gecesiydi. Kral tüm halkına yemekler, meyveler ve içkiler dağıttı. Tüm saray kutlamalarda eğlenirken kraliçe bebeğiyle odasında dinleniyordu. Beşinci doğumunun böylesine uzun ve zorlu geçmesi onu çok yormuştu. Kendisini halsiz, hasta ve yorgun hissediyordu.

Kral gecenin ilerleyen saatlerinde oğulları ve kardeşleriyle eğlendiği sırada kraliçenin hizmetkârlarından birinin salona koşmasıyla ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Endişesini saraya göstermek istemediği için karısının odasına yürüyerek giden kral elinden gelse kraliçenin odasına koşar adım gidecekti. Yaklaşık üç yüz elli adım ve yetmiş iki merdiven basamağı sonrasında karısının odasına ulaştı ve acı haberi o an aldı.

O gün prensesin doğum günü, kraliçenin ölüm günüydü.

O gece sabaha kadar eğlenen halk, ertesi gün büyük bir yas

gününe uyandı. Odadaki tüm hizmetkârların dışarı çıkması emrini veren çaresiz kral çok sevdiği kraliçesinin, biricik karısının ölü bedenini kollarının arasına almış ağlıyordu. O an kraliçenin yastığının altından ucu görünen kâğıt parçasını gördü. Uzanıp kâğıdı ellerinin arasına aldı ve karısının ona bıraktığı son mektubu okudu.

"Ne yaparsın bilmiyorum, nasıl korursun, nasıl savunursun sonsuza kadar...

Emin olduğum tek şey var sevgilim,

Kâhinin avuçlarındaki kalp bizim kızımızın kalbi

ve sen onu sonsuza kadar koruyacaksın.

Sana inanıyorum, güveniyorum ve seni seviyorum.

Sevgilerle,

Biricik eşin Nalya."

O gün krallığın kader günüydü. Kraliçenin uğruna öldüğü kızı, kalbin sahibi prensesin doğduğu, kehanetin başlangıç günüydü. O gün prensesin yıllar sonra bile asla kutlamayacağı, tüm gününü yas tutarak geçireceği, hediyeler beklemek yerine kendisini annesinin mezarında bulacağı gündü.

Prenses Sara kendi annesinin ölümüne doğmuştu ve kehanet şimdiden başlamıştı, onun yaşadığı dünyada başka bir kraliçenin varlığına yer yoktu.

On Sekiz Yıl Sonra, 1819

Sara her yıl olduğu gibi bu yıl da doğum günü sabahını biricik annesinin mezarında geçirmişti. İçini saran yas duygusu sade siyah elbisesi ve başına geçirdiği siyah peleriniyle tüm saray halkına yansıyordu. Bugün annesine menekşeler götürmüştü. Onunla hiçbir zaman uzun uzun konuşamazdı, yanına uğrar ve sadece

bir cümle kurardı.

"Ben geldim anne, hep geleceğim." Sonra ne yapacağını bilemez, elleriyle toprağı okşar, bir süre toprağı izler ve kalkıp giderdi.

Annesini hiç tanımamıştı ama annesini çok iyi tanıyan yardımcılarından hep duyduğu bir şey vardı: Prenses annesinin kopyasıydı. Aynı annesi gibi hırçın, onun gibi zeki ve inatçıydı. Uzun koyu kestane saçları, dolgun yanakları, kırmızı dudakları ve her daim hüzünlü bakan gözleri annesinin ona en güzel mirasıydı. Ağabeylerine ve kuzenlerine göre genç yaşına rağmen oldukça içe kapanıktı. Yemeğini odasında yemeyi tercih eder, çoğunlukla okur ve yazardı.

"Majesteleri!"

Sara ona seslenen yardımcısını duyduğunda annesinin mezarından ayrılmış, sarayın bahçesinde yürüyordu. Hava bugün en az kendisi kadar kasvetliydi. Başını çevirip pelerininin altından yardımcısına baktı.

"Söyle Lara," dedi.

"Odanıza dönmek zorundasınız. Kralın emri."

"Bu da ne demek?" diye sordu Sara, kaşları çatılmıştı.

Babası ona kolay kolay emir vermezdi, hiçbir yanlışı olmayacağını bilir ve belki de bu sarayda en çok kızına güvenirdi.

"Bana öyle söylendi efendim. Üstelik..." Otuzlu yaşlardaki kadın konuşmakta tereddüt ediyor gibiydi, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu kesindi.

"Üstelik ne?" diye sordu Sara.

"Bize siz majestelerinin önemli eşyalarını toplamamız söylendi efendim. Sanırım bir yolculuğa çıkacaksınız." Kadın nefes nefeseydi, sarayın en üst katından buraya koşa koşa gelmişti. Sara ka-

dına şaşkınlıkla baktı. Yolculuk da nereden çıkmıştı?

"Yolculuk mu?" diye sordu hayretler içinde. "Gidip onunla konuşacağım."

Sara sarayın girişine yönelirken yardımcısı da onun adımlarına yetişmek için koşar adım ilerliyordu. "Fakat kendisi çok öfkeli görünüyordu, odanıza gitmenizi emretti..."

Sara cevap bile vermedi. Hızla saraya girdi ve siyah pelerininin başlığını çıkarıp merdivenleri bir bir çıktı. Yardımcısı da peşindeydi, kadın artık yorgunluktan bayılmak üzereydi ama prensesin her anında yanında olmak zorundaydı, yani bayılamazdı.

Kralın çalışma odasına ulaştıklarında Sara başını kaldırıp kapıdaki muhafızlardan birinin yüzüne baktı. Başıyla kapıyı işaret etti.

"Üzgünüm majesteleri, içeriye kimseyi, sizi bile almamam için tembihlendim."

Sara muhafızların kendisine asla dokunamayacaklarını biliyordu. Duyduğu cümleleri umursamadı, onlara doğru yürüdü ve kapıyı açıp içeri girdi. Babası öfkeyle kapıya döndüğünde kızı çoktan içerideydi. Yardımcısını bile kapıda bırakmış, hiçbir şeyi umursamadan içeri girmişti.

"Sara!"

"Baba."

Aralarında hiçbir zaman klasik bir kral-prenses ilişkisi olmamıştı, bambaşka bir yüzyıldan gelen bir baba-kız gibiydiler her zaman.

"Sana odana gitmeni emretmiştim, üstelik içeri alınmamanı da söylemiştim!" dedi kapıdaki muhafızlara duyurmak için sesini yükselterek.

Sara babasının çalışma masasının önünde durmuş umursa-

mazca ve aynı zamanda neler olup bittiğinin merakıyla etrafına bakınıyordu. Babası her zamanki ihtişamlı kıyafetleriyle masasında oturmuştu. Masanın üzerinde sararmış ve yıpranmış bir harita vardı. Masanın sağ tarafında ayakta dikilen iki uzun ve geniş omuzlu adamın kıyafetleri şövalye olduklarını hemen ele veriyordu.

"Odama gideceğim," dedi Sara. "Ama bilmek istiyorum."

Babasının ne kadar gergin bir gün geçirdiği her halinden belliydi; gözleri kızarmış, göz altı torbaları belirginleşmişti. Sara babasını böyle görünce durumun ciddi olduğuna hemen ikna oldu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Sara endişeyle konuştu. "Yolculuğa çıkacakmışım. Beni nereye ve neden gideceğimi bilmeden öylece dışarı atacak değilsin, değil mi?"

"Seni dışarı atmıyorum Sara!" dedi babası öfkeyle. Kral kendisini iyi hissetmiyordu, başını ellerinin arasına aldı ve alnını ovdu.

"Şifacıyı çağırmamı ister misiniz majesteleri?" diye sordu şövalyelerden biri; diğerine göre daha kısa boylu ve daha gençti. Üzerlerindeki gümüş rengi savaş kıyafetleriyle asla zarar görmeyecekmiş gibi duruyorlardı. En azından Sara o an onları süzerken öyle düşünmüştü.

"Hayır, hayır beyler. İyiyim." Kral sakinleşmeye çalışarak Sara'ya döndü, başını salladı. Kızını o kadar seviyordu ki ona karşı asla bir hükümdar tavrına bürünemiyordu, yelkenlerini suya indirdi ve anlatmaya başladı.

"Savaş geliyor," dedi Kral.

Sara tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Eli istemsizce boynundaki kolyeye ve ucundaki kalbe gitti. Kendini ne zaman kötü hissetse kalbi tutardı, sanki o kalp içinde annesinin sonsuz sevgisini taşıyordu.

"Büyük yıkım olacak Sara," dedi hüzünle. "Tek istedikleri sensin, kalbin sahibi."

"Ben mi?" diye sordu Sara, hayretler içinde. Kral başını salladı.

"Kral Noyan seni kraliçesi yapmak istiyor. Kolyenin sahibi olarak o krallığın başında olduğun sürece yenilmez olacaklarını sanıyorlar."

"Bu da ne demek? Benimle evlenmek mi istiyor? Adam seksen beş yaşında!"

Kral başıyla onayladı. "İşte bu yüzden seni buradan göndermek zorundayım Sara. Sana zarar gelmesi bu toprakların felaketi olur."

"Peki ama nereye?"

"Seni büyük halan Helda'nın yanına, adanın saraya en uzak yerine göndereceğim Sara... Savaş bitene kadar senin için en güvenli yer orası."

Oda bir süreliğine sessizleşti. Kulaklara gelen tek ses Sara'nın ağlamamak için aldığı o derin ve titrek nefesin sesiydi.

"Peki ya sen?" dedi Sara titreyen dudaklarıyla, eli hâlâ kalbindeydi. "Ağabeylerim? Kuzenlerim?"

"Biz burada kalıp savaşmak zorundayız. Bunu biliyorsun." Kral derin bir nefes aldı. "Sana en iyi şövalyelerimi veriyorum. Hazar ve kardeşi Atlas."

Sara başını çevirip masanın yanında duran iki adama baktı. İkisi de krala olan saygılarından yere bakıyordu. İkisinin de elleri arkalarında birleşmişti. Uzun boylu olanın sağ elinin üzerindeki kesik net bir şekilde göze çarpıyordu. O Hazar olmalıydı, Sara'nın henüz göremediği yüz hatları kabaca daha olgun duruyordu. Atlas ise Sara ile aynı yaşlarda olmalıydı. Birbirlerine o kadar benzemiyorlardı ki kardeş oldukları asla anlaşılmıyordu. Hazar'ın

koyu kahverengi saçları vardı, Atlas'ın saçları ise koyu sarıydı. Hazar esmere yakınken Atlas resmen bembeyazdı. Sara iki şövalyeyi dehşet içinde süzdükten sonra korkuyla babasına döndü. Bu gerçekten oluyor muydu?

"Yanınızda onların seçtiği beş yetenekli şövalye daha olacak. Yalnızca önemli eşyalarını alacaksın Sara çünkü yolculuğunuzu at üzerinde yapacaksınız."

"Ben..." dedi ve sustu Sara, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Artık hazırlanman lazım," dedi babası. "Yoksa güneş batana kadar yeterince yol alamayacaksınız."

"Peki benim burada kalmam savaş için daha iyi değil mi?" diye sordu Sara çaresizce. "Kolyenin sahibi benim! Ben buradaysam topraklarımız koruma altında olur!"

"O öyle değil güzel kızım..." dedi kral çaresizce. "Sen hâlâ bir prensessin, kehanetin gerçekleşmesi için önce benim ölmem ve senin kraliçe olman gerekiyor. Lütfen artık daha fazla soru sorma. Git ve hazırlan. Yolculuk boyunca kolyeni asla boynundan çıkarmayacaksın, bunu unutma. Ve siz de unutmayın," dedi kral iki şövalyesine dönerek. "Kalp bize Sara'nın yerini ve nasıl olduğunu gösterebilecek tek güç. Kolye prensesin boynundan asla çıkmayacak."

Şövalyeler başlarını salladı. Kral ayağa kalkıp birkaç ağır adım attı ve Sara'nın yanı başında durdu. Kızını kolları ile sardığında Sara kendini ağlamamak için zorluyordu. Sarılmaları kısa ve hızlıydı, ikisi de çok zamanları olmadığını biliyordu. Ayrıldıklarında kral şövalyelerden uzun boylu olana döndü ve ona son cümlelerini kurdu.

"Kızımı sana emanet ediyorum Hazar. Fakat sen yalnızca onun, prensesin değil kalbin de koruyucususun, unutma. Sen artık bir Kalp Muhafızı'sın."

Şövalyeler saray için olmazsa olmazlardandı. Hazar ve kardeşi Atlas çocukluklarından beri birer şövalye olmak için yetiştirilmişlerdi ve Hazar'ın yönettiği elli kişilik birincil şövalye ekibinin ismi Saray Muhafızları'ydı.

Saray Muhafızları sarayın kapıları ardında, onların çok gerisinde kalacaktı. Birileri Saray Muhafızı olmaya devam edecekti elbette ama Hazar artık yalnızca bir Kalp Muhafızı'ydı. Artık onun tek görevi inatçı bir kızı ve onun kalpli kolyesini korumaktı...

Dört bir yanım
onlarla çevriliydi...
Kalp Muhafızlarımla.

KALP VE EV

Bu kalp benim sarayımdı

Hava rüzgârlıydı, içim dingin. Ben, karşıma çıkan her şeyi önce sorgulayan, sonra çabucak kabullenen biriydim. O gün güneş batmaya bile yeltenmeden yola çıktık. Babam, ağabeylerim ve kuzenlerimle vedalaşabilmek için yalnızca birkaç dakikam vardı. Onlara sıkı sıkı sarıldım, döneceğime söz verdim.

Yardımcım elinde benim için hazırladığı bohça ile beni şövalyelerle buluşacağım noktaya götürürken bizi saray muhafızları koruyordu.

"Lütfen kendinize dikkat edin majesteleri." Elindeki bohçayı zar zor taşıyan Lara'nın gözleri yaşlıydı.

"Ağlama lütfen," dedim ve gülümsemeye çalıştım. "Ben dönene kadar pek bir işin olmayacak, dinlenmene bak!"

O ise oldukça üzgün görünüyordu. "Sizin yardımcınız olmak benim için bir iş değildi, benim hayatımdı majesteleri..."

"O zaman sana ben dönene kadar dinlenmeni emrediyorum," dedim gülümseyerek. "Bana yokluğumda dinlenerek yardımcı olabilirsin."

Şövalyeler birkaç adım ötemizdeydi. Tam yedi şövalye ve yedi siyah at yola çıkmaya hazır bir halde bizi bekliyorlardı.

Hazar ve Atlas'ı kısaca tanımış olmama rağmen diğer beş kişiyi hayatımda hiç görmemiştim. Hepsi oldukça güçlü görünüyordu. Babam bana en güçlü şövalyelerini verdiğini söylerken ciddi olmalıydı. Sarayın su kaynağı olan büyük tatlı su gölünün yanı başında durduğumuzda Lara elindeki bohçayı Atlas'a uzattı. Ben ise bir cümle kurmasını bekleyerek Atlas'ın ağabeyi Hazar'a döndüm.

Giydiği gümüş rengi zırh takımının üzerine geçirdiği siyah pelerininin tonu üzerimdeki pelerinin rengiyle aynıydı. İkimiz de simsiyahtık. Bana baktığında siyah gözlerindeki ciddiyeti ve memnuniyetsizliği görebiliyordum. Saraydaki görevinden ayrılıp benim peşime takılmaktan hoşnut olmadığını tahmin etmek güç değildi ama o bir asker, bir şövalyeydi; görev her zaman görevdi ve bunu yapmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu.

"Yola çıkmaya hazırız majesteleri." Bu, Şövalye Hazar'ın bana kurduğu ilk cümleydi. Onu başımla onayladım. Arayan gözlerle etrafıma bakındım ve hemen sonra az önce fark ettiğim bir detayı bir kez daha anımsadım. Yedi at ve yedi şövalye...

"Benim atım nerede?" diye sordum merakla. Cevap Hazar'dan geldi.

"Atınız yok majesteleri."

"Yürüyerek mi geleceğim?" Sorum arkadaki genç şövalyelerden ikisini güldürürken Hazar başını çevirip onlara uyarıcı bir bakış attı ve gülüşmeler hemen soldu.

Diğerlerine göre o kadar uzun ve geniş kalıyordu ki ondan çekinmeleri oldukça mantıklı bir hareketti. Oysa benim aklım hâlâ atımdaydı. Hazar yutkundu ve sakin kalmaya çalışır gibi derin bir nefes aldı. Burnunu çekip sorumu cevapladı.

"Benim atımla, benim yanımda yolculuk etmeniz emredildi majesteleri."

"Peki sen neyle geleceksin?" diye sordum. "Sen mi yürüyeceksin?"

Arkadaki şövalyelerin birinden daha gülme sesi geldi. Bu sefer gülen Atlas'tı, Hazar'ın erkek kardeşi. Hiçbir uyarıya gerek olmadan gülüşünü sonlandırdı ve boğazını temizleyip toparlandı. Hazar ise oldukça gergin görünüyordu. Aslında ne olduğunun farkına çoktan varmıştım. Babam at binme yeteneğimin olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı ve belli ki tüm o yolu şövalyesinin atında gitmemi istiyordu. Hazar hem bu denli gergin olup hem de benimle saygı çerçevesinde konuşmaya nasıl devam edeceğini sorguluyor gibiydi.

"İzniniz olursa atımı sizinle paylaşmak isterim majesteleri. Böylece daha hızlı hareket edebiliriz." Çenesi gerginlikten kasılmıştı. Siyah gözleriyle gözlerimin içine baktı ve ciddi bir ses tonuyla, "Savaş yaklaşıyor. Pek vaktimiz yok gibi," diye ekledi.

Bu cümle, arkasındaki genç şövalyelerin uygunsuz gülüşlerine attığı uyarı dolu bakışları gibiydi. Bu da bir uyarıydı ve bu uyarı banaydı. Biraz daha uzatırsam gün batmaya başlayacak ve günü burada geçirmek zorunda kalacaktık ve belki de bu, krallığın sonu olacaktı. Pes edip Lara'ya döndüm, ona başımla sarayı işaret ettim.

"Saraya dön Lara. Gidişimi izlemene gerek yok."

"Ama... Efendim..."

"Saraya dön dedim Lara. Saraydan gidişimi hiç izlemedin, şimdi de izlemeyeceksin. Ve ben her zaman olduğu gibi evime döneceğim." Gözleri hüzünlüydü ama boyun eğmekten başka çaresi yoktu.

"Nasıl isterseniz efendim. Lütfen kendinize dikkat edin."

Lara muhafızlarla saraya ilerlerken Hazar çoktan atının başına geçmişti. Bir elini atının başına koyup bir elini bana

uzattı. O eli tutacağımı ve o ata bineceğimi biliyordum. İnat etmenin hiçbir manası yoktu. Başımı çevirip birkaç saniyeliğine ardımda kalan saraya baktım. Ardımda annemi, babamı, kardeşlerimi ve tüm *ailemi* bırakıyordum. Buraya bir daha ne zaman döneceğimi bilmiyordum ama bir gün elbet dönecektim. Gözlerimi kapattım ve döndüğümde bir harabeyle karşılaşmamayı diledim.

"Gidelim," diye mırıldandım.

Ayaklarım toprakta bir adım attıktan sonra elim Hazar'ın elini tuttu. Elini tuttuğum an fark ettiğim ilk şey elindeki nasırlar oldu. Bu gerçek bir savaşçının eliydi. Elinden aldığım kuvvetle ayağımı atın eyerinden sarkan gümüş pedallardan birine yasladım ve kendimi atın üzerine attım.

"İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim."

"Yerleşebildiniz mi?" Hâlâ elimi tutuyordu. Sanki düşmeyeceğimden emin olmak istiyordu.

Başımı salladım. "Babam sana at binmem konusunda ne anlattı bilmiyorum ama sandığın kadar kötü değilim," dedim.

Cümlem onu güldürmedi bile. Elimi bıraktı ve bir ayağını üzengiye yaslayıp atın üzerine çıktı. Harika, şimdi de arkamdaydı. Kollarını iki yanımdan uzatıp atın dizginlerini tuttu ve bana hiçbir şey söylemeden şövalyelerine seslendi.

"Atlas, Boray ve Deha, siz önden gidin. Diğerleri, siz arkamdan gelin."

"Anlaşıldı!" Cevap Atlas'tan geldi. En azından ikisinin daha ismini öğrenmiştim ama hangi isim hangisine aitti bilmiyordum.

"Diğerlerinin ismi ne peki?" diye sordum sessizce. Hazar'ın başını çevirmesiyle yüzünün saçlarıma değdiğini hissettim.

"Efendim?" diye sordu.

"Diğerlerinin isimleri... Arkamızdan gelecek olanların," dedim. "Bir süre boyunca sizinle yolda olacağım, en azından isimlerinizi bileyim."

Hazar sıkıntılı bir nefes aldı. Bu yolculuktan şimdiden sıkılmışa benziyordu. Ben de çok eğlenmiyordum zaten.

"Poyraz, Meran ve Somer," dedi kısaca.

"Peki hangisi hangisi?" diye sordum.

Kısa bir sessizlik oldu. Bir savaşçıyı kendimle sohbet etmeye zorluyordum resmen ama sohbet etmezsek haftalarca sürebilecek bu yol nasıl geçecekti? Üstelik, *Savaşçılar sohbet edemez!* diye bir kural mı vardı? Ben öyle bir kural koymamıştım, babamın koyduğunu da sanmıyordum.

"Önümüzdekiler sırasıyla Atlas, Boray ve Deha," dedi. Başını arkasına çevirip bir saniye kadar baktıktan sonra devam etti: "Arkamızdakiler de sırasıyla Meran, Somer ve Poyraz."

"Peki," dedim. "Anladım."

Sanırım susmam daha iyi olacaktı. Konuşmak pek fayda etmiyordu. Saraydan yola çıkalı dakikalar olmuştu. Sık ağaçlı göl kenarı yolunu geçtikten ve ovaya ulaştıktan sonra artık hızlanma zamanımızın geldiğini biliyordum.

Tam da düşündüğüm gibi, "Hızlanalım!" diye seslendi Hazar.

Atlar dizginlerinden ve sahiplerinden aldıkları emirle hızlanırken saçlarımın uçuşmaya başladığını fark ettim, dikkatlice kıpırdanıp pelerinimin başlığını başıma geçirdim. Bu ovanın dört bir yanında anılarım vardı. At binmeyi öğrendiğim yer burasıydı, babamın ihtiyar atının dizginlerini kaybettikten sonra düşüp her yanımı incittiğim yer tam birkaç adım ötemizdeydi. Çocukluk koşuşturmalarım, kahkahalarım ve gözyaşlarım bu ovanın her yerindeydi.

Hazar ve şövalyeleri atları o kadar hızlı kullanıyor ve o kadar kolay yönlendiriyordu ki bir süre sonra yola bile bakamamaya başlamıştım. Başımın döndüğünü hissediyordum ve yola gözlerim kapalı devam etmemin en iyisi olacağına emindim. Başım Hazar'ın kalbiyle aynı hizadaydı, sabit tutmak için bu kadar çaba harcamak yerine başımı kolayca göğsüne yaslayabilir ve uyuyabilirdim. Yine de en mantıklısı başımı bir yabancının göğsüne yaslamak değil, sağa sola düşmesine izin vermekti.

Millerce yol gittik, gözlerim hep kapalıydı. Zaman zaman uyuduğumun farkındaydım. Sarsıntılarla uyanıyor, birkaç saniye sonra tekrar uyuyordum fakat kulağıma gelen sakin konuşmaları duyduğumda sarsıntılar oldukça yavaşlamıştı.

"Yeterince uzaklaşmış gibiyiz. Göl bulmuşken tekrar aramayalım."

Yavaş yavaş gözlerimi açtım. Uyurken son sürat ve dört nala koşan at şimdi yavaş yavaş yürüyordu. Kulaklarım sessizlikte yankılanan at adımlarının sesleriyle doldu. Uzaklardan bir yerden kuş sesleri geliyordu ve gerçekten yorgun hissediyordum.

"Bu kuş sesleri tanıdık mı?" diye sordu şövalyelerden biri. "Vahşi bir tür olmasın."

"Daha önce çok duydum, başıma bir şey gelmedi. Vahşi olduğunu sanmam," diye yanıtladı bir diğeri.

Havanın karanlığından anladığım kadarıyla saatlerce yol gitmiştik ve ben tüm yol boyunca başım öne eğik bir halde uyumuştum. Boynum öyle çok ağrıyordu ki tam şu an sarayda olup şifacının bana bir karışım hazırlamasından daha fazla isteyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Burası iyi," dedi Hazar. "Ağaçlar sık. Bir hareket olursa kolay duyarız."

"Burada mı uyuyacağız?" diye sordum ve doğrulup etrafa bakındım.

Küçük bir gölün hemen yanındaki sık ağaçların arasında uyumaktan bahsediyorlardı ve sanırım bunu kabullenmekten başka çarem yoktu.

"Beğenmediyseniz biraz ileriye gidelim," dedi Hazar, oldukça ciddi konuşmasına rağmen sesindeki alaycı tonu net bir şekilde duyabiliyordum. İleride buradan farklı bir şey yoktu, her yer aynıydı ve evet, burada uyuyacaktık. Cevabımı beklemeden atın dizginlerini çekip durmasını sağladı ve yere atlayıp bana elini uzattı. Ona atın üzerinden bakarken içimdeki inatçı dürtüler bana atı da alıp kaçmamı fısıldıyordu.

"Hayır," dedim inadıma yenilmemeye çalışarak. "Burası gayet iyi görünüyor."

Bana uzattığı eli tuttum ve üzengiye basarak atladım. Hazar elimi bıraktıktan sonra üstümü başımı silkeledim ve eşyalarımı bulmak için meraklı gözlerle etrafa bakındım.

"Deha, hemen bir ateş yakın da balıkları pişirmeye başlayalım. Tabii balık tutabilirseniz." Hazar şövalyelerine emirler vermeye başladığı sırada ben atını ağaca bağlamakla meşgul olan Atlas'a doğru yürüyordum. Ona doğru yürüdüğümü görür görmez beni başıyla selamladı.

"Buyurun majesteleri."

"Eşyalarımı sen almıştın," diye mırıldandım.

"Ah, tabii. Eyere bağlamıştım." Uzanıp Lara'nın benim için hazırladığı bohçanın eyere bağlanan iplerini çözdü ve bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim ve çekinerek etrafa bakındım. Sonra nasıl söyleyeceğimi bilemediğim o cümleyi kurmak için çabaladım. "Peki ben... şey... şeyimi... nerede yapabilirim?"

Bu sabaha kadar saçlarımı bile yardımcılarım tararken hayatım boyunca böyle bir cümle kuracağımı hiç düşünmezdim. Atlas elini kaldırdı.

"Hazar," diye seslendi. "Majestelerini özel işleri sebebiyle biraz uzağa götürebilir miyim?"

Hazar ateş yakmakla uğraşan Deha'nın yanından uzaklaşıp bize doğru yürüdü ve başıyla gölü gösterdi.

"Sen balık tutmalarına yardım et. Ben götürürüm." Atlas başını sallayıp yanımızdan uzaklaştığı sırada sorgulamadan Hazar'la yürümeye başlamıştım ve nedense utandığımı hissediyordum.

"Çok uzaklaşmamalıyız. Şu ağacın arkasını kullanabilirsiniz, ben sizi burada bekliyorum."

"Tamam," dedim. "Hemen gelirim. İşim kısa."

Neden işimin kısa olduğunu söyleyerek yalnızca "çişim" olduğunu belirtme ihtiyacı hissetmiştim ki? Böyle bir detaya ne gerek vardı? Hazar cevap bile vermeden ellerini arkasında birleştirip beni beklemeye başladı. Sonrası daha da kötüydü. Orman gecenin bu vaktinde o kadar sessizdi ki Hazar'ın duyabileceği tek ses maalesef saatlerce birikmenin ardından toprakla buluşan idrarımın sesiydi. Evet, tamam, kendimi artık bir prenses gibi hissetmiyordum.

"Gidebiliriz." İşimi halledip Hazar'ın yanına döndüğümde çok büyük bir kabahat işlemiş gibi görünüyordum. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim. O ise bunlara o kadar alışkın duruyordu ki az önce yaşanan ona hiçbir şey ifade etmiyor olmalıydı.

Diğerlerinin yanına döndüğümüzde ateş çoktan yakılmıştı. Üzerimdeki uzun siyah yas elbisesi ve elimdeki beyaz saten bohça ile bu ortama o kadar yabancı görünüyordum ki

üzerimden buram buram, *Benim burada ne işim var?* sorusu yayılıyordu sanki. Oysa her şey benim ve topraklarımızın iyiliği içindi. Bunu bu yolculukta kendime sık sık hatırlatmalıydım. Başka çarem yoktu.

"Size uyumanız için bir yer hazırladım majesteleri." Benimle konuşan kızıl saçlı, on altı on yedi yaşlarındaki şövalye Poyraz'dı. Benim için ateşe en yakın ağaç gövdesinin hemen altına bir örtü sermişti. "Yemek hazır olana kadar dinlenmek istersiniz diye düşündüm."

"Teşekkür ederim."

Başımı sallayarak eteklerimi tuttum ve dikkatlice yerdeki kahverengi uyku tulumunun içine girdim. Poyraz yanımdan ayrılıp göle doğru yürürken Hazar'ın yanı başımda dikildiğini gördüm. Diğerleri tatlı su gölünün başında mızrakla balık tutarken yanımda yalnızca Hazar kalmıştı.

"Bu gece buradayız," diye söze girdi. "Hava aydınlanmaya başladığı an yola çıkacağız. Yarın gece yolumuz kralın, yani babanızın bir dostunun evine düşecek."

"Yani yarın gece ormanda uyumayacak mıyız?" diye sordum anlık bir heyecanla. Hazar'ın yerinde olsam kendimi tutamayıp bu tepkime gülerdim. Oysa o gayet ciddi görünmeye devam ediyordu.

"Hayır majesteleri, yarın gece ormanda uyumayacağız. Yolumuzun üzerinde krallığın dostlarına rastladıkça evlerinde konaklayabileceğiz. Fakat bu gece ormanda uyuyacağımız son gece olmayacak. Daha çok gecemizi ormanda geçireceğiz. Kendinizi buna hazırlasanız iyi olur."

Başımı salladım ve gözlerimi ondan ayırıp önümde yanan ateşe çevirdim. Bir süre sessizce ateşi izledikten sonra başımı kaldırıp Hazar'a döndüm. "Şövalye..." diye mırıldandım.

"Buyurun majesteleri." Bana kalın kaşlarını çatarak baktığında gözbebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Kemikli yüz hatları onu sürekli gerginmiş gibi gösteriyordu.

"Burada olmak istemediğini biliyorum," dedim sessizce. "İnan bana ben de burada olmak istemiyorum. Elimde olsa diğerleri gibi orada kalmayı ve savaşmayı seçerdim. Ya da ölmeyi..." Sonra elim boynumdaki kolyeye, kalbe gitti. "Ama ne yazık ki elimde değil."

"Ben görev adamıyım," dedi Hazar. "Elime kılıç aldığım ilk an babanıza yemin ettim ben, onun emirleri benim için yemindir. Bana sarayı korumamı emretti korudum, kendisini korumamı emretti korudum ve şimdi sizi korumak için görevlendirildim. Bu bana emredildi prenses ve ben buna yemin ettim. Uğrunuza canımı bile verebileceğimden emin olabilirsiniz."

"Buna eminim," dedim. "Teşekkür ederim."

Başımı tekrar ateşe çevirdim. Ateşi izledikçe gözlerim kapanıyordu. Dudaklarım rüzgârdan kurumuştu, boğazımın yandığını hissediyordum. Lara'nın benim için hazırladığı eşyalara bakmaya halim bile yoktu.

"Çocuklara bakıp geliyorum," dedi Hazar. "Haber vermeden hiçbir yere gitmeyin. Hatta yerinizden bile kalkmayın."

"Zaten uyuyacağım," diye mırıldandım. Ayaklarımı uzatıp uyku tulumunun içine iyice yerleştiğim sırada Hazar'ın bana bir örtü uzattığını gördüm.

"Üzerinizi örtmek isteyebilirsiniz. Gece serin olacak." Ben örtüyü ellerinden aldıktan sonra, "Yemek hazır olunca sizi uyandırırım," diye ekledi.

"Beni uyandırmana gerek yok şövalye. Yemeyeceğim."

Koyu gözleri bir kez daha bana döndü. O sırada gölden neşeli bir sesin yükseldiğini duydum. Şövalyelerden biri

diğerine, "Tuttuğum balığın büyüklüğüne bak! Balığın boyu senden uzun!" diyordu.

"Acıkmamış olmanız imkânsız," dedi Hazar. "Sabahtan beri yoldayız. Yoksa balık mı yemek istemiyorsunuz? Sevmiyor musunuz?" Şövalyelerin tuttukları balıklarla ilgili yaptıkları şakalar ormanda yankılanırken Hazar beni sorguluyordu. Bana sorularını sorduktan sonra başını kaldırdı ve onlara seslendi.

"Kapayın çenenizi. Bizi kolayca bulsunlar diye mi bağırıyorsunuz?"

Cevap gecikmedi. "Özür dileriz patron!"

İletişimleri o kadar iyiydi ki birbirlerine gücenme sınırını çoktan aşmışlardı. Konuşmalar sessizleşince başımı kaldırıp bir kez daha Hazar'a döndüm.

"Balıktan pek hoşlandığım söylenemez ve aç da değilim. Uyusam daha iyi olur." Bir yandan konuşuyor, bir yandan üzerimi örtüyordum. Elbette fazlasıyla açtım ama balık açlıktan öleceğimi bilsem bile tercih etmeyeceğim bir seçenekti. Aslında şövalyeler saraydan ayrılmadan önce büyük bir bohça dolusu yiyecek hazırlatmıştı fakat günün kötülüğüne yaraşacak bir hareket yaparak yola çıkarken yiyecek dolu bohçayı almayı unutmuşlardı. Bu da tıpkı babamın verdiği gibi duymaktan çok keyif aldığım bir haberdi...

"Pekâlâ," dedi Hazar. "Öyleyse sabah görüşürüz."

Başımı salladım ve cevap vermeden yerime tamamen yerleştim. Ormandaki sineklerden ve böceklerden korunmak umuduyla üzerimdeki örtüyü saçlarıma kadar çektim. Örtünün altında gözlerimi açtım ve boynumdan sarkan kolyeme dokundum. Derin bir nefes aldım.

"Geçecek," diye fısıldadım kendi kendime. "Geçecek ve eve döneceğiz..."

Kendimi hiç olmadığım kadar yalnız, hiç olmadığım kadar yabancı hissediyordum. Sanki toprakta yetişmeyen bir bitkiydim ama toprağa ekilmiştim ve büyümeyi bekliyordum. Yolun zor olacağının farkındaydım ama hava, açlık veya yorgunluk tarafından değil de içime düşen hüzün tarafından çarpılacağımı hiç düşünmemiştim. Annemden, babamdan, kardeşlerimden ve evimden uzaklaştıkça güçsüzleştiğimi hissediyordum. Belki de bu gerçek bir kraliçe olmaya giden yolda asıl mücadele etmem gereken şeydi; belki bu da benim büyük savaşımdı.

"Majesteleri..."

Uykuya dalalı ne kadar olduğunu bilmiyordum, tam olarak hangi düşüncemin hangi noktasında uyuduğumu da hatırlamıyordum. Duyduğum ses Hazar'ın sesiydi. Gözlerimi aralayıp korkuyla başımdaki örtüyü çektim.

"Şövalye?"

Hazar hemen yanıma bir örtü sermiş ve oturmuştu. "Korkuttum mu?" diye sordu. "Korkmayın, burada güvendesiniz."

Şövalyeler hâlâ balık tutuyordu, ateşteki odunlarla havanın rengi aynıydı. Uyuyalı çok olmasa gerekti. Telaşla etrafıma bakındıktan sonra ona döndüm, kendime gelmeye başladığım an bana elini uzattığını gördüm. Büyük nasırlı elinde iki tane kırmızı elma tutuyordu.

"Bunlar ne?" diye sordum uykudan yeni uyanmış halimle.

"Yalnızca bunları bulabildim," dedi. "Şanslısınız. Normalde buralarda pek meyve ağacı olmaz ama bunlar size getirilmek için dallarından bekliyordu sanki."

Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım. Bir şövalyeye, bir elindeki kırmızı elmalara baktım ve kendimi tutamayıp gülümsedim. "Teşekkür ederim. İşte gerçekten sevdiğim bir şey."

"Biliyordum," diye yanıtladı Hazar.

"Biliyor muydun?"

"Sizi bahçede elma toplarken görmüştüm."

Uzanıp elindeki elmalardan birini aldım ve birini ona bıraktım. O ise uzanıp diğer elmayı da örtümün üzerine bırakttı. Elmadan ilk ısırığı alırken şövalyelerin gölden döndüğünü gördüm. Ellerinde o kadar çok balık vardı ki bunların hepsini nasıl yiyeceklerini düşündüm.

"Aferin," dedi Hazar. "Balık sayısını giderek artırıyorsunuz."

Onlar kendi aralarında atışırken ben elma yiyor, onları dinliyor ve ateşi izliyordum. Örtünün altına girdiğim ilk an kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi hatırladım, oysa şimdi burada oturmuş elma yiyordum... Evimdeymişim gibi. Yalnızca parmaklarımın arasında tuttuğum bir kırmızı elma bile bana evimi hatırlatıp iyi hissettirebiliyordu, işte o an eve döneceğim o gün için heyecanlanmaya başladım. Sarayın bahçesine girer girmez soluğu elma ağaçlarımın yanında alacaktım ve ağacın elmaları o gün tüm halkın olacaktı.

Elmamı yedikten sonra diğerini sabaha bırakarak yerime uzandım, iki elimi üst üste koyup boynumdaki kolyeye götürdüm ve anneme sarılır gibi ona sarıldım.

"İyi geceler majesteleri," diye bir ses geldi. Konuşan Atlas'tı.

Kendi kendime gülümsedim. "İyi geceler," diye mırıldandım.

"Size de iyi geceler majesteleri!" Bu sefer aynı iyi geceler dileği birçok ağızdan çıktı. Artık kendimi çok daha güvende hissediyordum.

Ellerim hâlâ kolyemdeydi. Bu kalp benim sarayımdı ve yanımda olduğu sürece iyi olacaktım. Zira kalbin sahibi bendim ve dört bir yanım onlarla çevriliydi. Kalp Muhafızlarıyla...

BURASI BİR SİS SARAYIYDI.

Sis Sarayı

Bir savaşın sonundaki
O yıkık dökük bir yerdeyim.
Yoruldum, yoruldum, yoruldum.
Esir kalbim, kimse bilmiyor.
Bir katilin elindeyim.
*Yenildim, yenildim, yenildim.**

"Sara! Sara!"

Kulaklarımı dolduran ses hem öyle tanıdık hem öyle yabancıydı ki zihnim arafta kalmıştı, gözlerimi endişeyle açtığımda kendimi kapkaranlık bir odada buldum. Yanı başımda duran ve bana seslenen kadın oydu, annemdi. Yüzünü aydınlatan tek şey elindeki şamdanda yanan mumdu ve bana hüzünlü gözlerle bakıyordu.

"Anne..." diye fısıldadım halsizce, o ana kadar halsiz hissettiğimin farkında bile değildim. Uzandığım sert yatakta doğrulmaya çalıştım ama faydasızdı, kalkamayacak kadar yorgundum.

"Yattığın yere dikkat et," dedi. Sesi titriyordu.

"Ne demek istiyorsun anne?" diye sordum korkuyla.

---

* Cem Adrian, "Keskin", 2022.

Sorum yanıtsız kalırken elindeki mum söndü, oda kararda ve annemin varlığının yanımdan yok olup gittiğini hissettim. Oda artık buz gibiydi.

"Anne!" diye seslendim korkuyla. Kalkmaya çalıştım ama beni tutan soyut ipler öyle güçlüydü ki kıpırdayamadım. Olduğum yerde çırpınırken odanın zifiri karanlığının detaylarında yattığım yatağın başlığına çizilmiş ve parlayan bir simge çarptı gözüme. Bir at nalıydı. Ahşap yatak başlığına kazınarak işlenmiş at nalını gördüğüm an annemin sesini bir kez daha duydum.

"Yattığın yere dikkat et Sara."

Kalbim korkudan öyle hızlı atıyordu ki boynumdaki kolyenin bile kalbimin atışıyla hareket ettiğini hissediyordum. Tam o an üzerimde hissettiğim hareketle başımı biraz kaldırıp yaşadığım gerçekliğin dehşeti içinde acı bir çığlık attım. Beni bu yatağa bağlayan "soyut ipler" aslında düşündüğüm şey değildi. Beni bağlı tutan vücudumu saran yılanlardı...

"Majesteleri! Uyanın! İyi misiniz?"

Yattığım yerden sıçrayarak uyandığım sırada tüm şövalyelerin başımda olduğunu gördüm. Nefes nefese ve ter içindeydim, ellerimi vücuduma götürüp üzerimdeki yılanları kontrol ettiğim sırada endişeli gözler tarafından izleniyordum.

"İyi misiniz?" diye tekrar etti Atlas.

"Ben... Rüya gördüm... Kâbus..." O sırada Hazar'ın bana bir matara içinde su uzattığını gördüm. Elindeki matarayı alıp titreyen ellerimle su içmeye çalıştım. Hepsinin beni izlemesi beni o kadar çok geriyordu ki yanı başımda diz çökmüş olan Hazar bunu fark etti ve onları dağıtmak için konuşmaya başladı.

"Hadi, dağılıyoruz. Prenses kendine gelip hazırlanana kadar siz yol hazırlıklarına başlayın." Hepsi ayaklanırken Hazar bana

döndü ve dudaklarını araladı. "Sizi yıkanmanız için nehre götürmemi ister misiniz?"

Birkaç saniye duraksadıktan sonra kalp atışlarımın normale dönmeye başladığını fark ettim. Ellerim uzun dalgalı saçlarıma gitti, kendimi terli ve yorgun hissediyordum. Nehir suyu şu an bana iyi gelebilecek nadir birkaç şeyden biriydi, başımı sallayarak ayağa kalkmak için Hazar'ın bana uzattığı eline tutundum.

"Eşyalarım..." derken Hazar sözümü kesti.

"Siz yıkanırken onları getiririm."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Hazar'ın yanında nehre ilerlerken aklım hâlâ gördüğüm kâbustaydı. Ne zaman böyle bir kâbus görsem şifacının yanına koşar, bana rüyamın anlamını açıklamasını isterdim. Oysa bana korkuyu ilk defa böylesine güçlü hissettiren bir kâbusun anlamı benim için kocaman bir boşluk olarak kalacaktı.

Yalnızca düşünerek sessizce ilerlediğimiz birkaç dakikalık yolun sonunda ormanın içindeki sakin nehre ulaştık. Nehir sonbaharın bir kısmını sararttığı, bir kısmını yeşil bıraktığı koca ağaçların arasındaydı. Sanki yarım bir sonbahar yaşıyorduk.

"Sizi burada bekleyeceğim," dedi Hazar. "Merak etmeyin, arkam dönük olacak."

Başımı salladım. Hazar bana arkasını dönüp yerdeki yaprakların üzerine otururken elbisemin eteklerini tutup yukarı çekiştirdim ve başımdan çıkarmaya çalıştım. O an prenses olmanın negatif yanlarından biriyle karşı karşıya kaldım: Elbiselerim genelde sırt kısmından düğmeliydi ve onları giyip çıkarma işini ben değil, yardımcılarım yapardı. Her ne kadar uğraşsam da aptal elbisem bu şekilde kafamdan çıkmıyordu ve yanımda bir yardımcım yoktu. Ellerimi sırtıma uzatıp düğmelerimi açmayı denedim ama o kadar esnek değildim.

"İyi misiniz?" diye sordu Hazar. "Elbisenizin içinde çırpınıyor gibisiniz."

"İyi değilim," dedim çaresiz bir hırs içinde. "Yardıma ihtiyacım var. Sanırım elbisemin içinde sıkıştım..."

Bana dönüp ne halde olduğuma baktığı an gülmemek için ne kadar zor durduğunu yaptığı ufak kaş hareketinden anladım. Kendimi öyle çaresiz bir hale getirmiştim ki ormanın içinde bir ayı tuzağına hapsedilmiş gibiydim. Elbisenin içinde çırpınırken kollarımı elbisenin kol kısımlarından çıkarmıştım ama elbisenin kolları bomboş kalırken kollarım elbisenin gövde kısmının içine sıkışıp kalmıştı ve kıpırdayamıyordum bile. Yüzüm öfkeden alev alevdi, kalbimin sıkıştığını hissediyordum.

"Sanırım düğmelerinizi açmam gerekiyor," diye mırıldandı Hazar.

"Evet şövalye, düğmelerimi açman gerekiyor." Sesim öyle öfkeli çıkıyordu ki sanki beni bu elbisenin içine sıkıştıran ben değildim de oydu.

Hazar üzerinde dalgalanan siyah peleriniyle bana doğru yürüdüğü sırada ona arkamı döndüm. Öfkeden dudaklarımı yiyordum. Keşke öfkeden kendimi komple yiyip bitirebilseydim ve yok olsaydım. Hazar arkama geçtiği an yaptığı ilk şey saçlarımı tutmak oldu.

"Saçlarınızı önünüze atmam gerekiyor," dedi tereddütle.

"Yapabilirsin," dedim.

Elleri saçlarımı kavrayıp omuzlarımdan göğüslerime doğru sarkıtırken onun saçlarıma dokunan ilk erkek olduğunu fark ettim. O an içimde hissettiğim kıpırdanma ile ürperdim. Elleri elbisemin düğmelerine gittiği sırada gözlerim nehirdeki yansımamızdaydı. Büyük bakımsız parmakları elbisemin en üst

düğmesini açtı ve diğer düğmelere inmeye başladı. Parmaklarının tenimle temas etmemesi için çok uğraşıyordu ama sırtıma istemsizce değen teni içimi ürpertiyordu.

"Düğmelerinizi açtım..." dedi sessizce. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Boğazımı temizledim. Hâlâ arkamdaydı ve gözlerinin sırtımda olduğunu nehirdeki yansımamızdan görebiliyordum.

"Gerisini ben hallederim," diye mırıldandım. "Sen arkanı dönebilirsin."

"Peki majesteleri."

Arkasını döndüğünü yaprakları ezen botlarının sesinden anladım. Birkaç adım attıktan sonra yerdeki sonbahar yapraklarının üzerine oturduğu sırada ben önümü dönmüş elbisemi çıkarıyordum. Nihayet elbisemden kurtulduktan sonra kendimi nehrin soğuk suyuna yavaş yavaş bıraktım. Su buz gibiydi ve bu soğukluğun bende yaşattığı şok etkisine ihtiyacım vardı. Burnumu tutarak saçlarımın en tepesi ıslanıncaya kadar suya girdim. Suyun altında birkaç saniye geçirdikten sonra kafamı sudan çıkardım ve derin bir nefes aldım.

"Gidip eşyalarınızı getireyim," diye seslendi Hazar. "Sonra da yola çıkacağız."

"Beni burada tek mi bırakacaksın?" diye sordum ve bir anlığına duraksadığını fark ettim. Bana onsuz hiçbir yere gitmememi söyledikten sonra beni bırakıp gidecek miydi?

"Haklısınız," dedi. "Öyleyse elbisenizi tekrar giymek zorundasınız. Buradan diğerlerine seslensem bile beni duymazlar. Üstelik gürültü yapıp dikkat çekmek de istemeyiz."

"Sorun değil," dedim. "Bu akşam sıcak bir duş alacağımı umuyorum. Aynı kıyafeti ikinci kez giymeyi göz ardı edebilirim."

Hazar'ın derin bir nefes aldığını hareket eden sırtından görebiliyordum. Benim bir prenses olmamın ve emrim altında görevlendirilmesinin onu ne kadar rahatsız ettiğini hissedebiliyordum. Hayatı boyunca bir kadının emri altında çalışmamıştı ve üstelik koskoca bir sarayı korumaktan bir prensesi korumaya uzanan hayatı onun için büyük bir hayal kırıklığı olsa gerekti.

"Nehirden çıkıyorum," diye seslendim. "Yanlışlıkla arkanı dönersin diye söylüyorum."

"Ben yanlışlıkla hiçbir şey yapmam majesteleri."

"Peki, harika."

Alaycı bir ses tonuyla ona cevap verdiğim sırada nehirden çıkmış ve siyah elbisemi üzerime geçirmiştim. Düz taban deri ayakkabılarımı da ayaklarıma geçirdikten sonra ıslak saçlarımın suyunu sıkıp yeni mücadelemle yüzleştim: elbisemin düğmelerini kapatmak.

"Sanırım yardımına ihtiyacım var şövalye," diye seslendim. "Bu sefer de düğmelerimi kapatamıyorum."

"Emredersiniz majesteleri." Hazar oturduğu yerden kalkıp bana döndüğü sırada ıslak uzun saçlarımı öne alıp ona arkama döndüm.

Elleri bir kez daha sırtıma ulaştığında bu sefer sırtıma değen parmaklarının buz gibi tenimin aksine ne kadar sıcak olduğunu düşündüm. Acaba o da tenimin ne kadar soğuk olduğunu düşünüyor muydu? Belki de tenim hakkında hiçbir şey düşünmüyordu. Tenine dokunduğu yüzlerce kadından sonra benim tenim ona ilgi çekici bile gelmiyor olabilirdi. O an aklıma oldukça özel bir soru takıldı. Hazar düğmelerimi iliklemeye devam ederken aklımdaki soruyu ona bir anda soruverdim.

"Söylesene şövalye, bu görev için geride bıraktığın biri var mı?"

Hazar birkaç saniyeliğine duraksadı, soruyu anlamaya çalıştığını varsayıyordum.

"Annem ve babam var majesteleri. Eğer kastettiğiniz buysa..."

"Evet," dedim. "Elbette buydu." Tabii ki bu değildi. Konuşmaya tereddütle devam ettim. "Peki başka birileri yok mu? Bir sevgilin veya bir eşin? Birkaç sene önce genç şövalyelerin yaşlı şövalyelerin kızları ile evlendirileceğini duymuştum."

Hazar son düğmemi de ilikledi ve ellerini sırtımdan çekti. "Düğmelerinizi ilikledim efendim. Artık yola çıkmalıyız."

Soruma cevap vermemesini tuhaf bulsam da beni şaşırtan şey ses tonuydu; sorum onu öfkelendirmiş gibiydi. Dönüp yüzüne baktığım sırada başının yukarı dönük olduğunu, gözlerinin stres içinde gökyüzünü süzdüğünü fark ettim. Kulağından çenesine kadar uzanan ince yara izi yeni oluşmuş gibi duruyordu, o an onu yüzünden yaralayanın kim olduğunu deli gibi merak ettim.

"Pekâlâ," dedim. "Ben hazırım."

Üzerine bastığımız yaprakların çıtırtıları eşliğinde atlarımızın bulunduğu alana ilerlerken aklım hâlâ Hazar'ın yanıtlamadığı o sorudaydı. Bu soruyu çok mu özel bulmuştu yoksa böyle bir soruyu sormamın haddim olmadığını mı düşünmüştü? Bunu ona tekrar sormak istemiyordum, benimle konuşmak istemeyen birinin üzerine gidecek değildim.

"Günaydın majesteleri, galiba kötü bir sabaha uyandınız. Şimdi iyi misiniz?" Konuşan Deha'ydı. Hazar'la bineceğimiz atın başında durmuş, tüylerini tarıyordu.

"Teşekkür ederim şövalye, yalnızca kâbus gördüm. Şimdi iyiyim."

Hepsi kendi atlarının başına geçmiş bakımlarını yapıyordu. Hazar alana ulaşır ulaşmaz atını Deha'dan devraldığı sırada gözlerim eşyalarımı arıyordu. O sırada bir şeyler aradığımı fark eden Atlas ile göz göze geldik.

"Bende majesteleri," diyerek gülümsediğinde başımı sallayarak tebessüm ettim.

Atlas, ağabeyi Hazar'ın aksine oldukça sıcakkanlıydı. Onu yalnızca iki gündür tanımama rağmen eğer benim erkek kardeşim olsaydı en sevdiğim kardeşim olacağına adım gibi emindim.

"Atları beslediniz mi?" diye sordu Hazar, özellikle diğer şövalyelere karşı kullandığı "lider" sesiyle.

"Her şeyi hallettik patron," diye seslendi içlerinden biri, sanırım onun adını unutmuştum. Biri onunla konuşup ismini söyleyene kadar onunla konuşurken isim kullanmamak için çabalamak zorunda kalacaktım.

"Öyleyse yola çıkıyoruz. Uygun mu majesteleri?" diye sordu Hazar.

Başımı salladım. Atın başında durmuş bana elini uzatıyordu. Elinden aldığım yardımla kendimi atın üzerine yerleştirdim ve ıslak saçlarımı üzerime geçirdiğim pelerinimin kapüşonunun altına sakladım. Hazar hemen ardımdan atın üzerine atlayıp arkama oturduktan sonra uzanıp dizginleri eline aldı ve bir kez daha hep birlikte yola çıktık. Gördüğüm kâbusa rağmen kendimi düne göre daha iyi hissediyordum çünkü artık içinde bulunduğum bu sefalete alışmaya, içinde bulunduğum durumu kabullenmeye başlamıştım. Üstelik bu gece ormanda değil, krallığın dostlarından birinin evinde konaklayacağımız gerçeği beni başlı başına rahatlatıyordu. En azından sıcak bir banyo, temiz bir yatak ve belki bir kâse çorba beni kendime getirebilirdi...

Aklım ise hâlâ cevabını alamadığım o sorudaydı. Evet veya hayır demek bu kadar zor olmamalıydı oysa şövalye bana cevap vermemeyi tercih etmişti. Bunun sebebi ne olabilirdi? Hazar'ın ardında bıraktıkları yalnızca anne ve babası mıydı? Yoksa onun burada bu kadar mutsuz olmasının sebebi ardında bıraktıklarının anne ve babasında fazlası olması mıydı?

Hava yol boyunca sisliydi, bu yüzden atlar tüm gün oldukça huysuz davranmıştı. Şövalyeler atları yönlendirmekte çok zorlanmıştı ancak bizim bile önümüzü göremediğimiz bu siste hiçbir yere gitmek istememek atların en büyük hakkıydı. Saatler sonra tüm günün zorluğuna rağmen duracağımız noktaya ulaştığımızda sislerin arasından görünen büyük çiftlik benim için bir saraydan farksızdı. Yalnızca bir gecesini bile ormanda geçirmiş her prenses için dört duvar ve bir çatı saray sayılırdı.

Sis sarayı, dedim buraya içimden. Burayı öyle hatırlayacaktım.

Atlar sis sarayına yaklaştıkça yavaşladı. Artık güçleri kalmamıştı. Kapının önünde durmuş bize elini sallayan yaşlı adam çiftliğin çalışanlarından biri olmalıydı, zira elinde tırpan ve kürek olmasını ancak buna bağlayabilmiştim.

"Hoş geldiniz majesteleri! Sefalar getirdiniz!"

Atlar bize el sallayan beyaz saçlı, yüzü çizgilerle dolu bu adamın yanına yaklaştığında adam ben henüz attan bile inmemişken beni selamladı. Ona başımı sallayarak gülümsediğim sırada Hazar yere atladı ve bana elini uzattı.

"Hoş geldiniz beyim, hepiniz hoş geldiniz!"

Ben Hazar'ın elini tutup yere indikten sonra bacaklarımdaki uyuşmanın geçmesini beklerken adam heyecanla herkesi selamlıyordu. Adam ne kadar heyecanlıysa biz o kadar bitik bir haldeydik. Yol boyunca peşimizi bırakmayan sis hepimizi

mahvetmişti. Hazar sise girdiğimiz ilk andan beri o kadar gergindi ki tek kelime bile etmemişti. Ben ise bu sefer uyuyamamış, tüm yolu hiçbir şey yapmadan gitmek zorunda kalmıştım.

"Atlarınızı ahıra alabiliriz beyim, ben bu çiftliğin hem kalfası hem bahçıvanıyım, siz içeri geçip istirahat ederken adamlarımla atlarınızın tüm bakımlarını yaparız."

Adam Hazar'la konuştuktan hemen sonra bana döndü ve heyecanla gülümsedi. "Bu arada majesteleri, siz beni hatırlamazsınız ama bu bizim ilk tanışmamız değil. Buraya daha önce Madam Aden'i ziyarete gelmiştiniz, henüz çocuktunuz tabii. Hatırlamıyor olmanız normal."

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Kadının isminden başka hiçbir şey hatırlamıyordum. Yanlış hatırlamıyorsam o günlerde henüz dört yaşında olmalıydım.

"Elbette hatırlıyorum," dedim. "Madam Aden'i görmek için sabırsızlanıyorum."

O sırada Hazar şövalyelerine dönüp, "Atların hepsini ahıra götürün," dedi. "Onların ihtiyaçlarını karşılamadan istirahate gelmeyin."

Gözlerim Hazar'a kaydığında neden bu kadar sert olduğunu düşündüm, bugün onlara karşı oldukça acımasızdı. Yol boyunca atların huysuzlanmasına öfkelenip şövalyelere kızıp durmuştu.

"Şey... Maalesef majesteleri..." dedi karşımda duran adam "Kendisi Paris'teki kız kardeşini ziyaret etmek için geçen hafta yola çıkmıştı. Geleceğinizi bilse asla gitmezdi. Bizlere sizi rahat ettirmek için elimizden gelenin fazlasını yapmamızı emretti."

Açıkçası şu haldeyken kadının burada olmamasına üzülecek değildim. Burada olsaydı onunla zoraki sohbetler etmekten yeterince dinlenemeyecektim. Böylesi çok daha iyiydi.

"Çok üzüldüm. Umarım bir dahakine çok daha iyi şartlar altında bir araya geliriz," dedim ve devam ettim. "Peki sizin isminiz neydi? Takdir edersiniz ki tüm detayları hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

"İsmim Hektor majesteleri." Adam bana heyecanla ismini söylerken Hazar şövalyelere atlarla ilgili emirler vermekle meşguldü.

"Memnun oldum Hektor." Gözlerim hâlâ şövalyelerin üzerindeydi. Şövalye Hazar'ın bugünkü acımasızlığın sebebini anlamaya çalışıyordum. Acaba bu her zamanki hali miydi? Ne de olsa onu yalnızca iki gündür tanıyordum.

"İçeri buyurmaz mısınız majesteleri? Kapının hemen karşısındaki şöminenin yanında bulunan oda sizin, orası en çok ısınan odamız. Her şeyi sizin için hazırladık; çarşaflar, yastık kılıfları, her şey ipekten. Siz odanızdaki özel banyonuzda yıkanırken kızlar sizin için hazırladıkları yemekleri odanıza getirecek. Sonrasında da yatar dinlenirsiniz, siz uyurken biz tüm eşyalarınızı yıkar, sizin için hazırlarız. Zor bir yolculuk geçirmiş olmalısınız..."

Kalfanın anlattıkları o kadar güzel geliyordu ki sanki beni cennete davet ediyordu. Tüm söylediklerine çok ihtiyacım vardı.

"Peki onlar?" diye sordum bizden birkaç adım ötede atlarının durumuyla ilgili konuşmalarını bitirip yarınki rotanın planını yapmaya geçen şövalyeleri göstererek.

"Merak etmeyin majesteleri, herkes için yerimiz de yemeğimiz de var. Siz kimseyi düşünmeyin, istirahatinize bakın. Herkes bize emanet!" Kâhya yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni içeri davet ederken teşekkür eder gibi başımı salladım.

Şövalyelerin toplantısını bölmemek için kimseye tek kelime etmeden kâhyayla içeri girdim. Mutfaktan gelen yemek

kokuları, kaşık sesleri, şöminenin yaydığı o güzel is kokusu ve evin sıcaklığı beni şimdiden keyiflendirmişti. Neredeyse yere kapanıp mutluluktan ağlayacaktım. Bu kadar mutlu olduğumu elbette belli etmeyecektim. Bir gece ormanda kaldım diye burada mutluluktan yerlerde sürünmem pek de yerinde bir davranış olmazdı.

"Buyurun majesteleri."

Kâhya benim için odanın kapısını açtı. İçeri girdiğimde gözüme çarpan ilk şey benim için yatağa bırakılan beyaz ipek gecelik oldu. Temizlendikten sonra onun içine girmek için sabırsızlanıyordum.

"Teşekkürler. Gerisini ben halledebilirim," dedim gülümseyerek.

"Elbette. Bir ihtiyacınız olursa bana seslenebilirsiniz. Eh, bir kadın yardımcıya ihtiyacınız olursa da aşçıbaşı Helen'e seslenirseniz koşa koşa yardımınıza gelecektir."

"Teşekkür ederim."

Kâhya kapıyı kapatıp beni odamda yalnız bıraktığı an derin bir nefes aldım. Sağ gözümün seğirdiğini hissediyordum. Bu çocukluğumdan beri ne zaman yorulsam olan bir şeydi ama hiç bu kadar şiddetli olmamıştı. Üzerimi çıkarmak için odamın arka bahçeye bakan penceresinin önündeki perdeyi çekmek üzere birkaç adım attım. O sırada Hazar'ı arka bahçede tek başına durmuş sisli gökyüzünü izlerken gördüm. Oldukça kederli görünüyordu. Elim perdede öylece kalmıştım.

"Neyin var senin şövalye?" diye mırıldandım kendi kendime.

Sanki içinde ona keder veren bir gerçeklik saklıydı ve belki de bugün o kederli noktaya dokunulmuştu. Şövalyelere karşı olan sertliği, sabahtan beri süregelen sessiz gerginliği ve şimdiki

melankolik hali bu yüzdendi. Derin bir iç çekerek onu kendi buhranı içinde bırakıp perdemi kapattım. Üzerimdeki kirli kıyafetleri çıkarıp ayağımla duvar kenarına ittirdim ve sıcak suya kavuşma umuduyla banyoya girdim.

Yıkanmam öyle uzun sürmüştü ki bana aylarca yetecek kadar sıcak su harcamıştım. Yıkanmayı unutmamak için hafızama kazımak istemiştim sanki. Banyodan çıktığımda duvar kenarına bıraktığım kirli kıyafetlerimin alındığını ve odadaki yuvarlak sehpanın üzerine bir tepsi yemek bırakıldığını fark ettim. Vücudumu ve saçlarımı kuruladıktan sonra üzerime benim için bırakılan ipek geceliği geçirdim. Kapının ardında kalan şömineden gelen ısıyı buradan bile hissedebiliyordum, ateşin çıtırtısı kulaklarıma taşınıyordu.

Masanın başına geçip benim için getirilen tepsiye baktım. Çorba, et ve pilav hazırlamışlardı. Yemeklerin yanında getirdikleri meyveler ise benim yiyebileceğimden katbekat fazlaydı. O kadar uzun saatlerdir açtım ki midem bulanıyordu. Yine de yemezsem güçsüz kalacağımı bildiğimden kendimi zorladım. Hepsinden biraz yedikten sonra bir bardak üzüm şırası içip masanın başından kalktım.

Sıcak su ve yemek beni fazlasıyla mayıştırmıştı. Tek istediğim uyumaktı. Acaba şövalyeler de yemeklerini yemiş miydi? Odalarına geçmişler miydi? Pencerenin önüne gidip perdeyi araladım ama hiçbir şey göremedim. Hava hâlâ sisliydi ve artık kapkaranlıktı. Gözlerimi odada gezdirdiğim sırada yatağın üzerinde benim için bırakıldığını düşündüğüm bir de beyaz sabahlık olduğunu gördüm. Gecelikle takım olmalılardı. Sabahlığı üzerime geçirip iplerini bağladıktan sonra kapıya ilerledim. Yavaşça açtım ve salona tereddütle baktım. Bir kişi büyük salonun devasa yemek masasında oturmuş elindeki içkiyi yudumluyordu.

"İyi akşamlar şövalye," diyerek salona adım attığım an Hazar gözlerini önündeki masadan kaldırıp bana baktı. Beni birkaç saniyeliğine baştan aşağı süzdüğü sırada daha önce kimsenin karşısına bu halde çıkmadığımı fark ederek ona karşı bir kez daha kızardım. Bana saygısını göstermek ve beni selamlamak için ayağa kalkacak gibi olduğunda elimle oturmasını işaret ettim.

"İyi akşamlar majesteleri," dedi. "Uyumamışsınız."

"En azından yıkanıp yemek yedim. Sen hiçbir şey yapmamışsın. Diğerleri nerede? Yoksa size birer oda vermediler mi?" dedim endişeyle.

Kâhya ve diğer çalışanlar ortada görünmüyordu ama mutfaktan gelen ufak tefek seslerden anladığım kadarıyla orada hâlâ çalışanlar vardı.

"Verdiler, merak etmeyin majesteleri," dedi Hazar. "Herkes odasında."

Kaşlarımı çatarak ona doğru yürüdüm ve sandalyelerden birini çekip ona en uzak köşeye, tam karşısına oturdum.

"Sen neden buradasın?" diye sordum.

"Uykumun gelmesini bekliyorum..." dedi. "Ve o koca yataklarda tek olmayı sevmiyorum."

Bunu hangi sebeple söylediğini bilmiyordum ama canı o kadar sıkkın görünüyordu ki bunu "çapkın" bir dürtü ile söylemediğine yemin edebilirdim.

"Yemek yedin mi?" diye sordum. "Yıkanmamışsın bile."

"Henüz acıkmadım. Uyumadan önce atıştıracağım. Sonra da banyoya girer, öyle uyurum majesteleri. Bu halim sizi rahatsız ettiyse odama geçebilirim." Gözlerimi bulan bakışları oldukça ruhsuzdu. Bugünkü Hazar dünkünden oldukça farklıydı.

"Hayır hayır," dedim. "Rahatsız olduğum için söylemedim. Yalnızca... Bugün kötü görünüyorsun şövalye."

"Zor bir yolculuktu," dedi kısaca. Beni anlamıyor muydu yoksa anlamamak için çabalıyor muydu bilmiyordum. Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim.

"Onu kastetmedim. Ruh halin..." dedim. "Bugün kötü görünen şey ruh halin. Canın bir şeye mi sıkıldı?"

Hazar elindeki içki dolu bardağı bir kez daha dudaklarına götürdü ve koca bir yudum aldı. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim majesteleri."

"Öyleyse sana bu soruma cevap vermeni emrediyorum şövalye." Gözleri yeniden gözlerimi buldu. Susmak onu yıpratıyor gibiydi, bu yaptığı aptallıktı. Ona çatık kaşlarla, meraklı gözlerle bakıyordum. Canını bu kadar sıkan şey ne olabilirdi ki? Derin bir nefes aldı.

"Sanırım emirlerinize karşı koymak gibi bir seçeneğim yok majesteleri."

Başımı salladım. "Aynen öyle."

Sol elini kaldırıp önce kirli sakallarını, sonra dağınık saçlarını kaşıdı. Sıkıntıyla burnunu çekti ve gözlerini bir kez daha masaya dikti. "Bana bugün sorduğunuz soru..." dedi kalın sesiyle. Devam etmedi

"Hangi soru?" diyerek gözlerimi kıstığım sırada hangisi sorudan bahsettiğini gayet iyi hatırlıyordum. "Ah, hatırladım. Bir sevgilin ya da eşin olup olmadığını sormuştum bug..." derken sertçe sözümü kesti.

"Bir karım vardı."

Cevabı net, sesi keskindi. Sanki şömine bile şövalyenin sesindeki keskin notadan etkilenip bir anda sönüverdi. Yutkundum ve ne söylemem gerektiğini düşündüm.

"Anladım..." diye mırıldandım. "Vardı derken... Ayrıldınız mı?" diye sordum tereddütle. O ise tereddütlü soruma anında, keskin bir cevap daha verdi.

"Öldü."

İşte bu beklemediğim bir cevaptı. Gözlerindeki hüznün, o soruyu sorduğumdan beri her yanından yayılan o gerginliğin sebebi artık çok netti ve bu soruyu sorduğum için fazlasıyla kötü hissetmeye başlamıştım.

"Ben..." diye mırıldandım. "Özür dilerim şövalye. Böyle bir şey aklıma bile gelmedi... Seni üzecek bir şey söylediğimi bilsem sormazdım."

Başımı kaldırıp zar zor gözlerine baktım, gözleri kan çanağına dönmüştü ama bir damla yaş bile akıtmıyordu. Elindeki içkiden büyük bir yudum daha aldı, sonra bir yudum daha ve bir yudum daha...

"Bana nasıl öldüğünü sorun," dedi bir anda.

"Hayır hayır," dedim. "Bu konudan daha fazla bahsetmek zorunda değilsin. Gerçekten özür dil..."

"Rica ediyorum majesteleri," dedi Hazar. Sesi acı ve öfke doluydu, üstelik oldukça da sarhoş görünüyordu. "Bana onun nasıl öldüğünü sorun."

Gözlerimi kırpıştırarak ne yapacağımı düşündüm. Çok çaresiz hissediyordum ve ona yaşadıklarını hatırlattığım için kendime kızıyordum. Ayağa kalktım ve boş kalan sandalyemi masaya doğru ittim.

"Sana bunu sormayacağım. Odama gidiyorum ve sana tavsiyem elindekini bitirdikten sonra odana gitmen ve güzelce yıkanıp uyuman."

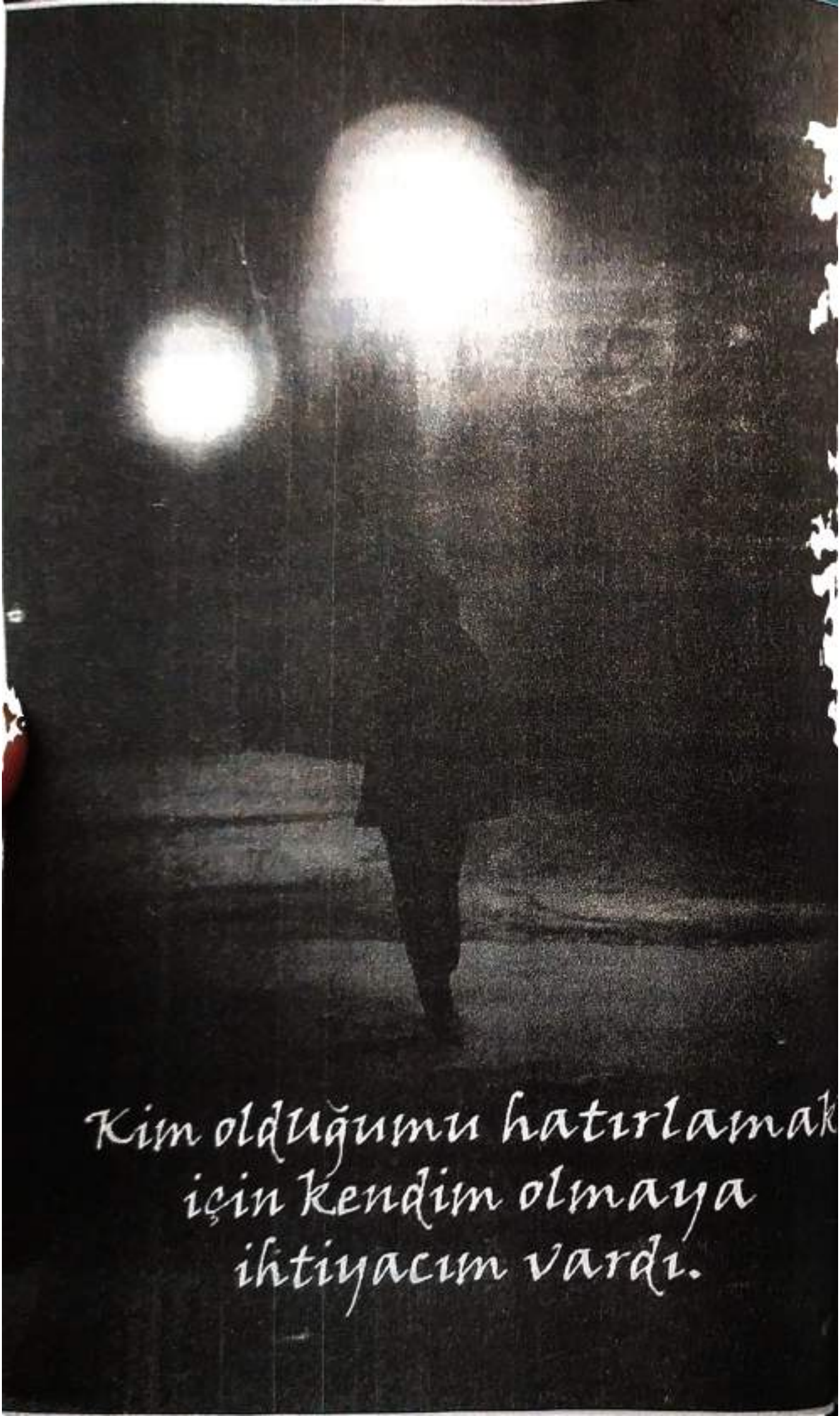
Arkamı dönüp odama doğru birkaç adım attım. Tam kapı kolunu tutup kapıyı aralamıştım ki arkamdan gelen sesle

olduğum yere çivilendim. Hazar'ın içindeki zehrin asıl nedenini duyduğum an, az önce duyduklarımın hiçbir şey olduğunu anladım.

"Onu ben öldürdüm."

Sesi titremişti ve ben dehşet içinde olduğum yerde kalıp parmaklarımın arasında tuttuğum kapı kolunu daha da sıkarken o aynı cümleyi bir kez daha tekrarladı.

"Onu ben öldürdüm majesteleri."

Kim olduğumu hatırlamak
için kendim olmaya
ihtiyacım vardı.

MELANKOLİ SARHOŞLUĞU

"Onu ben öldürdüm."
Sesi titremişti ve ben dehşet içinde olduğum yerde kalıp parmaklarımın arasında tuttuğum kapı kolunu daha da sıkarken o aynı cümleyi bir kez daha tekrarladı.
"Onu ben öldürdüm majesteleri."

Hazar'ın içindeki zehrin kelimelere dökülmesi beni öyle büyük bir hayret denizine düşürmüştü ki boğulacak gibi hissetmiş, ne yapacağımı bilememiştim. Oysa o bu cümleyi kurduğunda ben çoktan ona arkamı dönmüş, odamın kapısını aralamak üzereydim. Ayaklarım ağır ağır hareket etti, bedenim ona döndü. Şöminenin ateşiyle ve şamdan mumlarıyla aydınlanan salon alevlerin alçalıp yükselen gölgeleriyle hareketleniyordu. Dehşete düşmüş gözlerimle ve korku dolu bir merakla karısını öldürdüğünü dile getiren bu adamın, Kalp Muhafızı'mın yüzüne bakıyordum.

"Neden?" diye soruverdim birden. "Neden şövalye?"

Yüzü öyle üzgün, öyle kahrolmuş görünüyordu ki o anı her

akşam tekrar ve tekrar yaşıyor gibiydi. Şövalye aslında çok da olgun sayılmazdı, benden olsa olsa birkaç yaş büyüktü oysa göz kenarlarındaki çizgiler ne çok acıyla büyüdüğünün kanıtıydı. Gözlerini gözlerime diktiğinde acısını okuyabiliyordum.

"Hastaydı..." dedi titreyen ve kısık bir ses tonuyla. Sanırım bu an yaşanmasa bu koca adamın sesinin böylesine kısılabileceğini rüyamda bile göremezdim.

"Ölümcül bir hastalık mıydı?" diye sordum.

Güçlükle başını salladı. "İyileşmesi imkânsızdı," dedi acı içinde. "Onu kraliyetin tüm şifacılarına götürdüm, kollarımda taşıdım..." Yutkundu ve gözleri o anları hatırlar gibi uzağa daldı.

Babamın bile annemin ardından böylesine büyük bir acı çektiğini görmemiştim. Kan çanağına dönmüş gözleri, titreyen yaralı elleri ve darmadağınık saçları sonsuz cehenneminin kanıtı gibiydi.

"Ama olmadı..." diye devam etti sözlerine. "Lena iyileşmedi. Asla iyileşmeyecekti."

"Lena..." dedim sözünü keserek. "İsmi güzelmiş."

Acı içinde gülümsedi. "Güzeldir..." Durdu ve içkisinden bir yudum aldı. "Ona çok âşıktım majesteleri. Oysa o her geçen gün gözlerimin önünde eriyordu, kollarımın arasındaki ağırlığı her dakika azalıyordu... Nefes alamıyordu; yemek yiyemiyor, su bile içemiyordu. Çok acı çekiyordu ve benden istediği tek şey vardı..."

Bu hikâyenin nereye varacağını çoktan anlamıştım, yine de sessizce dinledim. Şövalye içkisinden bir yudum daha aldı ve hikâyeyi noktaladı.

"Bana acısını dindirmem için yalvardı majesteleri... Günlerce, gecelerce yalvardı ve ben de onu acılarından kurtarmak için kendimi sonsuz bir acıya mahkûm ettim."

O konuşurken içinde bulunduğu melankoli sarhoşluğu öyle

çok hissediliyordu ki kendimi ona üzülmekten alıkoyamadım. İçkisinden bir yudum daha aldı ve bardağı bomboş kaldı.

"İşte beni bir savaşçı olmaya, korumakla görevlendirildiklerimi koruyabilmek uğruna acımasızca öldürmeye iten hikâyem bu," dedi alaycı bir ses tonuyla. Sesindeki alaycı tonun muhatabı ben değildim, kaderiydi.

"Biraz daha sarhoş olursan korumakla görevlendirildiklerini koruyamayacaksın şövalye. Mesela beni..." diye mırıldandım. Gülümseyerek anlattıklarının kasvetini dağıtmaya ve konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Sizi korumama hiçbir şey engel olamaz majesteleri," dedi ayaklanırken. "Bir bardak viski de neymiş."

Önündeki boş bardağı itip ayaklanmıştı oysa ayakta durmakta zorlanıyordu. Kaderinde kraliçe olmak yazan bir prensese hiç de uygun olmayan içgüdülerle yanına koştum. Ayakta durmayı bırak, gözleri bile iyi görmüyor gibiydi.

"Bir bardak içtiğine emin misin?" diye sordum ve yürümesine yardım etmeye niyetlenerek kolunun altına girdim.

"Birkaç bardak..." diye düzeltti Hazar. Kendinde değildi.

"Hadi," dedim. "Yürü, seni odana götüreceğim. Babam şunu yaptığımı görse bir dakika sonra idam edilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Keşke..." diye mırıldandı. "Ve özür dilerim majesteleri..."

Hazar'ın kollarının altında ezilme tehlikemi bir kenara koydum ve ona odasına kadar eşlik ettim. Yürüyordu ama aynı zamanda uyuyor gibiydi. Kapısını açar açmaz ağır bedenini kapının hemen yanındaki yatağa doğru ittim ve uzanmasını sağladım. Yıkanmama rağmen ter içinde kalmıştım, Hazar ise üzerindeki kirli kıyafetlerle yatağında gayet huzur içinde görünüyordu. Ya da daha çok baygın gibiydi. Belki de

bayılmıştı.

"Şövalye..." diye mırıldandım. "Bayıldın mı?"

Ah, böyle aptal sorular sorduğumu hissediyorsa annemin mezarında kemikleri sızlıyordu belki de. Yavaş adımlarla ilerledim ve odanın penceresini açtım. Pencerenin önünde duran yuvarlak yemek masasının üzerindeki sürahiden bir bardak su aldım ve şövalyenin başına gidip yüzüne döküverdim. O nefes alma güdüsüyle korku içinde uyanırken ben başında gülümsüyordum.

"Majesteleri!" deyiverdi birden, beni görmese küfredeceğinden emindim.

"Bayıldın sandım," dedim. "Meğer sadece sızmışsın."

"Ben..." diye mırıldandı. O kadar sarhoştu ki konuşamıyordu. "Özür dilerim," dedi bir kez daha. "Çok özür dilerim..."

Ciddi olmamın zamanı gelmişti. Hazar'ın gözleri yattığı yerden halsizce bana bakarken ona oldukça ciddi bir bakış attım. Gülümsemem soldu ve kaşlarım düzleşti.

"Sorun yok, yaşandı ve bitti şövalye. Olur da bir daha yaşanırsa işte o zaman ciddi bir sorunumuz var demektir. Bu bir daha asla yaşanmayacak. Anlaşıldı mı?"

Yüzündeki pişmanlığı ve yarın sabah tamamen ayıldığında yaşayacağı utancı şimdiden görebiliyordum.

"Anlaşıldı majesteleri," dedi zar zor. "Bu bir daha asla yaşanmayacak..."

Ona uzun uzun baktım ve o bana uykuya dönmek için yalvaran gözlerle bakarken her şeye rağmen acısına saygı duymam gerektiğini hissettim.

"Biliyorum," dedim ve boğazımı temizleyerek devam ettim. "Zor bir hayatın olmuş. Anlattıkların acı vericiydi. Duymak bile zordu, yaşamak nasıldır tahmin bile edemiyordum. En

sevdiğinin hayatını kendi ellerinle sonlandırdıktan sonra bir başka hayatı korumak zorunda kalmanın senin için ne kadar güç olduğunu da tahmin edemiyorum... Ama senin görevin bu." Cümlelerime devam etmeden önce elim boynumdaki kolyeye, kalbime gitti... "Kalbimi korumak zorundasın. Kendinden bile... Anladın mı? Kendinden bile..."

Şövalyenin gözleri yavaş yavaş kapandı, damarlarında dolaşan alkol onu kendi tarafına çekmek için elinden geleni yapıyordu. O bir savaşçıydı ama kendisiyle ancak bu kadar savaşabiliyordu işte.

"İyi geceler şövalye."

Odadan sessizce çıktım. Ağır adımlarla kendi odama ilerledim ve kapıyı yavaşça açıp içeri girdim. O kadar yorgun hissediyordum ki doğrudan yatağa uzandım. Gözlerimi önce ayışığı vuran pencereme, sonra odanın ahşap tavanına çevirdim. Nasıl bir şanstı bu? Babamın beni emanet ettiği şövalye yürüyen bir aşk acısıydı...

"Bir de özür diliyor..." diye söylendim kendi kendime. Krallığın en büyük savaşı kapımızdaydı ve bu hayatının göreviydi. Usulca gözlerimi kapattım ve kapanan gözlerimin ardında onun acı dolu bakışlarını gördüm. Bir insan aşk uğruna nasıl böyle büyük bir acı yaşayabilirdi? Bu benim anlayamadığım bir duyguydu. Evet, aileme göre ben de fazlasıyla duygusal kalıyordum, belki de krallığın gördüğü en duygusal kraliçe adayıydım. Babamın hayatı sona erdikten sonra ise o tahta oturan en duygusal yönetici olacaktım. Oysa onun acısı, aşk uğruna çekilen bu acı benim için bile fazla duygusal kalıyordu.

Çünkü aşk nedir bilmiyordum...

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi sıktım. Uyumak zorundaydım, bu gece bu yatakta uyuyamazsam çekmek zorunda

kalacağım ilk uyku bir ormanın ortasında olacaktı. Ya da atın üzerinde, Hazar'ın kollarında...

Uykuya dalmak beni o kadar çok zorladı ki kendimi sessizce bakıcılarımdan biri olan Veno'nun beni uyuturken söylediği o çocukluk ninnimi söylerken buldum.

Kalp ve gece...
Seni korur her bir hece...
Yıldızlar parlar ve kararır gece,
Kapanır gözler ve başlar bilmece...

Duyduğum seslerden ötürü gözlerimi araladığımda hizmetlilerin odamdaki masaya kahvaltı taşıdıklarını fark ettim. Yavaşça doğruldum ve onlara uykulu gözlerle baktım. Hava yeni aydınlanmış olmalıydı, gece mi sabah mı belli olmuyordu, arafta gibiydik. Gün bunu bir kez güneş batarken, bir kez de doğarken yaşıyordu. Gün bile iki kez arafta kalıyordu ve bu onların ilkiydi. Günün başlangıcı...

"Günaydın majesteleri. Çok mu ses yaptık? Uyandırdık mı?" diye sordu hizmetlilerden siyah saçlı, orta yaşlı olan kadın.

"Askerler uyanmıştı, yola çıkma hazırlığındalar. Çıkmadan kahvaltınızı yapmak istersiniz diye düşündük," dedi bir diğeri. O ise sapsarı saçları beline dökülen güzel bir genç kızdı.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim hanımlar, çıkabilirsiniz. Kahvaltımı yapıp hazırlanacağım."

"Hazırlığınıza yardım etmemizi istemez misiniz?" diye sordu sarışın genç kız, oldukça heyecanlı görünüyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Böyle iyiyim."

"Peki efendim. İhtiyacınız olursa içerideyiz, seslenmeniz yeterli." Siyah saçlı kadın bana cevap verip sarışına başıyla kapıyı

işaret etti. Birlikte kapıya ilerledikleri sırada aklıma gelen bir soru ile onları durdurdum.

"Şey..." deyiverdim. "Hepsi uyandı mı? Yani askerlerin... hepsi uyandı mı?"

"Evet efendim. Hepsi uyandı; kahvaltılarını yaptılar ve atlarını hazırlamak için bahçeye çıktılar. Çağırmamı ister misiniz?"

Aklım Hazar'daydı. Dün gece o hale geldikten sonra uyanamayacağını düşünmüştüm. Bu şekilde yaşamaya devam ederse bir gün kraliyet için çalışamayacak bir noktaya ulaşacaktı. Bu evin çalışanları bile onu o halde görse durumu bir mektupla babama, krallarına iletebilir ve onu görevinden edebilirlerdi. Kendini nasıl böyle aptalca bir riske attığını aklım almıyordu.

"Hayır," dedim. "Teşekkürler, çağırmanıza ihtiyacım yok. Yalnızca kontrol etmek istedim. Siz çıkabilirsiniz."

"Peki efendim."

Yatağımdan kalktım ve perdeleri kapatıp üzerimdekileri çıkardım. Kahvaltı masasına oturmadan önce bir kez daha yıkanmak istiyordum çünkü bu akşam nehirde yıkanmaya hiç niyetim yoktu. Tabii bu yolculuk boyunca daha çok kez nehirde yıkanacağımın, ormanda uyuyacağımın ve evimi özleyeceğimin de gayet farkındaydım...

Kendimi sıcacık, tertemiz suyun altında yıkadıktan sonra bana tahsis edilen temiz kıyafetlerden siyah korseli elbiseyi üzerime geçirdim. Siyah, bu yolculuğun rengiydi. Üzerime de aynı şekilde, yas rengini taşıyan bir pelerin geçirdim ve kahvaltı masasının başına oturdum. Temiz bir evde olmanın verdiği iştah ile üst üste tam dört dilim tereyağlı ve şeftali marmelatlı ekmek yedim. Üzerine içtiğim siyah çay ise o kadar tazeydi ki tadını uzun süre ağzımda saklamak istiyordum. Sonunda

bu güzel kahvaltı masasından ayrılmak zorunda olduğumu kabullenerek ayaklandım. Ayağıma bir çift siyah ayakkabı geçirdikten sonra pelerinimin kapüşonunu başıma geçirdim ve hızla odadan çıktım.

"Günaydın majesteleri!" Bana başındaki şapkayı çıkararak selam veren bu adam evin bahçıvanıydı. Onu başımla selamladım.

"Gidiyor musunuz? Askerleriniz kapıda," dedi. "Keşke sizi daha güzel şartlarda, daha uzun ağırlayabilseydik..."

"Bir sonrakine..." diye mırıldandım ve gülümsedim. Bahçıvanın benim için açtığı kapıdan çıkmak üzere ilerlerken kapının önünde beni bekleyen askerleri gördüm.

Atlas, Boray, Deha, Poyraz, Meran, Somer... ve Hazar. Hepsi atlarının başındaydı. Gözlerim Hazar'ın bakışlarına takıldı, bugün bana böyle utanç ve suçluluk dolu gözlerle bakacağını biliyordum. Gülümsememi bastırmaya çalıştım.

"Günaydın," diye seslendim. "İyi uyudunuz mu?"

"Elbette majesteleri!" dedi Deha.

"Yola hazırız majesteleri!" diye ekledi Atlas.

"Peki o halde, devam edebiliriz." Hazar'a doğru ilerledim ve bana başıyla verdiği selama karşılık verdikten sonra uzattığı eline tutundum. Ayağımı atın eyerinden sarkan gümüş pedallardan birine koydum ve kendimi atın üzerine attım. Bunu yapmak giderek kolaylaşıyordu.

Hazar ben bindikten sonra atın üzerindeki yerine, tam arkama yerleşti. Yola çıkmadan hemen önce başımı çevirip ayrıldığımız eve son kez baktım. Hizmetliler ve bahçıvan bizi yolcu etmek için kapıya çıkmıştı.

"Her şey için teşekkür ederiz, kraliyet bu hizmetinizi unutmayacak." Onlara gülümseyerek el salladım.

"Ne zaman ihtiyacınız olursa buradayız majesteleri!"

Bu cümle yola çıkış cümlemiz olmuştu. Atların toprakta hareket eden ayakları bizi son hızla bir sonraki durağımıza ulaştırmak için çabalarken artık içinde olduğum bu yolculuğa tamamen adapte olduğumu hissediyordum. Gözlerimi yüzüme son süratle çarpan rüzgârdan korumak için kapattığım sırada beni arkamdan saran şövalyenin sesini kulağımda hissettim.

"Her şey için çok özür dilerim majesteleri. Kendimi ne kadar rezil hissettiğimi tahmin bile edemezsiniz..."

Gözlerimi açtım ve karşıdan gelen sert rüzgârın gözbeklerime kadar vurmasına izin verdim. "Sorun yok Hazar," diye mırıldandım. "Bunun bir daha yaşanmaması yeterli bir özür şekli."

"Bir daha asla yaşanmayacak majesteleri. Sizi her şeyden koruyacağım, kendimden bile..."

"Sana inanıyorum." Verdiğim cevaptan sonra kıpırdanıp pelerinimin başlığını yüzüme doğru çekiştirdim ve yüzümü yarıya kadar korumaya aldıktan sonra gözlerimi de kapattım. Bana yapacağı kısa açıklama için atı yavaşlatmış, diğerlerinin arkasında kalmamızı sağlamıştı. Açıklamasını yaptıktan sonra ise o kadar çok hızlandı ki diğerleri arkamızda kaldı.

"Patron yavaş ama, yarışıyor muyuz?" diye bağırdı çocuklardan biri. Arkamızdan gelen gülüşmeleri duyabiliyordum.

Bir süre daha süratle devam ettik. Benim tek yaptığım gözlerimi dinlendirmek ve ara ara başlığımı kaldırıp nasıl bir yerde olduğumuza bakmaktı. Saatler sonra mola vermek için durduğumuzda karşılaştığım manzara güzel, uzun bir nehirdi.

"Yemek molası mı?" diye sordum heyecanla, o kadar acıkmıştım ki sanki koşan at değil de bendim.

"Evet," diye yanıtladı attan inip bana elini uzatan Hazar. "Kaldığımız evin hizmetlileri bize güzel bir erzak çantası ha-

zırlamış."

"Harika!" diyerek eline tutundum ve atladım.

Diğer çocuklar atları ağaçlara bağlarken ben ağır adımlarla ilerleyip nehrin kenarındaki en düz zemine yerleştim. Nehre en yakın ağacın yanına oturdum ve derin bir nefes aldım. Gözlerim nehrin üzerinde uçan bir kuş sürüsüne takıldı, onlardan hiçbir farkımız yoktu. Aynı yöne gidiyor, âdeta göç ediyorduk. Ben güzel manzaranın tadını çıkarırken askerler atlarını bağlamış, onları besliyorlardı. İşleri bitip de teker teker geldiklerinde yanıma oturan Hazar'a döndüm.

"Gökyüzü kapalı gibi. Acaba yağmur mu yağacak?" diye sordum başımla göğü işaret ederek.

Hazar başını salladı. "Öyle gibi görünüyor," diyerek bana sandviçlerden birini uzattı.

"Dua edelim de yağmasın..." dedim çaresizce.

"Yağmur bizi durduramaz," dedi Hazar. "Fırtınanın ortasına da düşsek görev görevdir majesteleri, sizi götürmemiz gereken yere götürmek için her şeyi yapacağız."

Dün akşamki halini gördükten sonra bugünkü tüm konuşmaları bana aslında görevine ne kadar bağlı olduğunu ispatlamak ister nitelikteydi. Sessizce güldüm. Diğer çocuklar da kendi aralarında konuşup gülüşüyorlardı, merakla onlara döndüm.

"Siz neye gülüyorsunuz? Sizde bugün bir şey var. Bana da anlatsanıza."

"Özür dileriz majesteleri," dedi Atlas. "Daha dikkatli davranırız."

"Hayır hayır," dedim. "Yanlış anladınız, kızmak veya uyarmak için söylemedim! Gerçekten merak ettim. Yolculuk o kadar sıkıcı geçiyor ki bir şeyler duymaya ihtiyacım var," diyerek gülümsedim.

Önce birbirlerine baktılar, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Sonra Atlas birden konuya giriverdi.

"Deha bir önceki evden ayrılmak istemedi de... Onu konuşuyorduk," dedi ve gülerek sustu. Deha ise gözlerini devirdi, bu açıklamadan hoşnut değildi.

Merakla ona döndüm. "Nedenmiş o?" diye sordum.

"Böyle basit meselelerle vaktinizi çalmak istemem majesteleri."

"Hadi ama," dedim. "Şu an karşınızda bir kraliyet mensubu olduğunu da geleceğin kraliçesiyle konuştuğunuzu da unutun. Arkadaşınıza anlatır gibi anlatın."

Bu sözlerimden cesaret alan Atlas bir kez daha söze girdi. "Isabel'e âşık olmuş efendim."

"Isabel mi? O da kim?"

"Evdeki hizmetlilerden biri... Genç ve sarışın olan," diye yanıtladı Atlas.

Gülüşüm büyüdü. "Ah, işte konuşmak isteyeceğim tarzda bir konu!" diyerek gülmeye devam ettim. "Gerçekten güzel bir kızdı. Âşık olunmayacak gibi değildi. Belki tüm bu karmaşa sona erdiğinde şansımızı deneriz. Saraya döndüğümüzde bana hatırlatın, olur mu?"

"Gerçekten mi efendim?" diye sordu Deha.

"Tabii ki." Başımı sallarken sandviçimden bir ısırık aldım. Her ne kadar benimle arkadaşlarıymışım gibi konuşmalarını istesem de onlar için bir *efendiydim*. Neredeyse aynı yaşlardaydık, belki bazılarından küçüktüm bile ama aramızda kraliyetin getirdiği kalın duvarlar vardı ve onları aşmak imkânsız gibiydi. Henüz hiçbirinin ağzından ismimi bile duymamıştım... Gözlerim merakla Hazar'a kaydı. Acaba ismimi nasıl söylerdi? Bana "majesteleri" demek yerine "Sara" dese ne hissederdim?

Bazen herkesin ödül olarak gördüğü bir cezayı yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Dostlarımın bile bana "majesteleri" ya da "efendim" dedikleri bir hayat... Etrafım hep o resmiyetin ve saygının soyut duvarlarıyla çevrili kalacaktı. Hepimizin acıları vardı ama ben bu acıları dile getiremeyecek kadar tutsaktım. Çiçeklerle bezeli, bir dediğimin iki edilmediği bir hayat... Bu hayatın içinde mutsuzluğu yaşamak mümkün müydü? İçimde yaşayan prenses, kralın kızı, geleceğin kraliçesi elbette mutluydu. Peki ya Sara? Ben, bana verilen hiçbir unvan değildim. Ben aslında bana verilen o isimden ibarettim... Ben Sara'ydım. Annemin ve babamın kızı, elbiselerimin altındaki bedenin misafir ettiği o ruhtum ben.

Aşkı hiç tatmamış, gerçek dostluk nedir bilmemiştim. Hep birilerinin efendisi, emir vereni olmuştum. Oysa artık sarayda değildim ve içimdeki özgür çocuk kıpırdanmaya başlamıştı. "Sara" artık kendi ismini duymak istiyordu, buna ihtiyacım vardı. Kim olduğumu hatırlamak için kendim olmaya ihtiyacım vardı...

KALBİM EL DEĞMEMİŞ
TOPRAKLAR GİBİ, BEN BİLE YENİ KEŞFEDİYORUM

KRALLIĞIN KADERİ

Verdiğimiz kısa molanın ardından tekrar yola çıktık. Karnımın doyması beni öyle çok mayıştırmıştı ki kendimi atın üzerinde ve Hazar'ın kollarında bulduğumda gözlerimi açmakta zorlanır olmuştum. Rüzgâr şiddetini giderek artırıyordu ve havanın karanlığına rağmen yağmur yağmasını beklememek aptallık olurdu. Hissettiğim üşüme hissi ile üzerimdeki siyah pelerinin içine iyice gömüldüm. Tüylerim diken dikendi ve rüzgâr içimi titretiyordu.

"Üşüyor musunuz?" Hazar'ın sesi kulaklarımda yükseldiğinde tir tir titriyordum.

"Biraz," diye mırıldandım. Artık yalnızca ellerim, ayaklarım değil, sesim bile titriyordu.

"İsterseniz tekrar duralım majesteleri." Hazar'ın sesi endişeliydi. "Bu geceyi burada bir yerde geçirip hava yumuşayınca devam edelim."

Ona emanet edilmiştim; başıma bir şey gelmesinden, en basit ihtimalle hasta olmamdan bile korkuyordu. Ona sorsanız üşümem bile onun suçuydu.

"Ama böyle yol alamayız," dedim kendime kızarak. "Biraz daha idare edebilirim."

Kendime kızıyordum çünkü diğerleri üşümezken üşümem bana kendimi güçsüz hissettiriyordu. Görevleri beni götürmeleri gereken yere götürmekti ve zayıflığım yüzünden onları yavaşlatmak istemiyordum. Ben tir tir titremeye devam ederken Hazar'ın atını yavaşlattığını fark ettim. Diğerleri yanımızdan geçip giderken Atlas arkasına dönüp soran gözlerle bize baktı.

"Devam edin," dedi Hazar. "Kısa bir işimiz var. Size yetişiriz."

"Geçersin bile!" Atlas alaycı cevabını vererek ağabeyini övdükten sonra bizi geride bırakarak yoluna devam etti. Hazar ise oldukça yavaşlamıştı.

"Neden yavaşlıyoruz?" diye sordum. Arkamda ne yaptığına dönüp bakamıyordum ve bu yüzden neden yavaşladığımıza dair hiçbir fikrim yoktu... Ta ki kendi pelerinini çıkarıp omuzlarıma bıraktığını fark edene kadar.

"Olmaz!" diye isyan ettim. "Bu sefer de sen üşüyeceksin!"

Saçmalamışım gibi güldü. "Ben üşümem," diye yanıtladı.

Cüssesine bakınca kolay kolay üşümeyeceği belli oluyordu, evet. Yine de üzerindekini çıkarıp bana vermesi kolay kolay kabul etmek isteyeceğim bir şey değildi.

"Bunu kabul edemem..." dedim. "O kadar üşümüyorum, gerçekten."

"Sesiniz titriyor," diye mırıldandı Hazar. "Ayrıca arkanıza yaslansanız iyi olur çünkü öndekileri geçmek için biraz fazla hızlanacağız..."

Tam o an hayatım boyunca bir atın bu kadar hız yapabileceğini bana gecelerce anlatsalar bile inanmayacağımı fark ettim. Hazar'ın atı öyle büyük bir süratle koştu ki nefesim kesildi, vücudum bir anda olabildiğince mesafeli durmaya çalıştığım Hazar'ın göğsüne yapıştı. Üzerimdeki pelerini soğuğu biraz

olsun kesmiş, en azından titremelerimizi azaltmıştı. Diğerlerinin yanına ulaşmamız ve hatta onları geçmemiz yalnızca birkaç dakikamızı aldı.

"Sana geçersin demiştim!"

Atlas'ın arkamızdan gelen keyifli kahkahasını duyduğumda gülümsememe engel olamadım. O an, evrenin tam bu noktasında arkamda oturan bu şövalyeye karşı müthiş bir saygı ve hayranlık hissettim. İçinde taşıdığı bu güç ve soğukkanlılığı hayatım boyunca kimsede, babamda bile görmemiştim. En ilginç olanı ise bu denli güçlü ve soğukkanlı görünen bu adamın aşkı uğruna dün gece gördüğüm o hale dönüşebilmesiydi...

Böyle bir şey miydi aşk? Hiç bilmediğim, hiç tatmadığım o duygu dünyanın en güçlü görünen insanını bile dizlerinin üzerine düşürebilecek kadar acımasız mıydı? Aşk insana tüm sınırlarını, erdemlerini ve kararlarını unutturabilecek kadar güçlü bir duygu muydu? Öyleyse bir insanın kendini aşkın ellerine bırakması aptallık değil miydi?

Saatlerdir süren yolculuk rüzgâra ve çiseleyen yağmura rağmen devam ederken havanın kararmasıyla sona yaklaştı. Artık yolculuğun kendimize konaklayacak bir yer arama evresine geldiğimizde yüzümü kaplayan başlığı çekiştirip yavaşlayan atın üzerinde etrafa bakındım. Kendimizi yine bir gölün kenarına atmıştık çünkü su varsa hayat vardı. Çiseleyen yağmur ise şiddetini artıracak gibiydi ve bu durumda su hayat getiren bir olgu olmaktan çıkıp gecemizi zehredecekti. Durduğumuz yere umutsuzca baktım.

"Burası iyi," dedi Hazar. "Atları bağlayın, şu büyük ağacın altında konaklayacağız." Sonra bana doğru eğildi. "İnip sizi alacağım."

Yere atladı ve kollarını bana uzattı. Kendimi ona bıraktığı an onun yanında ne kadar ufak ve hafif kaldığımı fark ettim. Beni neredeyse bir bardak su taşır gibi taşıyordu! Yavaş ve dikkatli bir şekilde beni yere indirdiğinde yerdeki toprağın yağmur sebebiyle çamurlaştığını fark ettim. Ayaklarımı bastığım yerler içeri göçüyordu.

"Majesteleri, siz ağacın altına geçin. Çocuklar atları bağlarken ben uyku tulumlarını getireyim." Başımı sallayarak eteğimi toparladım ve ağır adımlarla ağacın altına geçtim.

Bu gece zor bir gece olacaktı. Daha şimdiden her yanım çamura bulanmıştı, ellerim soğuktan birer buz küpüne dönmüştü ve yağmur damlaları pelerinimin başlığından tek tek yere kayıyordu. Yağmuru biraz olsun kesen bu heybetli ağacın altına geçip de onları izlemeye başladığımda utandığımı fark ettim. Gürleyen göğün ve hızlanan yağmurun altında bir kısmı atları bağlıyor, bir kısmı eşyaları ağacın altına taşıyordu.

"Size yardım edeyim," diye seslendim ağacın altından. "Bana da bir iş verin!"

"Olur mu öyle şey majesteleri!" dedi Deha. "Siz dinlenmenize bakın lütfen."

O sırada yanı başımda benim uyku tulumumu hazırlayan Hazar başını kaldırıp bana baktı. "İçine girin," dedi. "Hasta olacaksınız."

Bana bunu söylerken kendisi sırılsıklamdı. Saçlarından akan yağmur damlalarını uyku tulumuma damlamasın diye silerken kendimi bir hanedan üyesi olduğum için suçlu hissediyordum.

"Sizi bekleyeceğim," dedim. "Ben böyle iyiyim."

Hazar ise hâlâ geçip uyku tulumuma yatmamı bekliyordu.

"Beni zor kullanmak zorunda bırakmayın majesteleri. Babanız sizin iyiliğiniz için her türlü zorluğu kullanabileceğimi söyledi."

"Ne yani, beni zorla uyku tulumuna mı sokacaksın şövalye?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Gerekirse evet."

Derin bir nefes aldım. Onlara yardım etmek isterken işlerini zorlaştırıyordum. Düşüncelilik ve şımarıklığın tam ortasında bir yerde durmuş vakitlerini harcıyordum. Zorunlu bir teslimiyetle uyku tulumunun içine girdim. Her yeri çamura bulanan uyku tulumunun içine uzandım ve diğer uyku tulumlarını açmak için doğrulan Hazar'a baktım.

"Şımarık olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum bir anda. Hazar uyku tulumlarıyla uğraşırken dudaklarımdan çıkan bu soruyu şaşkınlıkla karşıladı. Bana kaşlarını çatarak baktı. Haklı olarak soruma anlam vermeye çalışıyordu.

"Neden böyle bir şey sordunuz majesteleri?"

"Hiçbiriniz üşümezken ben üşüyorum ve bana pelerinini vermek zorunda kalıyorsun... Siz bir şeylerle uğraşırken ben yalnızca sizi izliyorum... Uyku tulumum, yemeğim hazırlanıyor; ne yaşanırsa yaşansın en büyük problem hep benim rahat etmem oluyor..." Hazar uyku tulumlarını açmaya ve yan yana dizmeye devam ediyordu. "Düşünceli olmaya çalıştığımda bile seni burada bu yağmurda uyku tulumumun başında bekletiyorum, bu şımarıklık değil de ne?"

Kendimi çok hassas hissediyordum, sanırım evimden uzaklaşmak ve günlerdir yaşadığım bu hareketli yolculuk duygularımı sarsmıştı. Kendimi, varoluşumu, hayatımı ve içinde büyüdüğüm düzeni sorguluyordum.

"Şımarık değilsiniz majesteleri," dedi Hazar. "Prensessiniz. İsteklerinizi yere getirmek bizim görevimiz."

Hayal kırıklığıyla dolu bir nefes aldım. Doğru söylüyordu, içinde yaşadığımız hayat düzeni buydu. Bu yüzlerce yıldır böy-

leydi ve belki de yüzlerce yıl daha böyle olacaktı. Oysa kalbim biliyor ya, bu düzenden nefret ediyordum.

"O zaman senden bir isteğim var şövalye..." diye mırıldandım.

"Ne isterseniz." Başını kaldırıp bana merakla baktı. Islak saçları ve uykusuz gözleri ona daha önce hiç görmediğim bir çekicilik katmıştı.

"Bana ismimle hitap etmeni istiyorum."

Hazar'ın bana merakla bakan gözleri yere, önündeki uyku tulumuna eğildi. Hazırladığı uyku tulumunu kenara itti ve bir diğerini önüne aldı. Ben heyecanlı gözlerle ona bakarken onun bakışları ise düşünceliydi.

"Bir şey söylemeyecek misin şövalye?"

"Maalesef bu isteğinizi yerine getiremeyeceğim majesteleri."

Kalbimin ufacık bir noktasının kırıldığını hissettim. Tek istediğim kendimi biraz daha normal hissetmekti. Tek istediğim arada sırada da olsa bir ismim olduğunu, kraliyetin bana verdiği güçten ibaret olmadığımı hatırlamaktı.

"Neden?" diye sordum, üzgün olduğum ses tonumdan bile belliydi.

"Bu bir suç," diye yanıtladı Hazar. "Cezası idam olan bir suç..."

Bana bakmıyordu, önündeki uyku tulumlarıyla uğraşıyordu.

"Burada seni idam ettirecek kimse yok," dedim gülümseyerek.

Son uyku tulumunu da açtı ve başını kaldırıp bana baktı. "Kural her yerde kuraldır majesteleri. Şövalyeler kraliyetten emir alır ve ben emirlerin dışına çıkmam."

Gözlerimi kırpıştırdım, artık kabullenmiştim. "Pekâlâ," dedim sessizce. "Öyleyse iyi geceler şövalye."

"İyi geceler efendim."

Ona arkamı döndüm ve başımı uyku tulumunun içine soktum. Askerlerin kendi aralarındaki sessiz konuşmalarını bastıran şiddetli yağmurun sesini dinleyerek dakikalar boyunca uyku tulumunun içindeki zifiri karanlığa baktım. Şövalye haklıydı. Ondan bunu istemem bile yanlıştı. Sıradan olmayı ne kadar istersem isteyeyim bu asla gerçekleşmeyecek bir hayaldi. Boynumda taşıdığım kolye benim kaderimdi. İçinde doğduğum ev, annem ve babam, büyükannelerim ve büyükbabalarım, geçmişte yaşamış ve bugünkü benin ben olmasına sebep olmuş atalarım... Hepsi benim kaderimdi. Kabullenmekten ve yaşamaktan başka çarem yoktu. Üstelik ben de bu krallığın, sınırlarımız içinde yaşayan erdemli halkın kaderiydim.

Gökyüzünde çakan şimşek ormanı aydınlattığında başımı uyku tulumundan uzatmış etrafıma bakınıyordum. Ben uyku tulumumun içinde kendi ufak çaplı buhranımı yaşarken hepsi kendi tulumlarına girmiş, çoktan uykuya dalmışlardı. Ya da onlar da kendi uyku tulumlarının içinde kendi "ufak çaplı buhranlarını" yaşıyorlardı belki de.

"Uyuyamadınız mı?" Yanı başımdan gelen sesi duyduğum an Hazar'a döndüm. O da uyumamıştı.

"Uyku tutmadı..." diye mırıldanarak başımı eğip tekrar uyku tulumumun içine uzandım. Bu sefer bedenim sağa, onun bedenine dönük yatıyordu. Birbirimize o kadar yakındık ki neredeyse dip dibe yatıyorduk.

"Sizi sıcak tutmak için bu kadar yakınınıza yattım, isterseniz uzaklaşabilirim," dedi bir anda.

Telaşla başımı salladım. "Hayır, böyle gayet iyi. Ben de bu sıcaklık nereden geldi diyordum." Gülümsedim. Onu gülerken görmek zordu ama kurduğum cümleye karşılık onun da dudakları kıvrıldı.

"Ateş yaktık," dedi. "Oradan geliyor olabilir." Hâlâ gülümsüyordu. Derin bir nefes alıp biraz ötemizden gelen is kokusunu içime çektim.

"Bu kokuyu seviyorum," diye mırıldandım. "Ateş yanmasa bile is kokusunu almak bana ısındığımı hissettiriyor."

"Ateş öyle güçlü ki kendisi olmasa da yalnızca onu çağrıştıran şeyler bile insanı ısıtıyor..." diye yanıtladı şövalye.

"Aşk gibi mi?" diye sordum. "Babam ona annemi çağrıştıran her şeye âşık... Papatya kokusuna, koyu kestane saçlara, şiirlere ve satene..."

Hazar'ın iç çektiğini duydum. Gözleri yukarıya, gökyüzüne daldı. "Aşk gibi..." diye fısıldadı.

Anlık bir farkındalık yaşayarak ona döndüm. "Özür dilerim," dedim. "Yemin ederim sana yaşadıklarını hatırlatmak için söylemedim, unutmuşum..."

Hazar sessizce gülümsedi. Acısını gülümsemesinde bile görüyordum.

"Önemli değil majesteleri. Dün gece onu yeterince andım, sanırım artık tamamen vedalaştık..."

Başımı çevirip onunla aynı yöne, gökyüzüne baktım. "Ölüm zor," dedim. "Bunu annemin mezarına her gittiğimde tekrar ve tekrar anlıyorum... Yine de bir gün geliyor ve sen istemesen bile o acı azalıyor. Ondan sana kalan tek şey o acı olsa bile bir gün o acıdan da vazgeçiyor insan. Anısı hep kalbinde kalıyor ama acısı, bir gün mutlaka geçiyor..."

"Geçecek..." dedi şövalye, ağaç dallarının arasından sızan gökyüzünü izlerken. "Geçmek zorunda."

Gözlerim aynı yönü, gökten yağan yağmur damlalarını izlerken merak içinde ona döndüm.

"Peki sen tekrar âşık olabilecek misin şövalye? Ben başka kimseye 'anne' diyemedim. Sen tekrar sevebilecek misin?"

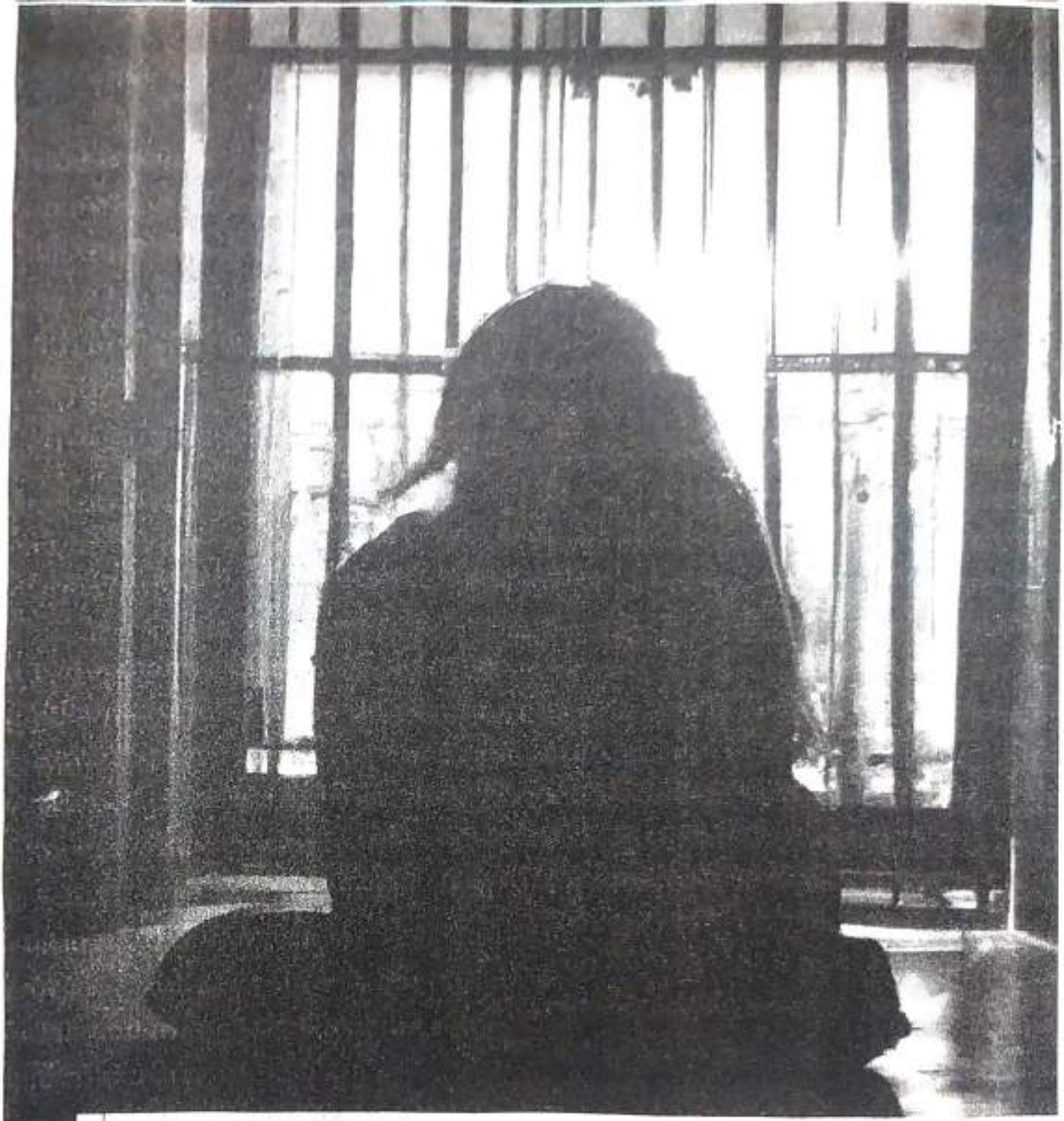
Hazar başını bana çevirdi. Gözlerime bakarken yüzünde acıdan ve hüzünden eser kalmamış gibiydi. Yüz hatlarında yalnızca yenilmiş ve yenilgiyi kabullenmiş bir askerin ifadesi vardı, ötesi değil.

"Benim aşkla işim bitti majesteleri," dedi. "Şimdi izniniz olursa uyumalıyım."

Sesinden kararlılık akıyordu. Sanki dün gece, ölen karısı için içip dağıtan o değildi. Sanırım aşkının acısıyla gerçekten de vedalaşmıştı ve sanırım "aşk" defteri onun için gerçekten de kapanmıştı.

"İyi geceler şövalye," diye mırıldandım ve yüzümü tekrar gökyüzüne çevirdim.

Yağmurun hızı azalmıştı, artık güçsüz bir şekilde çiseliyordu. Şövalye ile yaptığımız bu konuşma bana gerçek bir dost sohbeti gibi hissettirmişti. Onunla dertleşmiş, duygularımızı paylaşmıştık. Bu, prenses ve muhafızı olmaktan çok ötedeydi. O bunun yanlış olduğunu düşünse bile sanırım tam olarak bu gece aramızda zayıf da olsa bir dostluk bağı kurulmuştu. Bu gece kendimi uzun zaman sonra normal hissettiğim ilk geceydi. Boynumda bir kehanetin işaretini, bir krallığın kaderini taşımıyormuşum gibi... Prenses değil, geleceğin kraliçesi değil, yalnızca Sara'ymışım gibi...

Göğüskafesimin altında atan bir kalbim daha vardı ve sanırım gerçek kalbim hayatım boyunca ilk defa öne çıkmak, *Ben de varım!* demek istiyordu.

Benim Gerçek Kalbim

Eve giden yol hiç bugünkü kadar uzun görünmemişti. *

"Sara... Gözlerini aç... Sara..."

Adımı sayıklayan ses uzaktan değil, kulağımın tam yanından geliyordu. Sesin sahibinin nefesini tam kulağımda ve hatta biraz da boynumda hissediyordum. Ses tanıdıktı, koku da öyle. Gözlerimi yavaş yavaş araladım ve yanımda uzanan şövalyeye baktım. Gözleri gözlerimdeydi, kafamın içinde dönüp duran konu ise bambaşkaydı: İsmimi mi söylemişti?

"Sara mı?" diye sordum merakla. "Bana ismimle mi hitap ediyorsun?"

"Yanlış bir şey mi yaptım prenses? İstediğin bu değil miydi?"

Şövalyenin etkileyici bakışları içimi titretirken ismimi söyleyen sesi kafamın içinde yankılanıyordu. İsmim dudaklarının arasından öyle güzel çıkmıştı ki daha önce böyle güzel söylendiğine şahit olmamıştım. Ben şaşkınlık ve merakla bu yaşananları sorgularken yüzünün yüzüme, dudaklarının dudaklarıma yaklaştığını fark

* Elizabeth W. Grierson, *İskoç Masalları*, çev. Derya Işık (Maya Kitap, 2021)

ettim... İşte o an yanlış giden bir şeyler olduğunu anladım. Şövalye gitgide yaklaşırken ne yapacağımı bilememenin getirdiği arafta kalmışlıkla çaresizce beklerken bir ses daha duydum.

"Sara!"

İsmim bu sefer bir başka ağızdan, bir başkasının sesiyle geldi kulaklarıma.

"Anne!"

Başımı anneme çevirdim ve o an etrafımdaki her şey yok oldu. Yanımda uzanan şövalye, etrafımızı saran orman, orman sesleri ve nehir... Kendimi simsiyah bir boşluğun ortasında, annemin karşısında buldum. Üzerinde uzun, beyaz bir elbise vardı. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı, yanakları ise soluktu.

"Sakın," dedi bana. "Sakın yapma."

"Ne yapmayayım anne?" diye sordum korkuyla. "Herkes nereye gitti?"

"Az önce yapacağın şeyi..." dedi. "Sakın yapma. Duydun mu beni Sara?"

Ne demek istediğini anlamıştım. Yanaklarımın utançtan kızardığını hissettim, annem ise karşımda dolu gözlerle durmuş konuşmaya devam ediyordu.

"Aşk kalbini kıracak güzel kızım," dedi güçsüz bir fısıltıyla. "Ve o kalp krallığın kaderi..."

Bana kurduğu son cümle buydu. Ben henüz ona verecek hiçbir yanıt bulamamıştım ki gözlerimin önünde yok oldu ve ardında simsiyah bir boşluk bıraktı. Artık o boşluğun ortasında yalnızca ben vardım. Gözlerim çaresizce etrafa bakındıktan sonra kulaklarımın duyduğu yeni bir ses beni kendime getirdi.

"Majesteleri, iyi misiniz?"

Gözlerimi açtığım an Hazar'ı bir kez daha yanı başımda buldum. Oysa bu sefer her şey normaldi, bana ismimle hitap

etmiyordu ve her an dudaklarıma yapışabilecekmiş gibi de bakmıyordu. Boğazımı temizleyerek doğruldum.

"Sayıkladım mı?" diye sordum merakla.

Şövalye uykulu gözlerle başını iki yana salladı. Hava yeni yeni aydınlanıyordu, orman doğmak üzere olan güneşin turuncu rengine bürünmüştü.

"Kâbus gördüm..." diye mırıldandım ve doğruldum. "Tuvalete gideceğim."

"Sizi götüreyim."

"Fazla uzağa gitmeyeceğim, bırak da bunu bari tek başıma yapabileyim şövalye."

Hazar cevabımı bile duymamış gibiydi. Çoktan ayaklanmıştı. Ben ayağıma ayakkabılarımı, üzerime de pelerinimi geçirirken o beni bekliyordu. İstemeye istemeye peşine takıldım. Birlikte birkaç dakika yürüdükten sonra bana eliyle gövdesi kalın bir ağacı işaret etti. "Burası iyi görünüyor."

"Sen burada bekle, geliyorum." Hazar'ı birkaç adım geride bırakıp kalın gövdeli ağacın arkasına geçtim. Tuvalet konusu yolculuğun en zor kısmıydı. Tabii bu yalnızca benim için zordu, onlar için nefes almak kadar kolaydı. Dışarıda olmaya, aylarca ormanda yatıp kalkmaya bile alışıklardı.

Yolculuğun üçüncü gecesini geride bırakırken ben kendimi şimdiden kilo vermiş ve halsizleşmiş hissediyordum. Daha kaç günümüzün yollarda geçeceğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Tüm bu savaş hali ve yolculuk planı o kadar hızlı gelişmişti ki yola hazırlıksız çıkmak zorunda kalmıştık. Tek bildiğim şey yolculuğun sonunda ulaşacağımız bölgenin geçen sene Hazar'ın başında olduğu elli kişilik bir grup tarafından fethedildiğiydi. Yolu bu yüzden bu kadar iyi biliyorlardı ama fetih şartları ve

şu an içinde bulunduğumuz yolculuk bambaşkaydı, bu yüzden hiç kimse ne kadar yolumuz kaldığını söyleyemiyordu.

"Dönebiliriz," diye mırıldandım ve Hazar'ın yanından geçip kamp alanımıza doğru ilerledim. O da peşimdeydi.

"Acıktınız mı?" diye sordu yanıma yetiştiğinde. "Hâlâ biraz yiyeceğimiz var. Bugün bizi idare eder. Neyse ki yarın geceyi dışarıda geçirmeyeceğiz."

"Ne?" Duyduğum cümle beni heyecanlandırmıştı, başımı çevirip soran gözlerle yanımda yürüyen şövalyeye baktım.

"Bugün ve yarın yeterince yol alırsak yarın akşam babanızın eski bir dostunun çiftliğine varacağız. Bizi bir gece misafir edecekler."

Duyduğum haber yüzümü gülümsetmişti. "Kimmiş peki? Ben tanıyor muyum?" diye sordum merakla.

"Babanızın süt kardeşi," dedi Hazar. "Bay Hera."

"Ah, tanıyorum tabi ki!" dedim sevinçle. "Hera Amca'yı çok severdim. Ta ki o çok uzaklara taşınana kadar..."

Konuşarak kamp alanına döndüğümüzde kendimi daha iyi hissediyordum. Yarın geceyi dışarıda geçirmeyeceğimiz haberi beni şimdiden mutlu etmişti. Biz kamp alanından ayrılırken hâlâ uyuyan diğer şövalyeler ise kalkmış ve atlarıyla ilgilenmeye başlamışlardı.

"Günaydın majesteleri."

Atlas'a başımı sallayarak gülümsedim. "Günaydın şövalye." Ardından diğer şövalyelerle de selamlaştıktan sonra nihayet kahvaltı yapmak için nehir kenarına oturdum.

Hepsi işlerini bitirip nehrin kenarına dizilmişti. Uyku tulumları toplanmış, atlar beslenmiş ve yüzler yıkanmıştı... Orman, sabahları sessizliğini bozuyordu. Günü selamlayan kuşların sesleri kulaklarımızı dolduruyordu ve tepenizde kuşlar

uçuyorsa güvendesiniz demekti. Nehre vuran gün ışıkları ve tüm gece yağan yağmurun çekilmeye niyeti olmayan kokusu ise dün gecenin tüm zorluğunu alıp götürmüştü.

"Acaba sarayda durumlar nasıl?" diye sordu Poyraz.

Başımı kaldırıp önümdeki sandviçi kucağıma indirdim ve derin bir nefes aldım. "Umarım herkes iyidir..." dedim. Saray benim evimdi, sahip olduğum her şey ve tüm ailem oradaydı...

"Poyraz'ın yeni bir bebeği olmuştu da..." diye açıkladı Atlas. "O yüzden aklı sarayda."

"Ah," dedim hüzünlü bir sesle. "Keşke gelmeseydin."

Bir bebeğin benim uğruma babasından uzak kalması o kadar can sıkıcıydı ki bunun için bütün gün kendimi suçlayacaktım.

"Bu benim görevim majesteleri," diyerek bir açıklama yaptı Poyraz. "Sizinle gelmeseydim düşünmekten gözüme uyku bile girmezdi..."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve başımı salladım. Ne söyleyeceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyordum. Hepsi ailelerinden uzaktaydı; üstelik ailelerini potansiyel bir savaşın ortasında bırakıp çıkmışlardı bu yola. Oysa suçlu hissetmem de yanlıştı çünkü benim ölümüm kraliyetin sona ermesi demekti ve bu da hepsinin sevdiklerine veda etmesi demekti...

"Artık yola çıkalım," diyerek ayağa kalktı Hazar.

Kucağımda duran küçük sandviç parçasını da ağzıma attım ve onlar atlarının yanına geçerken son lokmamı çiğnemeye başladım. Sonra gözlerim eteklerime kaydı, her yanım çamura bulanmıştı. Çocukken bile bu kadar kirlenmemiştim, üzerime bir parça bile toz gelse elbisem değiştirilirdi... Eteklerimdeki çamura bakarken önce öfkelensem de bir anda durum benim için bambaşka bir noktaya evirildi ve gülümsedim.

En azından bu da farklı bir deneyimdi, hayatımda ilk defa kirli olmanın tadını çıkarıyordum. Buna mutlu olmam acınasıydı, değil mi?

Eteklerime dökülen ekmek kırıntılarını yere silkeleyerek ayağa kalktım. Hazar atının bacaklarını kontrol ediyordu, tüm bu kontrol ve hazırlık bugün ne kadar hız yapacağımızın ispatı gibiydi. Ağır adımlarla yanına ilerlerken kendi pelerinimin üzerinde hâlâ onun pelerinini taşıdığımı fark ettim. Elimi boynuma atıp iplerini çözdüm ve çıkarıp ona uzattım.

"Bu nedir majesteleri?"

"Pelerinin," dedim gülümseyerek. "Bu kadar çabuk unutmuş olamazsın."

"Ben onu size vermiştim."

Ona pelerinini uzattığım elim havada kalmıştı. "Hediye miydi?" diye sordum anlam vermeye çalışarak.

"Üzerimizdeki her şeyi bize tahsis eden babanız olduğuna göre elinizdeki pelerin de zaten sizin..." dedi. "Teknik olarak."

"Öyleyse üzerindeki diğer kıyafetler de benim. Onları da verecek misin?"

Gülümseyerek şaka yaptığımı anlaması için ona yalvaran gözlerle baktım. Eğer şaka yaptığımı anlamazsa kurduğum cümle oldukça rezil bir cümleydi! Neyse ki dudaklarının iki kenarı da yukarı kıvrıldı. Atının bacaklarına sürdüğü ve ne olduğunu bilmediğim meyve kabuğunu nehre doğru fırlattıktan sonra bana döndü.

"Pelerin sizde kalabilir," dedi. Gülümsüyordu ama yine de her zamanki ciddiyetinden ödün vermiyordu. "Hava giderek soğuyacak ve siz yine üşüyeceksiniz. Ben ise üşümüyorum."

"Pekâlâ," diyerek daha fazla uzatmadan pelerinini boynuma geçirdim ve iplerini hızlıca bağladım.

"Hazırsanız ata binmenize yardım edeyim," diyerek bana elini uzattı.

Başımı sallayarak soğuk ve bakımsız elini tuttuğum gibi kendimi atın üzerine attım. Hazar da hemen ardımdan hareket etti ve neredeyse birkaç saniye sonra arkamdaki yerini aldı. Kolları iki yanımdan uzanıp atın dizginlerini tuttuğunda kokusunun esen rüzgârla burnuma taşındığını fark ettim. Bu beni sabaha karşı gördüğüm rüyaya götürdü. Gözlerimi kapatıp rüyamdaki halini anımsamaya çalıştım. Bana olan yakınlığı, ismimi fısıldayışı, yaklaşan dudakları...

O an farkında olmadan elimi kalbime götürdüm. Hazar endişeyle kulağıma eğildi.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Ateşim ve çarpıntım olduğuna emindim ama bu olanlara anlam veremiyordum. Başımı salladım. "İyiyim, kolyemi düşürdüm sandım da... Onu kontrol ediyordum."

"Pekâlâ," dedi Hazar ve diğer şövalyelere döndü. "Bugün biraz sürat yapacağız çocuklar. Beni takip edin ve kendinizi olabildiğince zorlayın. Bahane istemiyorum."

"Anlaşıldı patron!"

Atlas'ın sesi kulaklarımı doldurduktan hemen sonra yola çıktık. Atların ayakları toprak yolu delercesine hareket ettiğinde sürat beni bir kez daha şövalyenin vücuduna itti. Hazar akşama kadar olabildiğince yol almanın planlarını yaparken ben gördüğüm rüyayı sorgulamaya devam ediyordum. Neden böyle bir rüya görmüştüm? Peki ya annemin rüyama gelmesinin ve beni uyarmasının sebebi neydi?

Hayatım boyunca hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Bir erkekle dost bile olmamıştım. Şimdi Hazar'la geçirdiğim birkaç günün sonunda böyle bir rüya görmem belki de normal

karşılanabilirdi fakat bu ona âşık olacağım anlamına gelmiyordu. Annemin uyarısı ise çok netti. Aşkın kalbimi kıracağını söylüyordu...

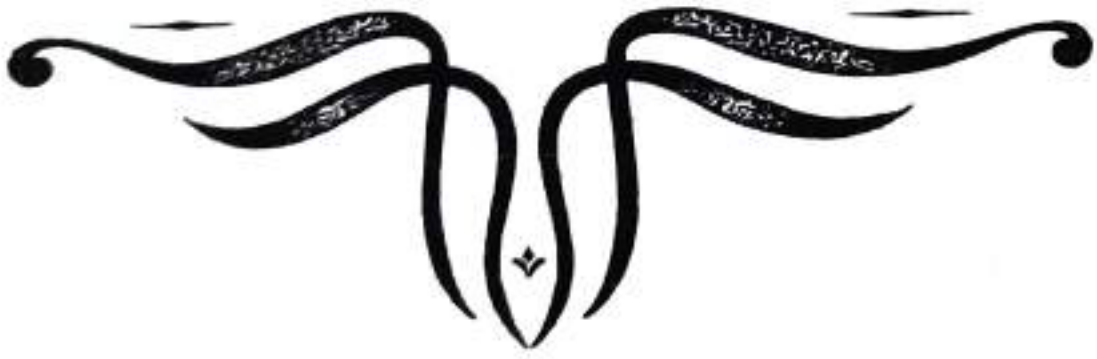
Derin bir iç çektim ve bu konuyu unutmaya karar verdim. Sanırım aşk benim yaşamayı hak ettiğim bir duygu değildi. Kaderimde yoktu. Üzerimde koskoca bir krallığın sorumluluğunu taşırken ve kraliyetin kaderi bana bir kehanetle bağlıyken âşık olmam benden medet uman herkese haksızlık olurdu.

Oysa kalbim bu düşüncelerimi tasdiklemiyordu. Kolyem tam kalbimin üzerine denk geliyordu ve kalbim, bu kolyenin anlamına inat yerinden çıkıp gitmek istercesine atıyordu. Ben yalnızca kraliyetin kaderini belirleyecek olan o kalbin taşıyıcısı değildim. Göğüskafesimin altında atan bir kalbim daha vardı ve sanırım gerçek kalbim hayatım boyunca ilk defa öne çıkmak, *Ben de varım!* demek istiyordu.

Çünkü kalbim bir şeyler hissediyordu... Bu zamana kadar hiç hissetmediği şeyler.

Senin en büyük
düşmanın
vicdanını
kaybetmiş
olandır.

KILIÇLAR KONUŞSUN

Baltalar çıkana kadar savaşçılar
*kalplerini göstermez.**

Kalbim el değmemiş topraklar gibi, ben bile yeni keşfediyorum. Bazı hisleri ve duyguları yeni yeni tanıyorum, bende var olabileceğine inanmadığım kalp çarpıntılarını ilk defa yaşıyorum. Yolculuk ilerledikçe ve biz yol aldıkça kendimi daha özgür, daha güçlü hissediyorum.

Yola çıkalı saatler olmuştu. Atların her adımında babamın dostu Hera Amca'nın evine daha çok yaklaşıyorduk. Bugün at üzerinde düne göre çok daha fazla vakit geçirmiştik ve oldukça yorulmuştuk, zira kalçalarımın bile ağrıdığını hissediyordum. Hazar ise atın dizginlerini hâlâ sıkı tutuyordu; yola çıktığımızdan beri kollarını bile gevşetmemişti. Ara ara yüzümü kapatan siyah başlığımı açıyor, nasıl bir yerde olduğumuza bakıyordum. Gittiğimiz yer ileride, dağların ötesindeydi ve buradan bakınca bir kış diyarını andırıyordu. Dağın ötesinin ne durumda olduğunu göremiyorduk ama geceyi ormanda geçirmek için fazlasıyla soğuk olduğunu biliyordum. Burada bir

* Jennie Hall, *Viking Masalları*, çev. Servin Sarıyer (Karakarga Yayınevi, 2018)

gece geçirmek benim için hayata veda etmekle eşdeğer olurdu. Diğerleri içinse aynı şeyi söyleyemezdim. Az önce biri, "Hava sıcak mı ne?" diyordu!

Gökyüzü giderek kararıyordu. O kadar hızlı gidiyorduk ki biz mi ağaçların arasında ilerliyorduk yoksa onlar mı bizim yanımızdan geçip gidiyordu, ayırt edilecek gibi değildi.

"Geldik majesteleri." Hazar'ın sesini duyup gözlerimi açtığımda kısa bir süreliğine uyuyakaldığımı fark ettim.

En son yanından süratle geçtiğimiz ağaçları izliyordum, görüntü bende hipnoz etkisi yaratmış olmalıydı ki nasıl uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum. Gözlerimi açıp gayri ihtiyari arkamda oturan Hazar'ın göğsüne iyice yaslandım. Hemen sonra kendimi öne çekip boğazımı temizledim ve duruşumu dikleştirdim.

"Geldik mi?" diye mırıldandığım sırada gözlerim bizi heyecanla karşılayan ev ahalisini buldu. Birkaç hizmetliden, "Hoş geldiniz!" sesleri yükselirken diğerleri ise Hera Amca'yı koca çiftliğin içinde bulup haber vermenin telaşındaydı. Diğer şövalyeler tek tek atlarından inerken Hazar kulağıma eğildi.

"Attan iniyorum efendim," dedi sessizce. "İnince sizi de alacağım ama hâlâ uykulusunuz. Ben inince düşmezsiniz değil mi?"

Utanarak gülümsedim. "Düşmem şövalye. Merak etme."

Hazar hızla indi ve kollarını uzattı. Gerçekten hâlâ o kadar uykuluydum ki ne attan inecek ne de ev ahalisiyle sohbet edecek halim kalmıştı. Kendimi zorlayıp Hazar'ın kollarına tutunarak indim. Ayakkabılarım hafif karlı zemine değdiğinde kayacak gibi oldum ama Hazar beni anında tuttu. Elleri kollarımı tutarken gözlerim gözlerini buldu. Bu mecburi temas beni bir kez daha adını koyamadığım yeni duygular içine soktu. Yanaklarım kızarmaktan yorulmuştu.

"Aferin şövalye," dedim bozuntuya vermeden. "Hızlısın."

"Her zaman efendim."

Hazar kollarımı bırakıp kendine çekidüzen verirken gözlerimi ondan kaçırdım. Hizmetlilerin sonunda buldukları Hera Amca tam o sırada kapıda göründüğünde zamanlamanın güzelliğine şükrettim.

"Prenses!" dedi kapıdaki Hera Amca. "Nasıl da büyümüşsün böyle!" Kapıda durmuş kolları açık beni bekliyordu.

Kaymamaya dikkat ederek birkaç adım attım ve Hera Amca'nın kolları arasına girip ona nazikçe sarıldım. "Siz hiç büyümemişsiniz," diyerek güldüm.

"Biz artık yaşlanıyoruz prenses. Yoksa kraliçe mi demeliyim?"

Hera Amca ile içeri girerken başımı çevirip şövalyelerin ne yaptıklarına baktım ama girişimiz o kadar hızlı oldu ki gözlerim hepsini seçemedi. Hazar'ı görememiştim... Omuz silkip yürümeye devam ettim, nasıl olsa içeri gelecekti.

"Kraliçe demenize daha var Hera Amca. Babamın sağlık durumu fazlasıyla iyi!" diyerek kıkırdadım.

O ise esprime uzun bir kahkaha ile karşılık verdi. "Babanla aynı yaştayız güzel kızım, fazla vaktinin kaldığını sanmıyorum." Bu sefer de kendi kurduğu cümleye kahkaha attı. Hera Amca alaycı esprilerin adamıydı, hep böyle olmuştu.

"Hanımlar, prensesimize odasını gösterin lütfen... Ronda, mutfaktakilere söyle masayı hazırlamaya başlasınlar." Hera Amca hizmetlilere emirler yağdırırken benim aklım ise şövalyelerdeydi. Hâlâ içeri girmemişlerdi.

"Peki şövalyeler nerede kalacak?" diye sordum merakla.

"Ah, onlar mı?" dedi Hera Amca, bu soruyu duyduğuna fazlasıyla şaşırmış gibiydi.

"Evet," dedim. "Şövalyelerim nerede kalacak?"

"Onlar için bahçenin girişindeki müştemilatı hazırlattım. Onların normalde nerelerde yaşadığını biliyorum, inan bana onlara saray gibi gelecektir!"

Hera Amca'nın cümleleri bir bir sıralanırken içimde kabaran öfke anbean büyüdü. O ise konuşmaya devam ediyordu.

"Zaten bahçede de yatsalar yadırgamazlar, genelde ahırdan bozma yerlerde kalıyorlar..." Cümleleri bitince de her zamanki esprilerinden birini yapmış gibi güldü ve ciddiyetinden ödün vermeyen suratıma öylece baktı.

Derin bir nefes almaya ve sakin kalmaya çalıştım. Öfkeme yenik düşüp yanlış bir cümle kurmamak için çabalıyordum. "Onlar benim korumalarım," dedim yine de sertçe. "Eğer aynı çatı altında uyumazsak beni kim koruyacak?"

"Burada sana kimse bir şey yapamaz, Hera Amca'n yanında! Üstelik bu evin de korumaları var güzel kızım, kapıda görmüşsündür."

Öfkeli bir nefes aldım. Sakinleşmeye ve mantıklı düşünmeye ihtiyacım vardı. Babam olsa ne yapardı? Veya annem... O olsa ne yapardı? Peki ben ne yapmak istiyordum? Ben annem de babam da değildim, bambaşka biriydim. Hikâyem başkaydı, yolum bambaşkaydı. İçimde tahtına oturmayı bekleyen bir kraliçe vardı ve kendime sormam gereken asıl soru da buydu aslında: Kraliçe Sara ne yapardı?

"Yedi kişiler," dedim keskin bir ses tonuyla. "Yedi oda hazırlanacak. Yemeğe geldiğimde şövalyeler odalarına geçmiş olsun."

Bu içimdeki kraliçenin bana perdenin arkasından kendini gösterdiği ilk gerçek andı. Gittiğim nokta buydu, az önce konuşan kişi tam olarak ben değildim... Az önce konuşan içimde

yatan kraliçeydi ve ben o olmaya doğru ilerliyordum... Kraliçe olmaya doğru.

Hera Amca'nın yüzündeki anlam veremez ve bozguna uğramış ifadeyi görebiliyordum. Tam yanından geçerken ona döndüm ve birkaç şey daha söyleme ihtiyacı hissettim.

"Seni severim Hera Amca ama şunu bil, ben asla babam kadar nazik olmayacağım. Burada yalnızca misafir olmadığımı biliyorum çünkü sahip olduğun ve olacağın her şeyi babamla krallığa borçlusun. Babamın yardımları olmasaydı belki şimdi sen de aynen tarif ettiğin gibi bir evde yaşıyor olurdun. Ne demiştin? Ahırdan bozma..."

Yutkundu ve başını çevirip telaş içinde kendini açıklamaya çalıştı. "Beni bilirsiniz prenses, hep böyle şakalar yaparım."

"Belki de artık yapmamalısınız."

Bu cümlemle tam olarak ne kadar ciddi olduğumu anladı. Başını salladı ve ceketinin cebindeki mendili çıkararak terleyen alnını sildi. Yanından geçip gittim ve bana yol gösteren hizmetlisi ile bir üst kata çıkıp kalacağım odaya yerleştim.

"Bunlar kıyafetleriniz majesteleri," dedi kadın, oldukça çekingen görünüyordu. "Burası banyonuz. Havlularınız, terlikleriniz, sabunlarınız... Her şey burada. Sizi şimdi mi yıkamamı istersiniz yemekten sonra mı?"

Gözlerim merakla odada dolaştı. Barok kırmızısı yüksek duvarlar, işlemeli bir tavan, siyah perdeler, özenle oyulmuş mobilyalar... Baştan aşağı ihtişam. Derin bir nefes aldım ve benden korku içinde yanıt almayı bekleyen hizmetliye döndüm.

"Teşekkür ederim," dedim. "Siz çıkabilirsiniz. Ben kendim yıkanırım."

"Fakat..." dedi ve ne diyeceğini bilemeyerek çaresizce etrafına bakındı.

"Söyleyebilirsin," dedim. "Benden çekinmene gerek yok."

"Bay Hera sizinle ilgilenmem için bana kesin bir emir verdi. Tek başınıza yıkandığınızı duyarsa..."

O sırada kadının sol eli sağ bileğine doğru gitti ve oradaki morluğu okşadı. Gözlerim bu hareketini yakaladığında başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Seni cezalandırıyor mu?" diye sordum. Sonra asıl sormak istediğimi dile getirdim: "Seni dövüyor mu?"

Dişlerim öfkeden birbirine kenetlenmişti. Karşımda duran siyah saçlı, beyaz başlıklı bu kadın olsa olsa otuz yaşındaydı. Çelimsiz ve korkaktı; morarmış bileği bir erkeğin tek hareketiyle kırabileceği kadar inceydi. Acı içinde baştan aşağı onu süzdüm, içimdeki öfke giderek artıyordu.

"Hayır efendim," dedi kadın, gözleri yerdeki işlemeli kırmızı İran halısındaydı.

Derin bir nefes aldım. Üzerimdeki siyah pelerini yavaş yavaş çıkardım ve yıkanması için yanında durduğum sandalyenin üzerine bıraktım. Sonra kadından uzaklaşıp odanın penceresine ilerledim. Elbisemin çamurlu etekleri odanın yerlerine çamur bulaştırıyordu ve bu hiç umurumda değildi. Pencerenin önünde durup dışarıdaki karanlığa baktım. Odamın penceresi şövalyelerin atlarını bağladıkları yarı açık ahıra bakıyordu. Şövalyeler karanlığın içinde seçiliyordu. Hepsi oradaydı.

"İsmin ne senin?" diye sordum arkamda dikilen hizmetli kadına. Gözlerim hâlâ pencerenin ötesindeydi.

"İsmim Helga majesteleri."

"Peki sen benim kim olduğumu biliyor musun Helga?"

"Tabii ki efendim," dedi. "Siz yüce kraliyetimizin prensesisiniz..." Söylerken heyecanla gülümsüyordu.

Ona döndüm ve sırtımı pencerenin yanındaki duvara yasladım. "Ben yalnızca bir prenses değilim Helga," dedim. "Ben bu ülkenin sıradaki hükümdarıyım, tahtın babamdan sonraki sahibi ve gelecekteki kraliçesiyim... Ben kalbin sahibiyim."

Helga son cümlemi duyduğu an başını kaldırdı ve bana hayretler içinde baktı. Nutku tutulmuş gibiydi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Siz... o musunuz?" diye sordu. "Kehanetin bebeği."

Ona hüzünle gülümsedim ve başımı salladım. "Evet, ben oyum. Senin gelecekteki kraliçenim," dedim sessizce. "Ve şimdi sana emrediyorum. Bana doğruyu söyle, o adam seni dövüyor mu?"

Kadın titrek bir iç çekişten sonra başını yavaşça sallayarak yere eğdi. "Evet efendim," dedi. Korktuğu her halinden belliydi.

Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım ve başımı arkamda duran duvara yasladım. Sanki hayat beni, her saniyesini biraz daha değişerek ve biraz daha olgunlaşarak geçirdiğim bir yolculuğa çıkarmıştı.

"Çıkabilirsin," dedim, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Sorarsa ona beni yıkadığını söylersin. Bana bu konudan bahsettiğini kimseye söyleme, tamam mı?"

"Tamam efendim."

Helga odadan çıkar çıkmaz pencereye döndüm. Hazar ve diğer şövalyeler atlarının başında durmuş, ellerindeki seramik bardaklardan bir şeyler içip sohbet ediyorlardı. Bir süre daha onları izledikten sonra perdeleri kapattım ve üzerimdeki her şeyi çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktım. Odanın içinde çıplak adımlarla yavaş yavaş yürüdüm ve banyoya girdim.

Banyonun tam ortasındaki küveti benim için sıcak suyla doldurmuşlardı. Küvetin tam karşısında bir şömine vardı ve şöminenin ateşi banyoya girer girmez her yerimi ısıtmış, beni mayıştırmıştı. Düşmemeye çalışarak küvete girdim. Vücudum sıcak suyla buluştuğunda gözlerimi kapattım ve küvetin içinde şömine ateşinin sesi ile öylece uzandım. Sadece birkaç dakika sonra kafam da suyun içindeydi ve suyun iyileştirici gücü vücudumun her yanını sarmıştı. Kulaklarım artık hiçbir şey duymuyordu, suyun sessizliği ve dinginliğinden öğrenmem gereken çok şey vardı.

Sanki dünyada üç tane Sara vardı. Biri, tek başımayken büründüğüm, içedönük ve sessiz Sara... Bir diğeri şövalyelerle bu yolculuğa çıktıktan sonra keşfettiğim bambaşka, dışadönük ve hayalperest Sara. Üçüncüsü ise kendini yeni göstermeye başlayan, güçlü ve cesur Kraliçe Sara...

İnsan yaş aldıkça çocukken göremediği birçok şeyi görmeye başlıyor, yüce sandığı birçok insanın aslında ne kadar da aşağılık olduğunu fark ediyordu. Hera Amca'yı yıllardır görmüyordum ve benim aklımda her zaman "bizi hep iyi ağırlayan bir aile dostu" olarak kalmıştı oysa belli ki bizi iyi ağırlamak için emri altında çalışanlara zulmediyordu. Peki babam bunu bilmiyor muydu? Hiç mi anlamamıştı? Yoksa umursamamış mıydı?

Başımı sudan çıkarıp nefes aldım. Şömineden gelen is kokusu içimi doldurduğunda bu kokunun bana kendimi ne kadar da evde hissettirdiğini fark ettim. Odamı, yatağımı, yastıklarımı, bahçedeki çiçeklerimi düşünüp hüzünle gülümsedim.

Babamı düşündüm ve onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Güzel bir ikiliydik. Gündüzleri ülkeyi yönetiyor, geceleri ise baba oluyordu. Odalarımızı dolaşıyor, her birimizle sohbet edip bizi seviyor ve bize iyi geceler demeden uyumuyordu.

Bazı geceler beni masal anlatarak uyuturdu. Masallar genelde güçlü savaşçılarla, galip gelinen savaşlarla ve mutlu krallıklarla ilgili olurdu... Ne komik. Anlattığı her masalda her krallığın bir de düşmanı vardı, sanki düşmanlar olmazsa krallıklar anlamsız kalacaktı. Bir gün ona, "Bizim düşmanımız kim baba?" diye sorduğumda aynen şöyle demişti: "Senin en büyük düşmanın vicdanını kaybetmiş olandır güzel kızım. Bunu hiç unutma."

Ve ben bunu hiç unutmadım.

Doğduğum andan beri bir kraliçe olacağımı bilerek büyüdüm. Bilinmez ve gizemli olan ise nasıl bir lider olacağımdı. Oysa artık bunu da biliyordum... Vicdan benim yolum olacaktı. Benim hükümdarlığımda kötülüğe yer yoktu. Adalet için konuşması gereken kılıçlar olsa bile, o kılıçlar konuşacak ve o adalet sağlanacaktı.

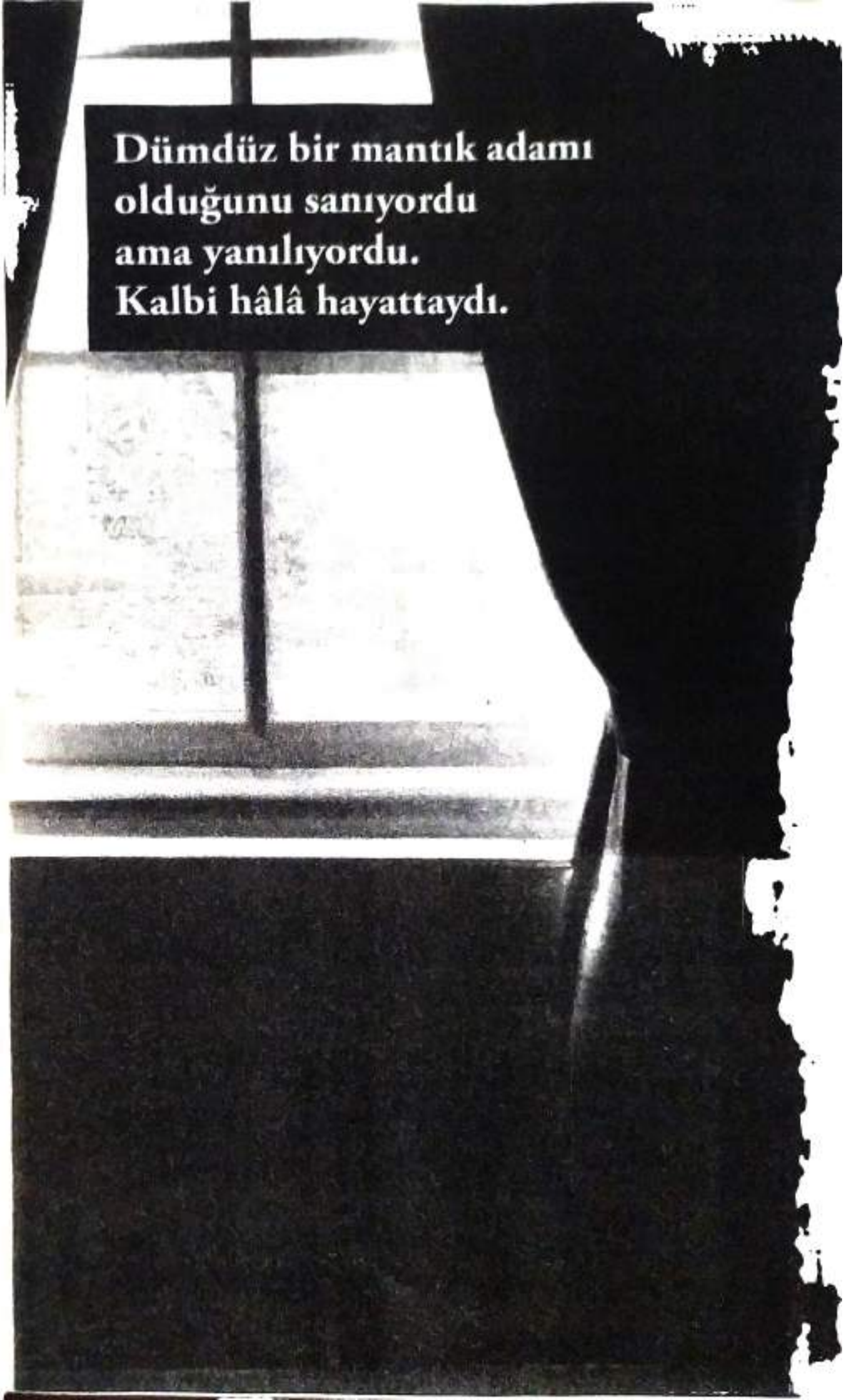
İskandinavların, İngilizlerin ve Türklerin bir araya gelerek yaptıkları tek şey... Norveç ve İskoçya'nın tam ortasında büyük ve güçlü bir ada ülkesi, Vegvisir Krallığı. Kraliyetin yüzlerce yıldır taşıdığı bu isim, bir inanışa göre eski denizcilerinin fırtınalı havalarda yönlerini ilahi yardımlarla bulabilmek için kullandığı, mucizevi bir gücü olduğuna inanılan bir sembolden geliyor aslında. Krallığımız gücünü atalarımızın inançları doğrultusunda bu sembolden alıyor ve tam yedi yüzyıldır ayakta. Ben ise Vegvisir Krallığı'nın kaderiyim... Geçmişi, şimdisi ve geleceğiyim.

Kraliyette kadınlara yalnızca nasıl oturup kalkacakları, nasıl bir leydi olacakları öğretilir. Erkeklere ise nasıl birer savaşçı olacakları... Halk erkeklerini evlerine yemek getirecek şekilde büyütür, kadınlarını ise erkeklerine hizmet edecek şekilde. Oysa benim inanışıma göre bir kadın nasıl oturup kalkacağını

kimseden öğrenmez; nasıl oturmak istiyorsa oturur, nasıl kalkmak istiyorsa kalkar. Savaşçı olmak erkeklere mahsus değildir ve insan yalnızca kılıçlarla savaşmaz; kelimeler de birer silahtır, beyinler de savaşır.

Hislerim, duyduklarım karşısında kabaran duygularım, hızı artıp azalan kalbim benim yol göstericilerim... Hep dediğim gibi, bir gün kraliçe olacağımı biliyordum ama nasıl bir kraliçe olacağım gizemini hep korumuştu. Ta ki bugüne kadar...

Sis perdesi kalkmıştı, artık yolumu biliyordum ve birazdan yapacaklarım kraliçeliğimin küçük bir ön gösterimi olacaktı... Hem de oldukça küçük...

Dümdüz bir mantık adamı
olduğunu sanıyordu
ama yanılıyordu.
Kalbi hâlâ hayattaydı.

ATEŞBÖCEKLERİ

Benim için hazırlanan her renkten kıyafet arasından kendime siyah korseli bir elbise seçtim. Hera Amca'nın hizmetlisi Helga birkaç dakika önce odaya, yanıma dönmüştü. Arkama geçmiş korsemi bağlıyordu. Karşımızda duran büyük aynada kendimi ve hizmetlinin mahcup yüz ifadesini izliyordum. Seçtiğim elbise baştan aşağı bir matem elbisesine benziyordu. Her elbisem gibi...

"Teşekkür ederim," dedim. "Şimdi senden bir şey rica edeceğim."

"Ne isterseniz majesteleri. Emredin."

"Bana kâğıt, zarf, mürekkep ve mühür mumu getirebilir misin? Yazmam gereken birkaç mektup var..."

"Tabii efendim!"

Helga telaşla kapıya ilerlerken ona döndüm. "Bundan da kimseye bahsetme," dedim. "Bunları istediğimi kimse bilmesin ve bana getirdiklerini kimse görmesin."

"Elbette majesteleri!"

Helga odadan telaşla çıktığında ben hâlâ aynanın önündeydim. Uzun, koyu saçlarıma, yüzümdeki durgun ifadeye

bakıyordum. Ormanda uyurken daha neşeliydim sanki, ne ilginç. Birkaç yavaş adımla kendimi pencerenin önünde buldum. Perdeyi aralayıp dışarı baktım ama şövalyelere dair hiçbir iz göremedim. Acaba söylediğim yapılmış mıydı? Şövalyeler buradaki odalarına yerleştirilmiş miydi?

Kapı üç kere çaldı, gelen ses kapıya vuran elin güçsüzlüğünü ele veriyordu.

"Girin."

Gelen Helga'ydı. "İstediklerinizi getirdim efendim, kimseye de görünmedim." Elindeki kâğıdı, zarfı, mürekkebi, kuştüyü kalemi ve mühür mumunu masaya bıraktı.

"Teşekkürler Helga," dedim. "Peki söylediğim yapıldı mı? Şövalyeler yeni odalarına yerleşti mi?"

"Evet efendim. Hepsi burada. Bay Hera da aşağıda, sizi akşam yemeğine bekliyor."

"Peki, sen çıkabilirsin. Şövalyelere de yemeğin hazır olduğunu haber verirsen sevinirim Helga. Ben de işlerimi hallettikten sonra ineceğim."

"Peki efendim."

Helga odadan çıkar çıkmaz kâğıtlardan birini önüme aldım. Kuştüyü kalemi mürekkebe batırdım ve ömrüm boyunca en iyi olduğum işlerden birini yapmak üzere kalemi kâğıda değdirdim...

Tam beş yaşımdan beri beni kraliçe olmaya hazırlayan bazı dersler alıyordum. Üslup, reverans, sanat ve savaş tarihi, dans, Felemenk edebiyatı ve çok daha fazlası... Ders takvimim öyle yoğundu ki bazı günler derslere katılmak istemediğimde babama öğretmenlerimden, öğretmenlerime ise babamın ağzından mektuplar yazıyordum. İşte bu bana kendimi geliştirmeme gerek duyacağım yeni bir alan açmıştı: yazı taklidi.

Kuştüyü kalemi parmaklarımın arasında tutarken harfleri bir bir yazıyor ve yazdığım her bir cümleyi kafamın içinde babamın sesiyle duyuyordum. Birkaç cümlelik mektubumu tamamladıktan sonra kâğıdı katladım ve zarfın içine yerleştirip kırmızı mühür mumumu masamda yanan beyaz mum ile ısıtıp zarfın üzerine damlattım. Zarfı mühür mumu ile kapattıktan sonra elimdeki kuştüyü kalemin ince ucuyla henüz kurumamış mumun üzerine "V" işareti çizdim. Bu, krallığımızın baş harfiydi ve babam her mektubunu böyle mühürlerdi.

Zarfı elime alıp masada duran her şeyi çekmeceye yerleştirdim. Ağır adımlarla odamdan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Alt kattaki salondan güzel bir Barok melodisi, çatal kaşık ve sohbet sesleri geliyordu. Siyah elbisemin eteklerini tutarak merdiven basamaklarını birer birer indim ve ben son basamaklardayken masadakiler beni fark edip ayağa kalktı.

"Teşekkürler beyler," diye mırıldandım. "Yemeğinize devam edebilirsiniz."

Şövalyeler buradaydı, onlar kendi aralarında sohbet ederlerken Hera Amca masanın başında oturmuş ve memnuniyetsiz yüz ifadesiyle olan biteni izliyordu fakat o da beni görünce ayaklanmıştı.

"Hoş geldiniz prenses," dedi Hera Amca. "Yemeğe başlamak için sizi bekliyorduk."

Gülümseyerek teşekkür edercesine başımı salladım ve yanlarından geçip masanın diğer başındaki sandalyeye oturmak için ilerledim. O sırada Hazar'ın kardeşi Atlas'a yaptığı baş hareketini fark ettim.

Atlas telaşla ayaklanıp benim için sandalyeyi çekti. "Buyurun majesteleri!"

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim ve sandalyeye oturdum. "Her şey çok güzel görünüyor. Hadi yiyelim. Afiyet olsun."

Herkes yemeğe başlarken gözlerim durmaksızın yemek ve içecek taşıyan hizmetlileri fark etti. Helga başını bile kaldırmadan içeceklerimizi doldururken bakışlarımı ona çevirdim ve elimdeki zarfı ona uzattım.

"Bunu Bay Hera'ya iletebilir misin?" diye sorduğum an masadaki herkesin bakışları bana döndü.

"O nedir prenses?" diye sordu Hera Amca, sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Başımı kaldırdım ve gülümsememi bastırmaya çalışarak dingin bir ses tonuyla konuştum. "Çantam yolculuk için hazırlanırken babam bu mektubu size iletmemi istedi Hera Amca. İçinde ne olduğunu bilmiyorum. Umarım hayırlı bir haberdir..."

Helga elimdeki mektubu alıp uzun masanın diğer ucundaki Hera Amca'ya taşırken gözlerimi onun yüzüne dikmiştim. Kâğıtta yazan satırları okuduğu an yüzünde oluşacak değişimi görmek için sabırsızlanıyordum.

Gözlerim birkaç saniyeliğine Hazar'a kaydı, saygılı bir şövalye olarak başını öne eğmiş, mektubun açılmasını ve benim yemeğime devam etmemi bekliyordu. Üzerinde bej ve şile bezi bir üst, siyah bir pelerin vardı. Siyahı seviyordu. Benim gibi...

Gözlerim bir kez daha Hera Amca'ya döndüğünde gülüşümü bastırmak için daha fazla çaba göstermem gerektiğini anladım. Yüzü kıpkırmızıydı, taktığı yakın gözlüklerini parmağıyla gözüne doğru itti ve kâğıdı daha iyi görmeye çalıştı. Satırlara bakması gerekenden daha uzun baktı ve boğazını temizleyerek sandalyesini itip ayağa kalktı. Kıpkırmızı yüzü öfkesini ele veriyordu, gözleri gözlerimi buldu ve o an çenesinin nasıl da kasıldığını fark ettim.

"Bir sorun mu var Hera Amca?" diye sordum sahte bir merakla.

"Hayır majesteleri," dedi, öfkesi sesine bile vurmuştu. "Babanız..." dedi ve bir süre duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Kral savaş boyunca sarayda, kendisinin yanında olmamı emretmiş. Mektubu okur okumaz derhal yola çıkmamı yazmış. İzniniz olursa birkaç askerimle yola çıkmak için hazırlanacağım efendim. Siz dilediğiniz kadar kalabilirsiniz, ne de olsa burası sizin de eviniz..."

Konuşması bittikten sonra ağzını masada duran işlemeli mendille silip mendili sertçe masaya bıraktı.

"Tabii," dedim. "Bu bir seferberlik dönemi Hera Amca. Gitmeniz en iyisi olacaktır. Size iyi yolculuklar dilerim, şans sizinle olsun."

"Teşekkürler majesteleri."

Hera Amca masanın yanından geçip gitti ve telaşla merdivenlere yöneldi. O sırada gözlerim her şeye şahit olan hizmetli Helga'nın gözleriyle buluştu. Yaşlarla dolu gözleri bana şaşkınlıkla bakıyordu, bu masada bunu yapanın ben olduğumu bilen tek kişi oydu ve bakışlarıyla bana teşekkür ediyor gibiydi.

Ona başımla mutfağı işaret ettim. "Mutfağa geçebilirsin," dedim. "Bir ihtiyacımız olursa sana haber veririz."

Başını salladı ve hızla mutfağa yöneldi, o kadar şok olmuştu ki konuşamıyordu bile. Derin bir nefes alıp başımı masaya, tabağıma çevirdim.

"Afiyet olsun beyler," dedim bir kez daha. "Yemeklerimize dönebiliriz."

Şövalyeler de şaşkındı. Az önce yaşananlara anlam verebilmek için birbirlerine bakıyor, gözleriyle anlaşmaya çalışıyor gibilerdi.

"Yola yarın sabah mı devam edeceğiz?" diye sordum ve başımı kaldırıp Hazar'a baktım. Hazar önce bana baktı, daha sonra ise gözlerini masaya çevirdi.

"Hava buna müsaade edecek mi bilmiyorum majesteleri."

"Öyle mi?" diye sordum merakla.

"Dışarıda kar kokusu var, ara ara yağıyor ve duruyor. Eğe gece boyunca kar yağışı olursa biriken kar yüzünden buradar atlarla çıkmamız çok zor olabilir. Kararımızı yarın sabah vere ceğiz."

Başımı çevirip yemek masası ile paralel duran büyük pence reye baktım. Tülün ardında kalan pencereden hafif kar yağışın görebiliyordum. Belki de bir günlük yolculuk arası bize iyic dinlenmemiz ve kendimize gelebilmemiz için bir fırsat verirdi

Yemeklerimizi bitirmemiz neredeyse yarım saati buldu Hera Amca hepimize iyi akşamlar dileyerek hızla evden ayrı lırken biz de masadan kalktık. Hizmetliler masayı toplamay başladıklarında odama dönmek istemediğimi fark ettim.

"Salonda," dedim. "Şöminenin başında oturmak ister misi niz? Belki bir şeyler içer ve rotamızı konuşuruz."

Kimi bahçeye çıkmak için kapıya doğru ilerleyen, kimi is odalarına çıkmak için merdivenlere yönelen şövalyeler olduk ları yerde kalıp bana döndü.

"Nasıl isterseniz efendim," dedi Hazar. Bana eliyle şömine nin etrafını saran ihtişamlı kırmızı koltukları işaret ederek yol verdi.

Onlarla vakit geçirmek, sohbet etmek, dost olmak istiyor dum. Oysa şu an onlarla dost olmamın imkânsız olduğunu bir kez daha fark etmiştim çünkü onlara söylediğim her şey onlar için birer emirdi. Hizmetliler yemek masasını toplarken şövalyelerle şöminenin etrafındaki koltuklara yerleştik. Ben or talama bir tahttan farksız duran berjere oturdum ve kasılarak onlara döndüm. Kraliyet ailesinden olmayan birileriyle tam olarak nasıl sohbet edilirdi ki? Hangi konularda konuşulurdu?

"Eğer..." dedim bir konu açmaya çalışarak.

Atlas, Boray, Deha, Poyraz, Meran, Somer... ve Hazar. Hepsi koltuklara yerleşmiş ve bana olan saygılarını kaybetmeden karşımda oturmaya çalışıyorlardı.

"Eğer hava durumu bizi engellemezse yarın akşam nerede kalacağız? Konaklayacağımız bir yer var mı yoksa dışarıda mı olacağız?"

"Ormanda olacağız majesteleri."

Hazar'ın cevabını duyduğum an derin bir iç çektim. Benim bir ismim vardı ve o ismin "majesteleri" olmadığına çok emindim.

"Peki bir sonraki gece?" diye sordum. Amacım sohbeti uzatmaktı.

"Ormanda olacağız majesteleri."

Dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırdım. Sohbet başka türlü ilerlemiyor, burada tıkanıyordu ve tek istediğim onlarla birer arkadaş gibi konuşabilmekti.

"Peki bir sonraki gece?" Bu sorum Hazar'ı şaşırtırken Atlas ve Deha'nın gülmemek için zorlandıklarını fark ettim.

"Sonraki gece kraliyete ait boş bir çiftlik evinde olacağız majesteleri."

Hazar cevap verirken ortamın yumuşamaya başladığını hissettim. Diğer şövalyeler kırılma noktalarına ulaşmış, kendilerini gülmemek için zorlarken Hazar'ın konuşmasındaki ciddiyet bile biraz olsun sönmüştü.

"Helga!" diyerek mutfağa doğru seslendim. Helga birkaç saniye sonra yanı başımızdaydı.

"Buyurun efendim."

"Bize içecek bir şeyler getirir misin? Ben şarap istiyorum."

"Tabii ki efendim. Beyefendiler ne alır?"

"Biz alkol almayız," diye yanıtladı Hazar. "Alkolsüz herhangi bir şey..."

Hazar'ın yanıtına gizlice gülümsedim. Onu sarhoşken en son gördüğümde sonucundan hiç de mutlu olmadığı şeyler yaşanmıştı.

"Neden?" diye sordum sahte bir merakla. "Siz şarap seversiniz... Ve bira."

Şövalyenin ateşi iyice harlanırken diğer şövalyeler sorgulayan bakışlarla Hazar'ı süzüyordu. Helga yanı başımızda durmuş karar vermemizi bekliyordu, Hazar başını kaldırıp bana döndü.

"Yarın yola çıkacağız," diye yanıtladı. "Sizin de içmemenizi tavsiye ederim efendim."

Omuz silktim ve Helga'ya döndüm.

"Madem tek sebep bu... Bir kadehten hiçbir şey olmaz. Sen hepimize birer kadeh şarap getir lütfen. Ama ikinciyi isteyen olursa sakın verme!"

"Peki efendim."

Helga yanımızdan ayrılırken gözlerim Hazar'ın gözleriyle buluştu. Kendi hayatının hükümdarı oydu, otoritesine karşı gelinmesi onun için alışılmış bir durum değildi.

Yaklaşık yarım saat sonra birer kadeh şaraplarımızı içmiştik ve nihayet ortamın biraz olsun yumuşamasıyla sohbet edebilmeye başlamıştık. Daha doğrusu onlar sohbet ediyor, Hazar ve ben ise dinliyorduk. Bir yandan şöminenin tatlı sesi ile mayışıyor, bir yandan Poyraz'ın anlattığı eski bir hikâyeyi dinliyorduk...

"O akşam o kadar çok içmiştik ki ertesi sabah atın üzerine çıkmamla düşmem bir olmuştu."

"O da bir şey mi? O sabah benim atın üzerine çıkmamla kusmam bir olmuştu!" diyerek söze girdi Atlas.

"Ah, hayır..." dedim. "Atın üzerine kustuğunu söyleme lütfen!"

"Emredersiniz majesteleri," dedi Atlas. "Söylemem."

Kendimi tutamayıp ufak bir kahkaha attığımda herkes gülüyordu, Hazar'ın bile dudakları yukarı kıvrılmıştı.

"İşte bu yüzden..." diye söze girdi Hazar, elindeki kadehi ahşap orta sehpaya bıraktı ve ayağa kalktı. "Daha fazla içmeyip uyumaya gitmemiz en iyisi olacak. Yarın yola çıkacağız."

Önce ayağa kalkan Hazar'a, sonra pencereye baktım. Başımla pencereyi işaret ettim. "Yarın yola çıkabileceğimize emin misin şövalye?"

Hazar başını çevirip pencereye baktı ve dışarıda yağan karın şiddetini fark ettiği an birkaç adım atıp perdeyi araladı. Diğer şövalyeler de ayaklanıp Hazar'ın sağ ve sol yanından dışarıya göz atarken evin hemen önündeki büyük huş ağacında yanıp sönen bir şeyler gördüğümü sandım. Gözlerimi kısıp daha dikkatle baktığımda bunların birer ateşböceği olduğunu fark ettim ve merakla ayağa kalktım.

"Şunlar..." dedim Hazar'ın arkasına doğru ilerlerken. "Ateşböcekleri mi?"

"Evet efendim," diye yanıtladı Atlas.

Elimi heyecanla kalbime götürdüm. "Hayatımda ilk defa görüyorum!" diyerek hızla kapıya yöneldim.

"Majesteleri!" Hazar'ın arkamdan gelen temkinli sesi oldukça sertti. Umursamayarak koşuşturmaya devam ettim ve girişi geçip evin bahçesine çıktım.

"Majesteleri!"

Ağacın önüne ulaştığımda arkamdan hâlâ Hazar'ın öfkeli sesi geliyordu. Merakla ağaçtaki ateşböceklerine bakarken Hazar'ın elini kolumda hissettim. Kolumu nazikçe tuttu ve bana evin kapısını gösterdi.

"Lütfen içeri girin," dedi. "Beni sizi buna zorlamak zorunda bırakmayın."

Değişen tavrının sertliğini şaşkınlıkla karşıladım, onu anlamaya çalışırken tuttuğu kolumu parmaklarının arasından çektim ve ona öfkeyle baktım. "Bir daha sakın ben sana izin vermeden bana temas etme."

Hazar kaşlarını çattı ve pişman olmuş bir surat ifadesiyle başını eğip koluma baktı. "Ben..." diye mırıldandı. "Dikkat ettim ama canınızı mı yaktım?"

"Canımı yakmaman bana istediğin zaman dokunabileceğin anlamına gelmiyor," dedim sertçe. "Üstelik yalnızca bahçeye çıktım, geçtiğimiz birkaç günü ormanda geçirdik! Seni rahatsız eden ne?"

Hazar sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldığında çenesinin kasılmaya başladığını fark ettim.

"Bakın majesteleri. Normal şartlar altında sizin her cümleniz benim için emirdir ama sizin güvenliğinizden ben sorumluyum ve güvenliğinizi tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmaya kalkarsanız emirleri veren taraf ben olurum. Bana bunu babanız söyledi. Şimdi lütfen içeri girin ve odanıza dönün."

Gözleri gözlerimdeydi, kendinden oldukça emindi. Bu saatte bahçeye çıkmamın nesi yanlıştı bilmiyordum ve ne yaparak kendi güvenliğimi tehlikeye attığımı da anlamamıştım ama şu an onunla tartışmak istemiyordum. Başımı son kez ağaca, dallarındaki ateşböceklerine çevirdim ve onlara birkaç saniye daha baktıktan sonra arkamı dönüp eve yürüdüm. Hazar'ın arkamdan gelmesini umursamadan içeri girdim ve evin kapısını onun suratına çarptım. Şövalyelerin yanından hızla geçip merdivenlere yöneldim. Odama girip kendi kapımı da sertçe kapatır kapatmaz ellerimi sırtıma uzatıp üzerimdeki siyah

elbisenin korsesini hızla çözdüm. Elbisemi omuzlarımdan aşağı bıraktım ve ayaklarıma kadar indiğinde içinden tamamen çıktım. Kendime dolaptan siyah bir gecelik seçip altına beyaz tüylü oda terliklerimi giydim ve perdeyi araladım.

Dışarıda yağan karı izleyip sakinleşmeye çalıştım. Gözlerim yine, evin bahçesindeki tüm ağaçları sardığını yeni fark ettiğim ateşböceklerini buldu. Küçücük ve çok fazlaydılar... Onları hayatım boyunca hep çok merak etmiş fakat bir kez bile görememiştim. Ta ki bugüne kadar... Benimle evimden çok uzakta, yabancı bir bahçenin yabancı bir ağacında tanışmak istemişlerdi. Sanki gökyüzünden düşerken uçmayı öğrenmiş ve gelip buraya, etrafımı saran ağaçların dallarına konmuş birer yıldızdılar.

İç çekerek perdeyi çektim ve yatağıma geçtim. Örtünün altına girip altımdaki kuştüyü yastıklara yerleştim ve gözlerimi tavana diktim. Birden Hera Amca'nın evinin çevresinde birkaç çiftlik evi daha olduğunu hatırladım, onlar da elbette kraliyete ve babama bağlı ailelerdi ama tehlike her an her yerde olabilirdi. Buralar akşamın karanlığında pek de hareket göremeyeceğiniz yerlerdi ve ihtişamlı elbisesiyle koşarak bahçeye çıkan biri oldukça dikkat çekici olabilirdi. Üstelik bahçeye tek başıma çıkmam bile başlı başına tehlikeliydi... Hazar'ın tek istediği burada konaklamamız, temizlenip beslenmemiz ve buradan olabildiğince çabuk ayrılmamızdı. Her konuda duyguları alınmış gibi düşünmeyi, yalnızca mantığı ile hareket etmeyi seviyordu ve belki de doğrusu buydu.

Eğer bir kraliçe olacaksam ateşböceklerinin peşinden koşmamayı öğrenmek zorundaydım...

Üzerimdeki örtüyü güçsüz bir iç çekişle başıma çektiğimde kapımın çaldığını duydum. Dikkatlice doğrulup yatağın içinde oturdum.

"Kimsiniz?"

Yanıt gelmedi ve kapı tekrar çalmadı.

"Kimsiniz?"

Tekrar seslenip yanıt alamayınca ayağa kalktım. Kapıyı açtığımda kimseyi göremedim. Gözlerim merakla oda kapısının açıldığı geniş ve karanlık koridoru süzdü ama etrafta kimse yoktu. Kapımın çalmadığını, yanlış duyduğumu düşünerek içeri giriyordum ki kapımın tam önünde, ayaklarımın ucunda duran kavanozu fark ettim... Kavanozun içinde ateşböcekleri vardı. Şaşkınlıkla eğildim ve kavanozu ellerimin arasına alıp koridora son kez baktım ve yine kimseyi göremeyince içeri girdim. Odada ilerleyip kavanozu pencerenin önündeki yuvarlak masaya bıraktım ve eğilip içindeki ateşböceklerine baktım.

"Altı... Yedi..." diye mırıldandım kendi kendime, büyük kavanozun içinde tam yedi tane ateşböceği vardı.

Karanlık odama ışık saçan yedi ateşböceği... Parmaklarımla kavanozun etrafını sardım ve onları dikkatle incelemeye başladım. Kanatlarını, nereden ve nasıl ışık yaydıklarını, parmak hareketlerimi nasıl da takip ettiklerini inceledim... Peki onları bana getiren kimdi?

"Kim getirdi sizi bana?" diye mırıldandım sessizce.

Hayatım boyunca hep merak ettiğim bu minik ve mucizevi canlıları böylesine yakından inceleyebilmek hayatımın en güzel anılarından biri olarak kalacaktı. Kavanozu masadan alıp doğruldum, orada çok fazla vakitleri kalmamış olabilirdi... Önce pencereyi, sonra kavanozun kapağını açtım.

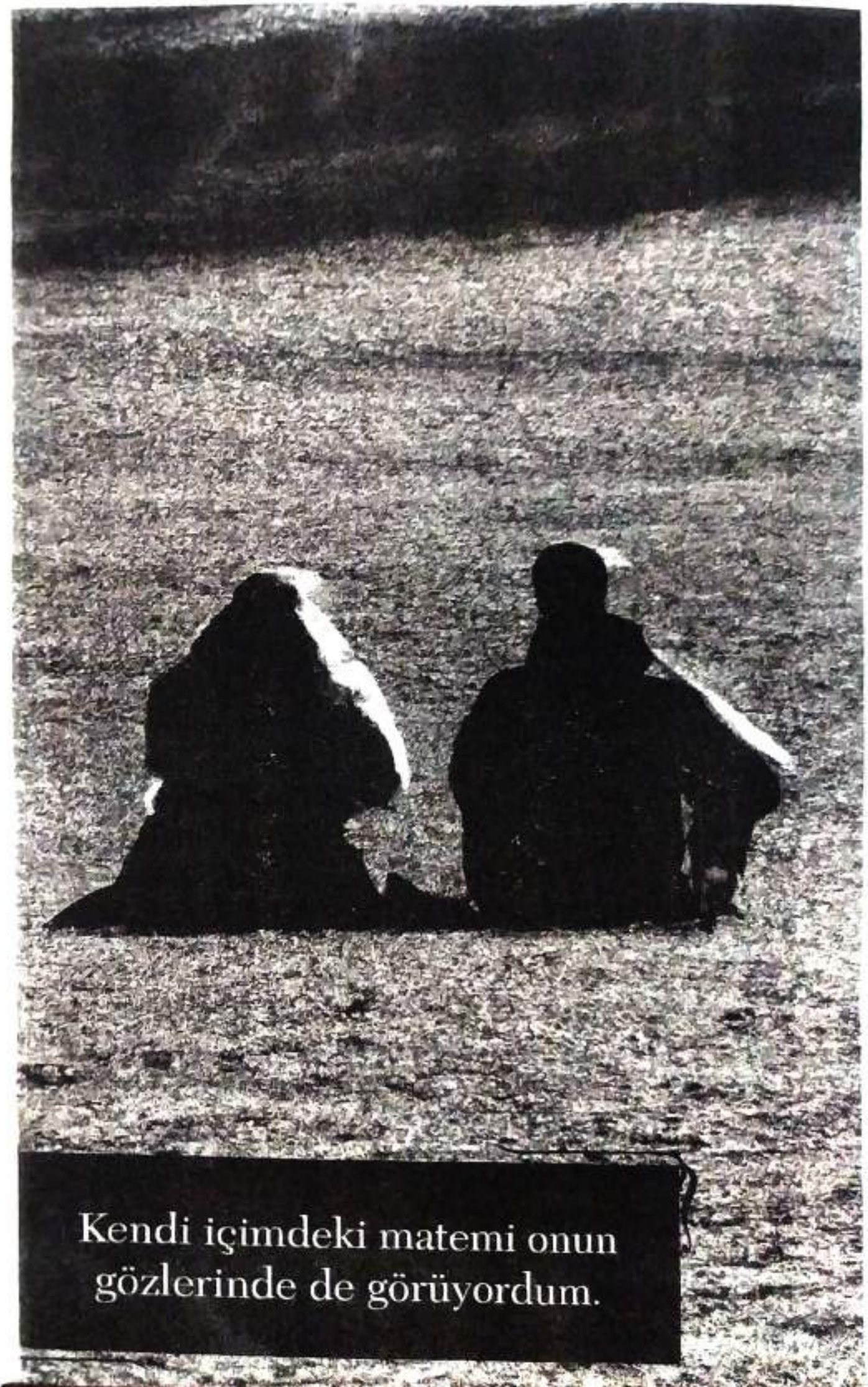
"Hadi," dedim. "Yuvanıza gidin. Özgürlüğe."

Ateşböcekleri rüzgârı hissettikleri gibi bir bir çıktılar kavanozdan, ışıklarını da alıp uçarak uzaklaştılar. Ben arkalarından iç çekerek bakarken gözlerim bir anlığına aşağıya, bahçede fark

ettiğim hareketliliğe kaydı. Şövalyelerden biri ahırdaki atlarına yem götürmüş dönüyordu. Tam o an başını kaldırıp penceremе, bana baktı. Gözleri önce gözlerimi, sonra ellerimdeki kavanozu buldu. Kavanoza baktığı an belli belirsiz gülümsedi ve yoluna devam etti. O an benim için o ateşböceklerini yakalayıp kapıma getirenin kim olduğunu anladım.

Hazar'dı...

Kılıç tutmaktan nasırlaşmış elleriyle benim için ateşböcekleri yakalamıştı. Dümdüz bir mantık adamı olduğunu sanıyordu ama yanılıyordu. Kalbi hâlâ hayattaydı.

Kendi içimdeki matemi onun
gözlerinde de görüyordum.

SİYAH VE SİYAH

Öyle bir sabaha uyandım ki evin bahçesini saran karın kalınlığı hayatım boyunca görmediğim kadar fazlaydı. Yataktan kalkar kalkmaz perdesini aralayıp baktığım pencerenin manzarası bembeyazdı. Şövalyeler çoktan uyanmış, dizlerini boylayan karın içinde ahırı temizliyorlardı. Bir süre onları izledikten sonra perdemi kapattım ve banyoya girdim. Ben uyurken küvetim hazırlanmıştı, şöminem yakılmıştı ve kirlenen kıyafetlerimin hepsi yıkanmıştı. Üzerimdekileri çıkarıp küvete girdim, tenimin sıcak suyun temasıyla yanmaya nasıl da yaklaştığını hissettim... Acaba ateşböceklerine dokunmak da tenimi yakar mıydı?

Bir süre küvetin içinde uzandım, ateşin sesini dinledim ve suyun sıcaklığını hafızama iyice kazımaya çalıştım. Buradan ne zaman ayrılacaktık bilmiyordum ama ayrılacağımız kesindi ve bir gün bu anı hatırlamaya ihtiyaç duyacaktım. Bu sebeple bu küvete her girdiğimde bu suyun sıcaklığını hafızama kazımaya çalışacaktım.

Sıcak suyun içinde gözlerimi kapattım ve bir süreliğine orada öylece uzanıp düşündüm. Dışarıdaki manzaraya bakılırsa

bugün yola çıkmamız imkânsızdı. Kar hâlâ yağıyordu ve kalınlığı giderek artacaktı. Atlar bu kar kalınlığında çok mesafe kat edemeyecekleri için konaklayacağımız yer yine karlı bir bölge olacaktı ve bu havada dışarıda bir gece geçirmek hepimizi öldürürdü. En hızlı da beni öldürürdü...

Küvetten çıkıp vücudumu kuruladım. Odama geçip üzerime benim için ayrılan elbiselerden birini geçirdim. Seçimim yine siyahtan yanaydı. Saçlarımın nemini havlu ile aldım ve gözlerimi kapatıp saraydaki günlerimi anımsadım. Saçlarımı bir başkasına kurutma fikri bana kendimi iyi hissettirmese de saraydaki yardımcım saçlarımı kurularken önünde oturur, gözlerimi kapatıp hayaller kurardım.

Alt kata inmek için hazırlandıktan sonra ne kadar acıktığımı fark ettim. Acaba diğerleri kahvaltı yapmış mıydı? Acaba çok mu uyumuştum? Merdiven basamaklarını birer birer indiğimde beni güzel bir kahvaltı sofrası karşıladı. Haşlanmış yumurtalar, küçük haşlanmış patatesler, kaynatılmış süt ve poğaçalar... Salonun şöminesi çoktan yakılmıştı, salon sıcacıktı. Mutfaktan hizmetlilerin gülüşmeleri geliyor, onlara fokurdayan tencerenin sesi eşlik ediyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım. Masaya yemek taşımakla meşgul hizmetlilerden biri başını kaldırıp beni görünce utanarak başını eğdi ve elindekileri masaya bırakıp bana eğilerek bir selam verdi.

"Günaydın majesteleri. Odanızdan sesler geldiğini duyunca hemen masayı hazırladık."

"Diğerleri daha yemedi mi?" diye sordum merakla. "Şövalyeler yani."

"Hayır," dedi genç kız. "Kahvaltı için sizi bekleyeceklerini söylediler."

Kız olsa olsa on dört-on beş yaşlarındaydı, diğer hizmetlilerden birinin kızı olmalıydı.

"Pekâlâ," dedim. "Acaba onlara geldiğimi haber verebilir misin?"

"Emredersiniz."

Kız kapıya yönelirken masadaki yerime yerleştim. "Emretmiyorum," dedim. "Yalnızca rica ediyorum."

Kız ne diyeceğini bilemeyerek bana döndü. Utanarak gülümsedi ve başını eğip tekrar kapıya yöneldi. Masanın başındaki sandalyeye oturmuştum. Mutfaktan gelen pikap ve sohbet sesleri birbirine karışıyordu. Etrafı huzur verici bir ses kaplamıştı. Pikaptan yükselen güzel müziğin sesi sürekli kesiliyordu ve bu bile öyle tanıdık, öyle huzur vericiydi ki kendi kendime gülümsedim.

"Ah, günaydın majesteleri!" Helga mutfaktan büyük bir meyve tepsisiyle çıktı ve tepsiyi masaya bıraktı.

"Günaydın. Ellerinize sağlık, her şey harika görünüyor. Ve seni buraya geldiğimden beri ilk defa bu kadar mutlu görüyorum. Gülümsüyorsun!" dedim bilinçli bir şaşkınlıkla.

"Sizin sayenizde..." dedi. Konuşmaya devam edecek gibiydi ama evin kapısı açılıp şövalyeler kapıda görününce Helga başını eğip kenara çekildi. "Başka bir şey ister misiniz efendim?" diye sordu.

"Teşekkürler Helga, istersek sesleniriz."

Helga mutfağa geçerken gözlerim masaya doğru ilerleyen Hazar'ı takip ediyordu. Paçaları kardan ıslanmış, yüzü soğuktan yanmıştı.

"Günaydın majesteleri," dedi ve sandalyelerden birini çekti.

"Günaydın majesteleri.",

"Günaydın efendim."

"Günaydın efendim!"

Masaya öyle bir yerleştiler ki sanki bana yakın oturmaları saygısızlık olacaktı. Derin bir iç çekip sıcak sütümden bir yudum aldım.

"Günaydın..." diye yanıtladım ve onlar yemeklerine başlarken ben konuşmayı sürdürdüm. "Anladığım kadarıyla bugün yola çıkamıyoruz."

Hazar gözlerini masadan ayırmadan başını salladı. "İmkânsız efendim," dedi.

"Kar kalınlığının biraz olsun azalmasını beklemek zorundayız," diye söze atladı Atlas.

Masada kısa bir sessizlik oldu, hepimiz mutfaktan gelen pikap sesi eşliğinde ağır ağır yemeklerimizi yedik. Bir yandan patates yiyor, bir yandan bugünü nasıl geçireceğimi düşünüyordum. Sarayda boş geçecek günlerimi kitap okuyarak değerlendirirdim, acaba Hera Amca'nın kütüphanesinde ilgimi çekecek bir kitap bulabilir miydim?

"Peki atlar?" diye sordum. "İyiler mi? Gece rüzgâr da vardı..."

"İyiler," diye yanıtladı Hazar. "Gece boyunca yanlarındaydım."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. Yüzündeki soğuk yanığının bir sabahta olmayacağı belliydi, yanakları kıpkırmızıydı. Gerçekten de bütün gece uyumayıp atların başında mı beklemişti?

"Neden?" diye sordum. "Uyumadın mı?"

Hazar bir kez daha gözlerini masadan ayırmadan başını salladı. "Hava felaketti. Ahırın çatısı uçabilirdi," dedi. "Atlar bize lazım."

"Çatıyı mı tutacaktın?" diye sordum. Atlas'ın gülmemek için kendini zorlarken içtiği sütün boğazında kaldığını ve öksürmeye başladığını fark ettim.

"Gerekirse evet," dedi Hazar. "Çatıyı tutacaktım."

Sonra hemen yanında duran Atlas'ı koluyla dürttü. Başımı sallayarak önüme döndüm. Yorgunluktan ölüyor olmalıydı. Sütümden bir yudum daha alıp başımı kaldırdım.

"Bir daha böyle bir şey yapma şövalye," dedim. Sesim oldukça sertti ama ona çok da sert gelmediğine emindim.

Başını kaldırıp bana anlam vermeye çalışarak baktı. "Ne yapmamı emredersiniz?" diye sordu.

"Sırayla nöbet tutun. Birinizin tamamen tükenmesindense her birinizin sırayla birer saat nöbet tutması en mantıklısı."

"Ben tükenmiş değilim," dedi Hazar. Ardından önüne döndü ve yemek yemeye devam etti. Onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Ne söylerse söylesin uykusuzluk gözlerinden okunuyordu.

"Kahvaltıdan sonra odana çıkıp uyumalısın," diye mırıldandım.

O an yine birkaçının yüzünde durdurulmaya çalışılan gülümsemeler oluştuğunu fark ettim. İnsani koşullarda yaşamak onlara komik geliyordu; içlerinden birine uyumasını söylemem bile onları güldürüyordu. Belki de bu normaldi, sonuçta hepsi birer savaşçıydı... Böyle yetiştirilmişlerdi.

"Kahvaltıdan sonra çocuklara kılıç çalıştıracağım majesteleri. Sonrasında bir saat kadar uyurum."

Hazar'ın söylediği şey ilgimi çekince başımı kaldırıp ona merakla baktım. "Kılıç mı çalıştıracaksın?" diye sordum.

"Evet, madem yola çıkamadık..."

"Beni de çalıştırır mısın?" diye atlayıverdim söze. Bu heyecanımın sebebini ben bile anlayabilmiş değildim.

Hazar başını kaldırıp bana nutku tutulmuş gibi baktı. "Size ne çalıştırmamı istiyorsunuz?" dedi. Yanlış duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu.

"Kılıç," dedim. "Hep öğrenmek istemiştim. Fakat onun yerine başka şeyler öğrettiler..." Başımı önüme eğip tabağımdaki patatesi bıçakla bölmeye başladım.

"Belli ki kılıç öğrenmemeniz gerektiğini düşünmüşler. Bu durumda benim öğretmem de doğru olmaz," diye yanıtladı Hazar.

"Onlara göre ne bir kız çocuğunun ne de yetişkin bir kadının eli kılıç tutmalı."

"Böyle düşünmelerinde kötü bir niyet olduğunu düşünmek istemiyorum majesteleri. Sizi korumak istiyorlar."

Hazar'a bakıp hayal kırıklığı içinde gülümsedim. "Kılıç öğrenseydim ben de kendimi koruyabilirdim," dedim. "Mesele bu değil. Mesele bizi güçsüz görmeleri ve bazı aptal geleneklere fazlasıyla bağlı olmaları... Kadın evde oturur, erkek ise hep sahadadır. Bu sarayda da böyle, halkın içinde de."

Masada kısa bir sessizlik oldu. İçeriden gelen pikap sesiyle dışarıdan gelen rüzgâr sesi birbirine karıştı ve tam o an Hazar'ın sesi duyuldu. "Pekâlâ," dedi. "Size kılıç çalıştıracağım, madem istiyorsunuz."

Ona şaşkınlıkla baktım. Bunu kabul etmesi, hem de bu kadar kolay kabul etmesi inanması oldukça güç bir durumdu.

"Kabul edeceğini düşünmemiştim," diye mırıldandım.

"Ben çok uzun zamandır kadınların da dövüşmeyi öğrenmesi gerektiğine inanıyorum majesteleri," dedi Hazar. "Üstelik biraz olsun kendinizi korumayı ve karşınızdakine hamle yapmayı bilseydiniz dün gece tek başınıza koşarak bahçeye fırladığınızda bu kadar korkmazdım."

Söylediği son kelimeyi duyduğum an başımı kaldırdım ve karmakarışık duygular içinde ona baktım. O ise kaşlarını çatmış masaya bakıyor ve sanki kendi söylediklerini

sorguluyordu. Masadaki sessizlikte az önce kurduğu cümleyi kafamda bir kez daha tekrarladım...

Üstelik biraz olsun kendinizi korumayı ve karşınızdakine hamle yapmayı bilseydiniz dün gece tek başınıza koşarak bahçeye fırladığınızda bu kadar korkmazdım.

Korkmak... Hazar dün gece ben bahçeye koşunca korkmuş muydu? Yutkunup başımı kaldırdım. "Haklısın," dedim. "Sizin göreviniz beni korumak ve başıma bir şey gelirse suçlusu siz olacaksınız. Korkman çok doğal..."

Hazar başını kaldırmadan salladı ve sandalyesini itip ayağa kalktı. Sanki konuyu bir an önce kapatmak istiyordu. Belki de gerçekten başıma bir şey gelirse suçlu olmaktan korkmuştu...

"Önce ben çocukları çalıştırırken siz biraz izleyin. Neyle karşılaşacağınızı görmüş olursunuz."

Gülümseyerek başımı salladım. "Korkup vazgeçeceğimi mi düşünüyorsun?"

Merdivenlere doğru ilerlerken dönüp bana baktı. "Böyle düşünmek ne haddime majesteleri." Dudakları yukarı kıvrıldı. "İzninizle. Yukarıdan kılıçlarımızı alalım."

Başımı sallayıp masadan kalktım ve büyük zümrüt yeşili koltuğa ilerledim. Şövalyeler tek tek odalarına çıkarken hizmetliler masayı toparlıyordu. Koltuğa oturmadan önce pencereye yanaşıp perdeyi araladım, kar yağışı azalmak yerine giderek artıyordu. Hava bir anda bir mucizeyle ısınıp kar birikintilerini eritmediği sürece bu evden çok da erken ayrılamayacaktık.

Ben dışarıyı izlerken Hazar kılıcını alıp salona dönmüştü, diğerleri ise ortada yoktu. Perdeyi biraz daha açıp ona döndüm. "Sanırım yarın da yola çıkamayacağız." Başımla pencereyi gösterdim. Hazar elinde tuttuğu ve üzerinde *Vegvisir*

simgesini taşıyan kılıcını sol elinden sağ eline geçirdi ve başını kaldırıp gösterdiğim manzaraya baktı.

"Belli olmaz," dedi. "Ama endişelenmeyin. Biz yol alamıyorsak kimse alamaz. Yani güvendesiniz."

Diğer şövalyeler de merdivenlerde göründüklerinde basamakları ağır ağır iniyor ve ellerindeki kılıçlar hakkında sohbet ediyorlardı. Birkaç adım atıp dikkatlice koltuğa yerleştim. Hazar kılıcını bırakmadan yerdeki halıyı ayağıyla salonun merkezinden uzaklaştırdı ve başını kaldırıp tavan yüksekliğine baktı. Salonun tavanı oldukça yüksekti; üst kattaki odalar salonun üzerine değil, yemek masasının ve mutfağın üzerine denk geliyordu.

"Bir şey içer misiniz majesteleri?" Yanı başımda beliren Helga'nın sorusunu duyduğumda irkildim. Dalmıştım.

"Kahve içerim," dedim. "Kendime gelmem lazım."

Helga gülümseyerek başını salladı ve birazdan yapacakları çalışmaya sohbet ederek hazırlık yapan şövalyelerin arasından geçip gitti. Gözlerimi yeniden Hazar'a çevirdim. Ben onun diğerleriyle konuşmasını izlerken o bir anda bana döndü.

"Aslında elbisenizi değiştirseniz iyi edersiniz," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Neden? Böyle iyi hareket edemez miyim?"

"Hayır, zaten çok hareket etmeyeceksiniz majesteleri. Fakat elbiseniz siyah, kılıç kazara bir yerinizi keserse elbisenizin rengi yüzünden kanı fark edemeyebiliriz."

Hazar'ın açıklaması beklediğim açıklamadan çok uzaktı ve bu hiç aklıma gelmemişti. Omuz silktim. "Beni öldürecek bir darbeyi fark ederiz sanırım," diye yanıtladım. "Elbise kalsın. Ben siyah severim."

Kimilerine göre siyah matem günlerinin ve yas tutanların rengiydi. Oysa ben zaten doğduğum günden beri yas içindey-

dim, benim hayatım matemden ibaretti zira doğduğum gün annemi yitirdiğim gündü. Kalbim hep siyahı seçerdi, ruhum hep siyaha çekilirdi. Küçük bir çocukken bile, siyah hep en sevdiğim renkti. Bir keresinde bakıcılarımdan birinin benim için dikilecek birkaç elbise için benden renk istediğini hatırlıyorum. Henüz çocuktum. Ona, "Siyah," dediğimde benden bir renk daha söylememi istemişti ve bu sefer de, "Siyah ve siyah," demiştim çünkü siyahın matem rengi olduğunu hep biliyordum ve siyahtan başka bir rengi taşımak bana hep kötü hissettirmişti...

"Buyurun majesteleri, afiyet olsun."

"Teşekkürler Helga." Helga'nın uzattığı fincanı alırken gözlerim hâlâ şövalyelerin üzerindeydi.

Siyah giymemi kabullenmişlerdi ve kendi işlerine dönmüşlerdi. Hazar şövalyelere kılıcı tutuş şekilleriyle ilgili tavsiyeler verirken kahvemden bir yudum aldım. Onu dikkatle dinliyordum.

"Böyle tutarsan sen karşındakini öldüremeden o seni öldürür," diye azarladı Deha'yı.

O an içimin ürperdiğini hissettim. Hazar'ı ve diğerlerini birilerini öldürürken hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Oysa savaşlar vardı, insanlar ölüyor ve hayatta kalabilmek için öldürüyordu, bunları kabullenmek o kılıcı elime alıp nasıl kullanacağımı öğrenmekten daha önemliydi. Önce bunu kabullenmeliydim. Sonra bir anlığına Hazar'ın acılarını dindirmek için karısını, sevdiği kadını öldürdüğünü hatırladım. Gözlerim hüzünle Hazar'ın yüzünü buldu.

"Bileğini böyle yapacaksın," diyordu karşısındakine. "Üst kaslarından değil, bileğinden sıkacaksın."

Hırs, güç ve merhametin uyumsuzluğu Hazar'ın hayatının tanımıydı. Hayata karşı hırslıydı ve bu onun en büyük

silahıydı ama gözlerindeki merhamet onun zayıf noktasıydı. İçimde onu tanımaya, keşfetmeye, çözmeye dair derin bir istek vardı. Kendi içimdeki matemi onun gözlerinde de görüyordum. Belki de sebebi buydu. Hayatlarımız farklıydı ama acılarımız ortaktı. İkimizin de yanında taşıdığı bir mezar taşı vardı.

Gözlerimin önünde iki kılıç birbirine değdi; iki savaşçı bir kavgaya, bir saldırıya ya da bir savaşa hazırlanmak uğruna birbirlerine yürüdü.

Kılıç sesleri kulaklarıma ulaştı, kafamın içinde yankılandı. *Ve kalbim muhafızını izlemeye daldı...*

Kılıçlar kalbi bulacak
ama hiç kan akmayacak.

KILIÇ ÜÇLÜSÜ

Gökyüzü bir asker için
*yeterince iyi bir çadırdır.**

Yıllar önce bir rüya görmüştüm. Kalbime doğru savrulan bir kılıç boynumdaki kalp kolyesini buluyordu, kılıç kalbe saplanıyordu ama onu delip geçemiyor, tenime ulaşamıyordu. Yalnızca kolyeyi deliyor ve onu kanatıyordu. Sonra gözlerim her seferinde önce kolyemden akan kan damlalarını izliyor, sonra pencereden gökyüzüne bakıyordu ve istisnasız her seferinde penceremden beni izleyen kuzgunları görüyordum... Sonra kuzgunlar tanıdık geliyordu, anımsamaya çalışıyordum ve kalbime ulaşmayı deneyen kılıcın üzerinde de küçük bir kuzgun işlemesi olduğunu fark ediyordum. Kuzgun siyahtı, karanlıktı. Sanki o bir kapandı, ben ise av... Bu rüyayı gördüğüm ilk geceden sonra aynı rüyayı birçok kez daha gördüm, kuzgunlu kılıç kalbime saplanmayı defalarca denedi, kalp beni defalarca korudu. Kalp benim için defalarca kanadı ve kuzgunlar hep oradaydı...

---

* Jennie Hall, *Viking Masalları*, çev. Servin Sarıyer (Karakarga Yayınevi, 2018)

Gözlerim Hazar'ın elindeki kılıcı takip ederken elim boynumdaki kolyemdeydi. Kılıcın her savruluşu bana kalbimde bir sızı yaşatıyordu. Sanki o kılıç her seferinde beni bulacaktı ve sanki sonunda kolyemi es geçecek, göğsümü bulacak ve beni kalbimden vuracaktı...

Derin bir nefes aldım ve elimdeki kahveyi bırakıp ayaklandım. Kılıç seslerinin arasında ağır ağır yürüdüm ve yemek masasına ilerledim.

"Majesteleri." Hazar'ın arkamdan seslendiğini duydum. "Kılıç dersinin ilk kuralı..."

"Nedir o?" Ona döndüm ve merakla baktım.

"Derse geç kalmamak."

Sessizce gülümsedim. O elindeki kılıçla nefes nefese kalmış bana bakarken karşısındaki Deha onun atak yapmasını bekliyordu.

"Buradayım," dedim. "Seslerden biraz uzaklaşmalıyım... Sıram gelince haber verirsiniz."

Onlar derslerine dönerken Helga elinde yeni bir fincan kahve ile mutfak kapısında belirdi. Beni yemek masasında görünce önce irkildi, sonra gülümsedi.

"Size yeni kahve getiriyordum majesteleri."

Başımı salladım. "Bırakabilirsin." Helga elindeki beyaz porselen fincanı masaya bırakırken dikkatim karşıdaki büfenin üzerine dizili kitapların en sonundaki siyah kadife kesedeydi.

"Helga," diye mırıldandım.

"Emredin majesteleri."

"Şu kadife kesede ne var?"

Helga başını çevirip büfeye baktı. "Bay Hera'nın tarot kartları var efendim. Beyefendi tarot okuması yaptırmayı çok severdi..."

"Tarot okuması mı?" diye sordum merakla. "O da ne?"

Helga büfeye doğru ilerleyip kadife keseyi aldı ve masaya dönüp önüme bıraktı. Kesenin iplerini çözüp içinden çıkan kartları önüme bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Beyefendi bunların geçmişi, geleceği ve şimdiyi gösterdiğine inanıyordu majesteleri. Fakat kartları herkes okuyamıyordu..."

Başımı önüme eğip masada duran kartlara baktım. Parmaklarımı uzatıp desteye dokundum, arkası dönük kartlardan birini elime alıp önyüzünü çevirdim ve karşıma çıkan çizimi inceledim. Tepede kadın yüzüne benzetilmiş bir ay sembolü, aşağıda ise aya doğru uluyan iki hayvan vardı.

"Peki bu ne demek şimdi?" diye sordum elimdeki kartı Helga'ya doğru kaldırarak.

Helga utanarak gülümsedi. "Ben bunlardan hiç anlamam majesteleri..." Sonra durdu ve tereddüt etse de konuşmaya devam etti. "Ama eğer isterseniz size bunlardan anlayan birini getirebilirim. Beyefendi kartlarını hep ona okuturdu."

"Kimmiş o?" diye sordum.

"Beyefendinin şifacısı..." dedi. "Mutfakta çay içiyor. İsterseniz buraya çağırabilirim."

Kaşlarımı çatıp başımı eğdim, önümde duran kart destesine bir kez daha baktım ve söylenenlere hiçbir anlam veremesem de merakla doldum. Başımı sallayıp Helga'ya döndüm. "Pekâlâ," dedim. "Bekliyorum."

Hazar ve diğer şövalyelerin kılıç sesleri kulaklarımı doldururken gözlerim önümdeki kartlardaydı. Sol elim kahve fincanımı dudaklarıma götürürken sağ elimle kartları karıştırıyordum. Ben birkaç dakikalığına kartları inceleyip kahvemi bitirdiğimde mutfak kapısında baştan aşağı siyah giyinmiş, kır

saçlı, yaşlı bir kadın göründü. Beni önümde eğilerek selamladıktan sonra elindeki şamdanı masaya bıraktı.

"İzninizle majesteleri."

"Buyur şifacı, oturabilirsin."

Şifacı tam karşımdaki sandalyeye oturdu ve gözlerini elimdeki kartlara dikip derin bir nefes aldı. Kartları ona uzattım ve merakla arkama yaslandım. Önce kartlara hiç dokunmadı, bir süreliğine masadaki duruşlarına baktı, onları izledi. Sonra gözleri boynumdaki kolyeyi buldu, gözlerini kapatıp gülümsedi ve başını tekrar önüne eğdi.

Şifacılar hep böyleydi, pek konuşmaz ama çok hissederlerdi.

Elleri sonunda masadaki kartları buldu, kartları bana bakarak birkaç kez karıştırdı ve aralarından birkaç tanesini seçip masaya dizdi. Önyüzlerini çevirerek dizdiği kartlara şöylece bir baktı.

"İlk kart Kılıç Üçlüsü," dedi. "Ortada bir kalp ve kalbe saplanmış üç kılıç."

Kartı bana çevirdi, gördüğüm resim ve duyduğum cümle beni şaşırtıp tedirgin ederken sükûnetimi korumaya çalıştım.

"Ne demek bu?" diye sordum.

"Herkes onu istiyor..." dedi. Kartı önüme koydu ve resimdeki kalbi gösterdi. "Kalbi."

"Peki kılıçlar?" diye sordum.

Derin bir nefes aldım. Masadaki mumun ateşi verdiğim nefesle hareketlendi. Ateşin gölgesi masadaki kartlara vuruyordu.

"Kılıçlar kalbi bulacak," dedi şifacı. "Ama hiç kan akmayacak."

Yutkundum ve elimi boynumdaki kolyeye götürdüm.

"Bu ne demek?" diye sordum. Ürperdiğimi iliklerime kadar hissediyordum.

Şifacı sorumu yanıtlamak yerine parmaklarından birini kalbe saplanan kılıçlardan birine götürdü ve kendi kendine konuşmaya devam etti. "İlk kılıç düşmanlarınızdır efendim... Onlar sizi çok yoracak," dedi. "İkinci kılıç aşktır efendim... Hayat sizi imkânsız bir aşkla sınayacak. Ve üçüncü kılıç... Üçüncü kılıç sizsiniz efendim, günü geldiğinde kim olduğunuzu kabullenmekte zorlanacaksınız ve bu canınızı çok yakacak."

Şifacı derin bir nefes alıp önümdeki kartı çekip aldı ve açtığı diğer kartlardan birini kaldırdı. Onu dinlerken gözlerimin dolduğunu fark ettim ve gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım. Bunları dinlemeye devam edeceksem inanmak için değil, yalnızca merakımı gidermek için dinlemeliydim. Şifacı diğer kartı kaldırıp benim önüme koydu.

"Yıkılan Kule," dedi. "Kartın ismi bu majesteleri."

Yıkılan kule... Bunu duymak bile içimi titretmişti.

"Bir düzen yıkılacak ve her şey baştan başlayacak... Ardından gelen kart sıfır noktasını işaret eder, her şeyin yıkılacağını ve en baştan başlanılacağını gösterir. Ve sonra gelen kart ise Kader Çarkı. Ne yaşanıyorsa yaşanması gerektiği için yaşanıyor demektir... Ve sonra gelen kart Ölüm kartı. Bazı ölümler olacak majesteleri, bu kaçınılmaz."

Başımı kaldırıp ona baktım, karşımda oturan yaşlı kadın önüne gelen her kartı ve ona hissettirdiklerini öyle hızla ve kolayca anlatıyordu ki sanki yaşanacağını öngördüğü her şey sıradandı.

"Ve son kart, Âşıklar kartı..." Şifacı kartı bana uzattı, önüme koydu ve parmağıyla gösterdi. "Ölüm nasıl ki kehanetse, aşk da öyledir. Kime âşık olacağımız doğduğumuz andan beri bellidir. Ondan kaçamayız, saklanamayız ama onun bizi incitmesine izin vermek zorunda değiliz majesteleri."

"Aşk inciten bir şey midir ki?" diye soruverdim bir anda.

Şifacı duraksadı, gözleri hâlâ kartın üzerindeydi, başını hiç kaldırmadan konuşmaya başladı. "Aşk herkesi incitmez efendim..." Başını kaldırdı, yorgun mavi gözleri beni buldu ve cümlesini tamamladı: "Ama sizi incitecek."

O an şifacının deniz mavisi gözlerinin dolduğunu fark ettim, sanki dolan gözleri bir anda koyulaştı... Denizin en derin noktalarının diğer yerlerine göre daha koyu olması gibi...

"Beni kimsenin incitmesine izin vermem," dedim bir anda, duruşumu dikleştirdim ve boğazımı temizleyip kendime gelmeye çalıştım.

Şifacı hüzünle gülümsedi, önümdeki kartı çekti ve destedeki diğer kartların arasına yerleştirdi. "İzin vermeyin majesteleri," dedi ve kartları kadife keseye yerleştirirken konuşmaya devam etti. "Unutmayın, üçüncü kılıç sizsiniz. Kalbinizi koruyun. Kendinizden bile..."

Şifacı kadife kesesini ve şamdanını alıp masadan kalktığında ben sandalyeme çivilenmiş gibiydim. Gözlerim boş masaya bakıyordu. Kalbimde hissettiğim şey huzursuzluktan başka bir şey değildi. Sanki o üç kılıç çoktan kalbimi bulmuştu.

"Majesteleri." Hemen yanımda duran Hazar'ın sesiyle kendime geldim, ona döndüğümde ne halde olduğumu bilmiyordum. "İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim..." diye mırıldandım.

"Yüzünüz bembeyaz olmuş. O kadın size canınızı sıkacak bir şeyler mi söyledi?"

Bir nefes aldım ve başımı iki yana salladım. "Hayır, yalnızca burada oturmaktan sıkıldım. Sizi bekliyorum." Başımı ona çevirip gülümsemeye çalıştım.

"Öyleyse sizi böyle alabiliriz, ders vaktiniz geldi." Hazar elindeki iki kılıçtan birini bana uzattı. Bugün kılıçlardan

yeterince bahsetmemiş miydik? Şu anki ruh halimle bir kılıca bu kadar yakın olmak, ona temas etmek ve onu parmaklarımın arasında taşımak ne kadar zor olacaksa da ayağa kalkıp bana uzattığı kılıcı elime aldım. Kılıcın ağırlığı beklediğimden fazla çıkınca kolum bir anda düştü.

"Beklediğimden ağırmış," dedim ve kolumu serbest bırakıp kılıcı yere yasladım.

"Kol kaslarınızı kullanmıyorsanız ağır gelecektir," dedi Hazar. Diğer şövalyeler koltuklarda oturmuş bizi izliyorlardı. Biz ise salonun tam ortasına geçmiş, karşılıklı duruyorduk.

"Benim kol kaslarım yok ki," dedim şaşkınlıkla.

Hazar kendini tutamayıp güldü, diğerleri de gülüyordu. "Hepimizin kol kasları var efendim."

"Senin kollarına ve benim kollarıma bakınca benim kaslarım varmış gibi durmuyor şövalye."

Hazar'ın gülüşü büyüdü. Yalnızca şövalyeler değil, Helga da mutfak kapısından bizi izliyordu. Elimdeki kılıcın ağırlığı şimdiden kolumu zorlarken bu kılıcı kaldırıp savurmalarının onlar için nasıl bu kadar kolay olduğunu sorguluyordum.

"Şimdilik yalnızca kılıcı kavramayı ve kolunuzu onun ağırlığına alıştırmayı denemenizi öneririm majesteleri."

Başımı sallayıp, "Pekâlâ," dedim. Parmaklarımı kılıcın kabzasına sıkıca doladım fakat ağırlığı benim için çok fazlaydı. O sırada Hazar'ın elinin bana uzandığını gördüm.

"Müsaadenizle..." diye mırıldandı. Başımı salladım. Sol bileğimi tuttu ve sol elimi de kılıcın kabzasına götürdü. Nazik olmaya çalışıyordu ama o kocaman ellerle nazik olması imkânsızdı. O bir savaşçıydı, kaba yaşamak için doğmuştu. Onun en basit el hareketi bile benim için fazla güçlü kalıyordu.

"Kabzayı iki elinizle birden kavrayın," dedi. "Tek elle kaldırmanız imkânsız. Şurasını tutun."

Sonra ellerini benden uzaklaştırdı ve tek elinde taşıdığı kılıcını iki elinin arasına aldı, bana nasıl tutmam gerektiğini göstermek için iki eli arasına aldığı kılıcını karşımda yukarı kaldırdı ve hamle yapacakmış gibi bana doğru tuttu.

"Böyle," dedi.

Önce kendi ellerimin arasında kılıcı daha sıkı kavramaya çalıştım, sonra Hazar'ın kılıcını nasıl tuttuğunu anlayabilmek ve aynısını yapabilmek için onun ellerini inceledim. Kılıcın kabzasını nerelerden tutuyor, tüm parmaklarını kullanıyor mu, kabzayı ne kadar sıkıyor... Ellerini ve sıkıca tuttuğu kılıcı incelerken gözlerim beklemediğim bir şeye takıldı. Kılıcın en altında, kabzanın hemen üzerinde duran bir işlemeye...

"Kuzgun," dedim bir anda.

Aklım çocukluğumdan beri gördüğüm o rüyanın, rüyamda geçen kuzgun işlemeli kılıcın anılarıyla dolarken gözlerim şaşkınlıkla Hazar'ın kılıcını izliyordu. Bu, o kılıçtı. Üzerine kuzgun sembolü işlenmiş, çocukluğumdan beri rüyalarımda gördüğüm o kılıç tam karşımda, muhafızımın ellerindeydi. Peki tüm bunlar ne anlama geliyordu? Benim rüyalarımı süsleyen o kılıç nasıl olmuştu da dönüp dolaşıp Hazar'ın ellerini bulmuştu?

Nutkum tutulmuştu, gözlerim Hazar'ın kılıcındaki kuzgun sembolünü izlemeyi bırakamazken aklımda yalnızca sorular vardı. Bu bir kehanet miydi? Altıncı his miydi? Kader miydi? Buna ne denirdi?

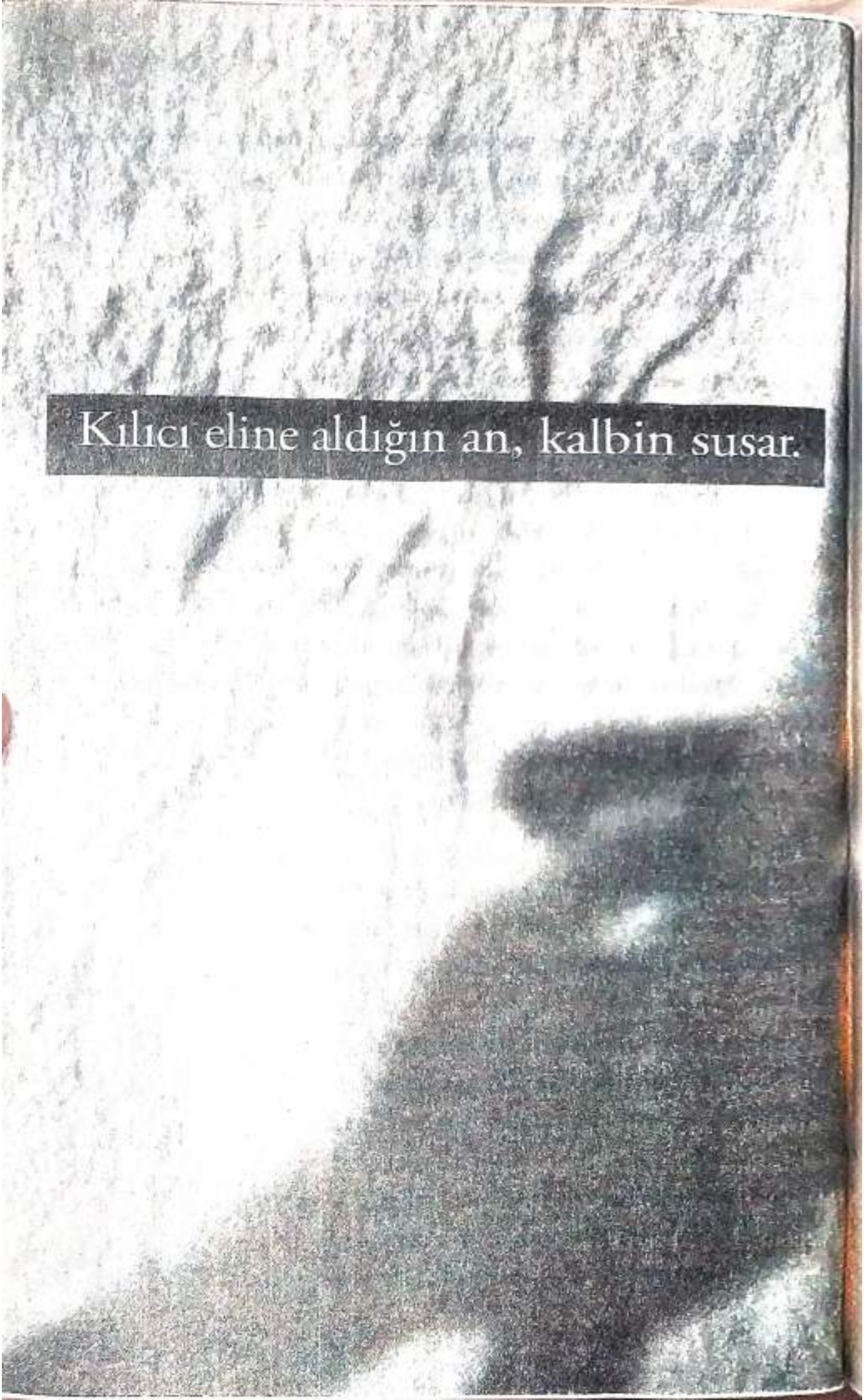
Hazar'ın ellerinde tuttuğu bu kılıç beni çocukluk yıllarımdan beri yüzlerce kez rüyalarımda bulmuştu. O kılıç beni koruyan kalbe defalarca saplanmış ama bana asla ulaşamamıştı.

Kuzgun işlemeli bu kılıcı karşımda görmek bana yalnızca kanı ve acıyı hatırlatıyordu. Sanki bu kılıcın varoluş amacı yalnızca kalbime zarar vermekti ve şimdi her nasıl olduysa kalbimi korumakla görevli bu şövalyenin ellerindeydi...

Peki bu ne demekti? Evren bana ne anlatmak istiyordu?

Kuzgun benim inanışımda haberci demektir, atalarımın efsanelerinde onlardan "ilahi Haberciler" diye bahsedilir. Kimi coğrafyalarda çok bilmek yerine "kuzgunun bilgisine sahip olmak" denir. Kuzgunların sonsuz bilgiye sahip olduklarına inanılır. Kimi coğrafyalara göre ise kuzgunlar ölümün habercisidir. Peki bu rüyaların, hayatımın her yerinde karşıma çıkan kuzgun sembolünün bana vermek istediği haber neydi?

Kaderimin bana söylemek istediği bir şeyler vardı, biliyordum... İçine doğduğum kehanet beni bir bilinmezliğin içinde, aklımın karmaşası ve kulaklarımın zifir sessizliğinde bırakmayacaktı, buna emindim. Evrenin bana anlatmak istediklerini bir bir dinleyecek, kaderimin beni nereye götüreceğini bir adım önceden görecektim.

Kılıcı eline aldığın an, kalbin susar.

KUZGUNLAR VE DÜĞÜMLER

"Kuzgun..."

Gözlerim Hazar'ın elindeki kılıcı izlerken dudaklarımın arasından çıkan kelimenin farkında bile değildim. Hazar kılıcını geri çekip yere indirdi ve konuşmaya başladı.

"Kuzgun mu?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırıp kendime geldim. Öylece dalıp gitmiş, kendi kendime konuştuğumu fark bile etmemiştim. "Kuzgun..." diye mırıldandım bir kez daha. Bu sefer ne söylediğimin bilincindeydim.

"Üzerindeki sembolü mü soruyorsunuz?"

"Evet..." dedim. "Bu sembol ne anlama geliyor?"

Hazar başını eğip elindeki kılıca baktı. "Benim yetiştiğim dönemde bizler eğitim almak için sınıflara ayrılırdık ve her savaşçı sınıfına bir isim verilirdi. Bizim ismimiz de Kuzgunlar'dı. Bu onun sembolü..."

Hazar bana kılıcındaki sembolün anlamını açıklarken yüzü hüzünle gülümsüyordu, sanki bir anda hatıralarına dalmıştı.

Bir kılıçla ilgili hangi güzel hatıralara sahip olabilirdi ki? Neyi hatırlayıp gülümsüyor olabilirdi?

"Öyle mi?" dedim. "Diğerlerinde neden yok?" Başımla diğer şövalyeleri işaret ettim. Hâlâ bizi izliyorlardı.

"Aynısını biz de soruyoruz majesteleri!" diye söze atladı Atlas. Gülüyordu.

"Onlar yeni," dedi Hazar.

"Artık isim vermiyorlar mı?"

"Hayır Majesteleri, yaşanan olaylardan sonra artık isim vermiyorlar."

Merakla kaşlarımı çattım, bu da ne demekti? "Yaşanan olaylardan sonra mı? Ne yaşandı ki?"

Fazla mı sorguluyordum? Her şeyin kararını veren babamdı, belli ki bir şeyler olmuş ve bu kararı almıştı. Şimdi bana, *Babanıza sorun*, dese bu cevabı hak etmiş olmaz mıydım?

"Bir yerden sonra isim kavgaları çıkmaya başladı majesteleri..." dedi. "Ve savaşçılar kavga ettikleri zaman... neler olabileceğini tahmin edebilirsiniz."

Başımı kaldırdım, kaşlarımı çatıp merakla ona baktım. "Ölümler mi?"

Başını salladı. "Ölümler," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Savaşçıların unvan için birbirlerini öldürebilecek kadar gaddar olduklarını bilmiyordum," diye mırıldandım. Gözlerim Hazar'ı buldu. O da bu kadar gaddar mıydı? O da sahip olduğu unvan için birilerini öldürmüş müydü?

"Savaşçılar vicdanlarını susturmak üzere eğitim alırlar efendim," dedi. Elindeki kılıcı bana göstermek için biraz kaldırdı. "Kılıcı eline aldığın an, kalbin susar."

Bu yolculuğa çıktığımız ilk andan itibaren fiziksel anlamda fazlasıyla zorlanmıştım ama bugün yaşadığım ruhsal zorluğu

hiç yaşamamıştım. Tarot kartlarımı okuyan şifacı, birdenbire aklıma düşüveren kuzgunlu kâbuslarım ve karşımda duran şövalyenin ellerinde gördüğüm kılıcın üzerindeki kuzgun sembolü... İçim kasvetle dolmuş, etrafımı karanlık bir sis sarmıştı sanki. Kendimi üzerimdeki elbise kadar karanlık hissediyordum. Sanki tüm bu hisler ve bugün duyduğum her şey kötü bir kehanetin alametiydi. Elimdeki kılıcı Hazar'a uzattım.

"Pek iyi hissetmiyorum," dedim. "Dersi başka zaman yapariz."

Kılıca uzanırken gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "Neyiniz var?" diye sordu. "Şifacıyı çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır," dedim. "Biraz karnım ağrıyor, odamda dinleneceğim..."

Eğilip elbisemin eteklerini tuttum, hızla yanlarından ayrılıp merdivenlere yöneldim. Arkamdaki sessiz endişeyi hissedebiliyordum. Merdiven basamaklarını bir bir çıktım. Ellerim elbisemin eteklerini tutarken kalbimin, boynumdaki kolyeyi neredeyse hareket ettirecek kadar hızlı attığını fark ettim. Büyük ihtişamlı kapıyı açtım ve odama girip kapıyı ardımdan kapattım. Kapıyı kapatır kapatmaz hızla yatağıma yürüdüm ve kendimi yumuşak yastık kalabalığının ortasına bıraktım. Saten bordo nevresimlerin ve kuştüyü olduğuna emin olduğum yastıkların arasında öylece uzandım. Bir yerimin ağrıdığı yoktu; apaçık ve kısaca, kendimi kötü hissediyordum. Bilmeye ihtiyaç duyduğum tek şey ise bu hissiyatın temeliydi. Bana bunu hissettiren altıncı his miydi yoksa içi boş bir tesadüften fazlası değil miydi?

İçimde hissettiğim sancılı sıkıntı sanki kalbimi ağırlaştırıyordu ama bu tanıdık bir sancıydı. Ruhum ne zaman ağrısa hep aynı şeyi hissediyordum. Sanki kalbim birilerinin ellerinde

tuttuğu iki parça ipin arasındaydı ve ben nefes aldıkça o eller iplerle düğüm atarak ruhumu hapsediyordu.

"Tamam," diye fısıldadım kendi kendime, elim kalbimdeydi ve yatakta doğruldum. "Sakin ol."

O ipler hayatım boyunca hep kalbimin etrafında dolanır, bir açık arardı. Kendimi biraz olsun huzursuz hissettiğim her zayıf anımda ise beni yakalar, kalbimin etrafına düğümlenirdi. Bir gece o düğümlerin boğukluğunu en çok hissettiğim anlardan birinde kendimi sakinleştirdim ve gözlerimi kapattım. Kalbimi gözlerimin önüne getirdim. Etrafına dolanan ipleri, atılan düğümleri hayal ettim ve sonra başladım o düğümleri çözmeye...

"Bir düğüm... İki düğüm... Üç düğüm... Dört düğüm..."

O gece bunu sayıklarken uyuyakalmış, ertesi sabah ise kalbimin nefes aldığını hissederek uyanmıştım. Şimdi sıkışan kalbimin benden beklediği buydu, ellerimi ona uzatmam ve düğümlerini bir bir çözmem.

Aşağıdan şövalyelerin kılıç sesleri geliyordu, derslerine devam ediyorlardı. Mutfaktan yükselen yemek kokuları ise merdivenleri bile aşmış, odama kadar gelmişti. Ben ise yatağımın ortasında oturmuş, yastıkların arasında elimi kalbime götürmüş bir halde dışarıda yağan karı izliyordum.

Düğümler hâlâ oradaydı, kendi kendilerine çözülecekleri yoktu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Kalbimi ve onu saran düğümleri hayal ettim.

"Bir düğüm..." dedim ve hayalimde çözdüm onu. "İki düğüm... Üç düğüm... Dört düğüm... Beş düğüm..."

Düğümleri bir bir çözdü ellerim ama bitmek bilmiyordu. Ellerim onları çözmeye, dudaklarım ise sayıklamaya devam ederken yatağa uzandım.

"Yirmi... Yirmi bir... Yirmi iki..."

Yalnız olmadığımı biliyordum. Yalnız olmadığımı, dünyada yer kaplayan her canlının kalbini saran düğümler olduğunu biliyordum. O düğümlerin tek çözümü ise ellerimizdeydi. Herkes kendi düğümünün çözümünü bilirdi ve herkes günü geldiğinde kalbini saran o düğümleri tek tek kendi elleriyle çözmek zorunda kalırdı.

Seni boğan düğümleri kendi ellerinle çözmek... Ah, ne büyük erdem ama!

"Elli beş... Elli altı... Elli yedi..."

Seni boğan düğümleri ellerinle her açtığında gücüne bir ilmek atıyorsun aslında. Kötüyü yıkıyor, iyiyi inşa ediyorsun. Terse yatan saçlarını düzeltiyor, suyu ısıtıyor, yerleri siliyor, evini topluyorsun ve bunların hepsi kafanın içinde, anlıyor musun?

"Doksan sekiz... Doksan dokuz... Yüz..."

Tık. Tık. Tık.

Gözlerim kapının çalma sesiyle açıldığında buraya uzanalı çok zaman geçmemişti, olsa olsa bir saatin yarısı kadardır buradaydım.

"Buyurun..." diye seslendim, yavaşça doğruldum ve arkamdaki yastıklardan birine yaslandım.

Kapı açıldı ve kulaklarımı iki küçük adım sesi doldurdu. Başımı çevirdiğimde gelenin şifacı olduğunu gördüm. Beni öylece bırakmayacaklarını biliyordum. Sıkıntılı bir iç çektim.

"İyi olmadığınızı duydum majesteleri," dedi yaşlı kadın. Sesi, aşağıda dinlediğim tarot okumasını anımsatıyor ve kehanetlerini hatırlamak içimi titretiyordu.

"İyiyim," dedim. "Biraz karnım ağrıyordu ama geçti."

Şifacı kapıyı kapattı ve bana yaklaştı. "İzniniz olursa sizi muayene edeyim efendim," dedi.

Yalan söylediğimin anlaşılmasını istemiyordum. Bu toprakların kaderi olarak kendime dikkat etmiyor gibi görünmek istemiyordum çünkü kendime iyi bakmamam bu topraklara da iyi bakmayacağım anlamına geliyordu.

"Tabii," dedim isteksizce.

"Yanınıza oturabilir miyim?"

Başımı salladım. Yaşlı kadın yanıma iyice yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu.

"Uzanabilir misiniz?" diye sordu. Başımı sallayarak kendimi aşağı doğru kaydırdım. Şifacı önce elini uzatıp alnıma dokundu, sonra boğazlarımı ve kulaklarımı inceledi.

"Öksürebilir misiniz efendim?" Kadın kulağını göğsüme yasladığı sırada birkaç kere öksürdüm. "Derin bir nefes alın." Kulağı hâlâ göğsüme yaslıydı. Derin bir nefes aldım, bir nefes daha ve bir nefes daha...

Şifacı başını kaldırdı ve biraz aşağı kayıp ellerini elbisemin üzerinden karnıma götürdü. Elleriyle karnımın her yanına bastırdı, bunu yaparken gözleri hep kapalıydı. Sanki kapalı gözlerinin ardında karnımın içinde olup biten her şeyi görebiliyordu. Sonunda gözlerini açtı ve ayağa kalktı.

"Ciddi bir şeyim yok, değil mi?" diye sordum.

"Ağrınız için size bir rezene çayı hazırlatacağım majesteleri," dedi. "Ciddi bir şeyiniz yok. Yalnızca biraz gazınız var. Ağrının sebebi bu olabilir."

Ona şaşkınlıkla baktım, kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum! Karnım ağrımıyordu bile. Gaz da nereden çıkmıştı? Tamam belki biraz şişkinliğim olabilirdi ama bunu öğrenmek için şifacıya ihtiyacım yoktu!

"Merak etmeyin, rezene size iyi gelecek..."

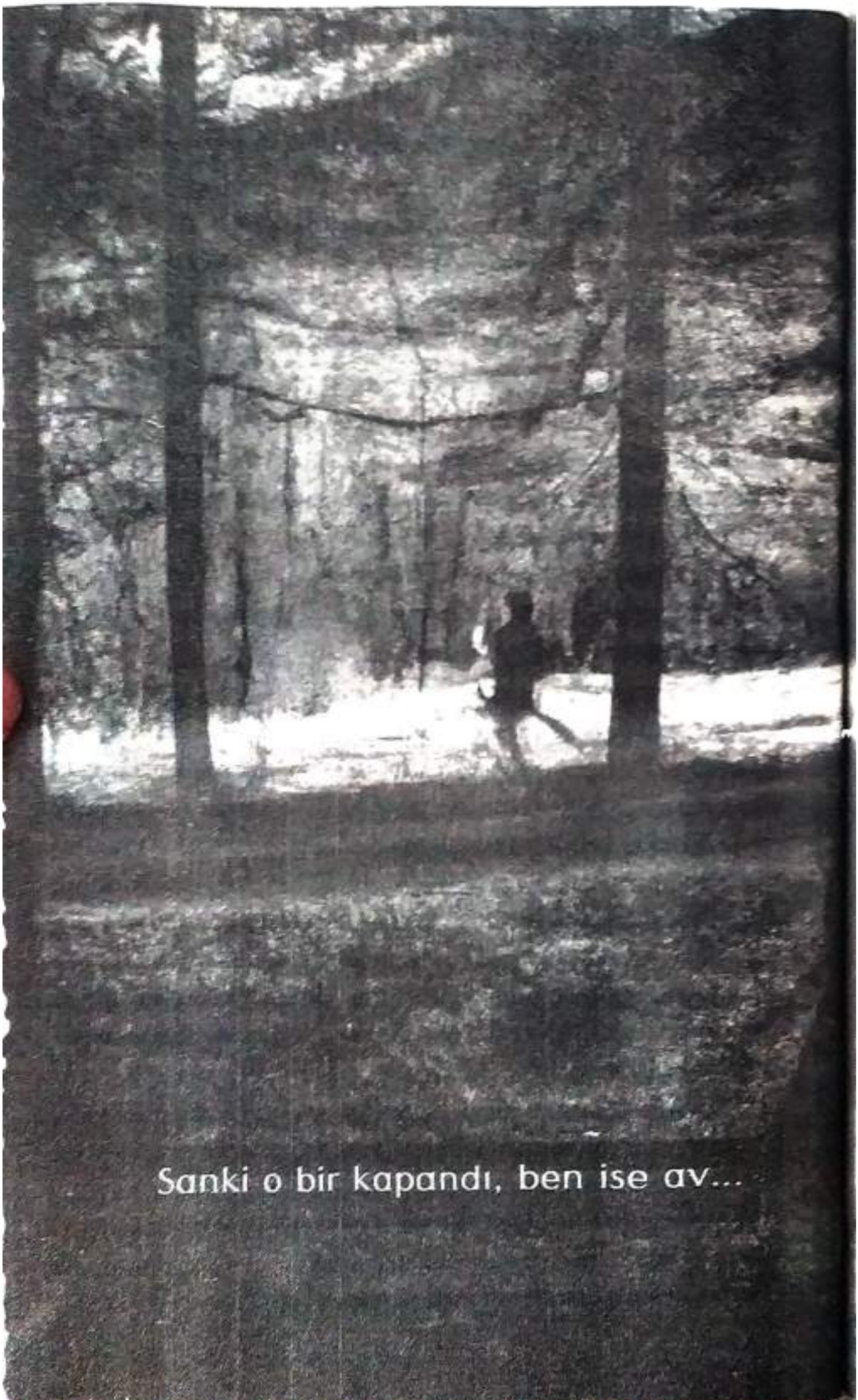
Kadın kapıya yönelirken telaşla ona döndüm. "Şey," dedim. "Bunu aşağıdakilere söyleme, olur mu?"

Şifacı başını kaldırmadan sessizce güldü. "Asla efendim." Odadan çıkıp kapıyı kapattığı an kendi kendime güldüm. Bu, hayatımda yaşadığım en saçma anlardan biriydi. Aşağıdakiler ciddi bir şeyim olduğunu düşünerek yanıma şifacıyı yolluyorlardı ve benim *gazım* olduğu ortaya çıkıyordu... Umarım şifacı sözünü tutar ve bundan kimseye bahsetmezdi.

Şifacı çıktıktan birkaç dakika sonra yataktan doğrulup pencerenin önüne geçtim. Aklımda onlarca soru vardı. Hava nasıldı? Yarın yola çıkabilecek miydik? Daha ne kadar burada kalacaktık? Perdeyi aralayıp dışarıdaki duruma baktım, kar yağışı yavaş yavaş azalıyordu, eğer sabaha kadar yağmazsa sabah kahvaltıdan sonra yola çıkabilirdik. Burada kalmayı ne kadar istesem de artık buradan ayrılmak ve iç dünyamdan uzaklaşmak istiyordum.

Acaba sarayın bulunduğu yere de kar yağmış mıydı? Eğer orası da böyleyse savaşın devam etmesi imkânsızlaşırdı. Savaş başlamış mıydı? Kral Noyan'ın askerleri saraya ulaşabilmiş miydi? Hiçbir şeyden haberdar değildik... Babam ara ara aklıma düşüyordu. Hâlâ yaşadığına emindim ama savaş şiddetini artırdığında hayatta kalabilecek miydi? Babamı kaybetmek bu hayatta yaşayabileceğim en kötü iki şeyden biri olurdu, diğerini ise doğduğum gün yaşamıştım. En kötüsü ise bir gün babamı kaybettiğimde onun yasını tutmaya bile vaktim olmayacak, kendimi onun tahtında, büyük bir tacın sorumluluğunun altında bulacaktım.

Günlerdir yolda olmak birçok gerçeği görmezden gelmeme, düşüncelerimi susturmama yardımcı olmuştu ama şimdi bu evin dört duvarının arasında zaman geçirdikçe kendime dönüyor, susturduğum her sesi tek tek dinlemek zorunda kalıyordum. Tek dileğim evime dönmekti. Evime ve aileme dönmek, anneme taze çiçekler götürmek istiyordum...

Sanki o bir kapandı, ben ise av...

SİYAHI MAKBUL

Odamın kapısı sabahın erken saatlerinde çalındı. Gözlerim kötü bir haber alma korkusuyla açıldığında kendimi kötü bir haber almaya ne kadar da hazırladığımı anladım. Yastıkların arasından doğrulup kapıya döndüm.

"Girin," diye seslendim. Gelen Helga'ydı. Yüzünde mahcup bir ifade vardı ve elinde geniş bir kahvaltı tepsisiyle tereddüt içinde odaya girdi.

"Uyandırdığım için üzgünüm efendim ama sizi uyandırmamı beyler istedi. Yola çıkma vaktiniz gelmiş. Ben de size hızlıca bir kahvaltı tepsisi hazırladım."

Kötü bir haber almamanın rahatlığıyla kesik bir nefes alıp başımı salladım. Odanın karanlığından anladığım kadarıyla henüz güneş bile doğmamıştı.

"Pekâlâ," dedim. "Onlara hazırlanıp ineceğimi söyle."

"Peki efendim." Helga birkaç hızlı adım atıp elindeki tepsiyi yuvarlak masanın üzerine bıraktı, tepsinin önünde duran mumları yaktı ve bana döndü. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, çıkabilirsin. Teşekkür ederim." Helga kapıya yönelirken ben de üzerimdeki örtüden kurtuldum. Ben ayağa kalkmak için terliklerimi giyerken Helga son kez bana döndü.

"Size bir şey sorabilir miyim majesteleri?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Elbette," diye mırıldandım ve ayağa kalkıp masanın başına geçtim.

"Bay Hera bir süreliğine gitti... Değil mi?" diye sordu endişeyle.

Çayımdan bir yudum aldım. "Geri gelmeyecek," dedim. "Bu ev kraliyetindi ve Bay Hera artık bu evi kullanamayacak."

"Peki bizler?" diye sordu Helga, sesi hâlâ endişeliydi.

"Siz dilerseniz evde kalabilirsiniz, temizliği ve bakımıyla ilgilenirsiniz... Artık Bay Hera'nın değil, sarayın çalışanlarısınız."

Helga rahat bir nefes aldı, gülümsememek için dudaklarını birbirlerine bastırıyordu. "Çok mu şey istiyorum bilmiyorum efendim ama..."

"Söyle," dedim önümdeki yağlı ekmekten bir ısırık aldığım sırada.

"Hiçbirimiz aylardır ailelerimizi görmüyorduk. Bay Hera buna izin vermiyordu... Siz yola çıktıktan sonra yalnızca birkaç günlüğüne köylerimizi ziyaret edebilir miyiz?"

Hizmet etmeleri gereken kimse yokken birkaç günlüğüne mola vermelerinin kime ne zararı olabilirdi ki? Tereddütsüzce başımı salladım. "Gidebilirsiniz," dedim. "Ama döndüğünüzde evin işlerini aksatmayın."

Helga'nın dudakları yukarı kıvrıldı. Kollarındaki morluklar geçmeye başlamıştı. Bunu görmek içimdeki düğümlerden birini daha çözdü sanki.

"Teşekkür ederim efendim. Yolunuz açık olsun, aldığınız her nefes bereketinizi artırsın..."

Helga güzel dileklerini bir bir sıraladıktan sonra kendini sevinçten bağırmamak için zor zapt ederek odadan çıktı. O çıkar çıkmaz hızla kahvaltımı bitirip banyoya girdim. Ellerimi,

yüzümü yıkadım, güzel küvet ile son kez bakışıp vedalaştım ve odama döndüm. Üzerimdeki geceliği çıkarıp bu rahatlığı ne kadar özleyeceğimi bilerek üzerime dolaptaki uzun siyah elbiselerden birini geçirdim. Evet, yine siyah seçmiştim. Ne de olsa bazı şeylerin yalnızca siyahı makbuldür.

Saçlarımı ametistten yapılmış bir tarakla tarayıp başlığımı boynuma bağladım ve saçlarıma geçirdim. Ayakkabılarımı da giydikten sonra odadan hızla çıktım. Belli ki yola gün ağarmadan çıkmak isteniyordu ve onları bekletmek istemiyordum. Merdivenleri indikten sonra beni konağın tüm çalışanları karşıladı. Şövalyeler ise açık kapının önünde, atlarının yanlarındaydı. Çalışanlar beni tek tek selamlarken gözlerinin içleri gülüyordu, beni sevdiklerini biliyordum.

"Yolunuz açık olsun majesteleri! İyi ki geldiniz, tekrar buraya gelmenizi dört gözle bekleyeceğiz!" dedi aşçıbaşı, içlerinde en yaşlı olan oydu ve anladığım kadarıyla konuşma hakkını ona vermişlerdi.

"Hepinize teşekkür ederim," dedim. "Kraliyet hep arkanızda. Bunu unutmayın."

Yanlarından geçip giderken uzun eteğimin kumaşı yerleri süpürüyordu. Gözlerim atının yanında beni bekleyen Hazar'ın gözlerini buldu. Bana başıyla selam verdi ve gözlerini kapatıp açtı. Selamına aynı şekilde karşılık verdim.

"Günaydın," dedim. "Çok da aymamış ama..."

"Saatlerdir hiç yağış olmadı," diye söze girdi Hazar. "Sıcaklık biraz arttı. Kar birikintileri erimeye başladı."

"Peki ya gideceğimiz yer, orada kar olmadığını nereden biliyoruz?" diye sordum.

"Sadece burada," diye söze girdi Hazar. "Yüksek yerlerde kar var. Gideceğimiz yer tepenin aşağısında. Biraz tırmanıp

baktığımda oralarda kar göremedim. Hava böyleyken yola çıkıp aşağı yönde ilerlersek karsız bölgeye ulaşacağız. Oradan sonra ise hava güzel olacak."

Başımı sallayıp ona elimi uzattım. "Öyleyse yola çıkalım," dedim ve Hazar'ın eline tutunup onun yardımıyla atın üzerine çıktım.

Diğer şövalyeler de tek tek atlarına bindikten sonra atına en son binen Hazar oldu. Sırtım göğsüne yaslandığında çalışanlar arkamızdan su dökmek ve güzel dileklerini iletmek için kapıya çıktı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Hazar, kulağıma doğru eğilmişti.

"Her zaman hazırımdır şövalye."

Hazar'ın sessiz gülüşünü duydum. "Peki ya karnınız?" diye sordu.

"Ne olmuş karnıma?"

"Dün karnınızın ağrıdığını söylemiştiniz... Şimdi iyi misiniz?"

"Ha," dedim. "Tabii, öyle söylemiştim.... İyiyim. Şifacının sayesinde..."

"Öyleyse başlıyoruz," dedi Hazar ve atı dizginleriyle uyarıp hareket etmesini sağladı. Atın ayakları yerden kesilip hızlandığında hem gidiyor hem de kayıyor gibiydik. İşte bu pek de beklemediğim bir histi. Kaymak çok hoş hissettirmiyordu. Olduğum yerde kıpırdanıp kendimi Hazar'ın göğsüne iyice yasladım. Yüzümü korkudan buruşturmuş, gözlerimi kapatmıştım.

"Korkuyor musunuz?" diye sordu Hazar. "Bu şekilde yüzlerce kez yol gitmiş biri olarak söylüyorum, kayma hissi normal."

Kendimi sıkıyor, at ilerledikçe içten içe tutunacak bir yer arıyordum. Lakin kurduğu cümlenin içimi rahatlatmadığını söyleyemezdim, bu hissin normal olduğunu bilmek korkumu

biraz olsun azaltmıştı. Gözlerim kapalı, başım siyah başlığıma gömülüydü. Daha dün kılıç kullanmak istediğimi söylüyordum, bugün ise karda ata binmekten korkuyordum.

"Akşam nerede konaklayacağız?" diye sordum sesimi rüzgâra rağmen duyurmaya çalışarak. Hazar başını bir kez daha bana doğru eğdi ve kulağıma doğru konuşmaya başladı.

"Ormanda," dedi. "Ama merak etmeyin, ilerledikçe kar birikintisi kalmayacak. Üşümeyeceksiniz."

Başımı sallayarak önüme baktım. Karlı ağaçların arasından süratle geçiyorduk. Güneş yeni yeni kendini gösteriyordu. Gökyüzü aydınlanmak ve aydınlanmamak arasında kalmış gibiydi. Üzerimize düşen kar tanelerinin kaynağı gökyüzü değil, ağaç dallarıydı. Rüzgâr dallarda kalan kar birikintilerini uçuruyor ve üzerimize yağdırıyordu. Öte yandan tam o vakitlerde ben Hazar'dan gelen kokuyu irdeliyordum. Lavanta kokusu muydu bu?

"Üzerinde lavanta mı taşıyorsun?" diye soruverdim birden. Rüzgâr sesimi bastırıyordu.

"Anlayamadım majesteleri," dedi Hazar, bir kez daha kulağıma doğru eğilmişti. "Çok rüzgâr var."

"Üzerinde," dedim bağırarak, "lavanta mı taşıyorsun?"

Artık beni duyduğuna emindim. Hatta diğer şövalyeler tarafından bile duyulmuş olabilirdim!

"Kokum sizi rahatsız mı etti?"

"Hayır, hayır! Ne olduğunu merak ettim."

Hazar bir süre sustu. Sanki yanıt vermek ve vermemek arasında gidip geliyordu. Sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın sonunda tereddüt dolu bir sesle konuşmaya başladı.

"Bahçıvandan lavanta yağı aldım," dedi. "Kendisi üretiyormuş."

Lavanta yağı mı almıştı? Kendimi tutamayıp güldüm. Hazar'ı kendine güzel kokular sürerken hayal etmek... Bunu yapmasam iyi olacaktı.

"Sen hep böyle kokular sürer misin?" diye sordum, sesimi duyurabilmek için hâlâ bağırmam gerekiyordu. Hazar'ın omuz silktiğini fark ettim.

"Hayır," dedi yalnızca. Kısa ve öz bir cevaptı.

"O zaman neden şimdi?"

Kısa bir sessizlik daha oldu. Tepemizden geçen kuş sürüsü bizimle aynı yöne ilerliyordu. Bu, sıcak diyarlara doğru ilerlediğimizin kanıtı olmalıydı. Hazar ikinci kısa sessizliğin sonunda sesini duyurabilmek için bir kez daha kulağıma yaklaştı.

"Size kötü kokmak istemedim," dedi. "Siz hep güzel kokuyorsunuz..."

Siyah başlığımın altında kalan kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Arkamda oturan şövalyenin, yılların savaşçısının sabahın köründe kokulu yağlar sürmesinin sebebi ben miydim?

"Böyle bir şeye..." dedim tereddütle, "...gerek yoktu. Zaten kötü kokmuyordun..."

Hazar bu sefer anında cevapladı. "Rahatsız olduysanız bir daha kullanmam efendim," dedi tekdüze bir sesle. Atın dizginlerini kaldırıp indirdi ve hızlanmasını sağladı. Bozulmuş olmalıydı.

"Rahatsız olmadım şövalye," dedim gülümseyerek. "Hatta mest oldum. Muhteşem kokuyor. Lakin sen zaten öncesinde de kötü kokmuyordun. Sen hep..." dedim ve tereddütle ekledim, "...güzel kokuyordun."

"Ben genelde ter kokarım," diye yanıtladı Hazar.

Bu yanıtı beklemiyordum, ufak bir kahkaha attım. "Tamam," dedim. "Savaşçısın, anladık. Çok terlersin, ellerin hep

nasırlıdır, hep kas ağrısı çekersin çünkü çok kasın vardır ve normal bir insandan on kat fazla yersin. Söylesene şövalye, hepiniz aynı mısınız? Şövalyelik seçmelerinde buna göre mi seçiliyorsunuz?"

"Dövüşüyoruz."

"Ah, pes eden kaybediyor, kazanan şövalye oluyor. Öyle mi?"

"Pes eden kaybetmiyor."

"Nasıl yani?"

"Ölen kaybediyor majesteleri. Pes etmek diye bir şey yok. İki kişi ölümüne dövüşüyor; ölen kaybediyor, hayatta kalan şövalye oluyor."

Kulaklarıma taşınan cümleler beni dehşete düşürmüştü. Tüm hayatım sarayda geçmişti ama bir gün kraliçesi olacağım bu toprakların savaşçılarının nasıl vahşice bir sistemle seçildiğinden haberim bile yoktu.

"Sence bu normal mi?" diye sordum merakla.

"Nedir normal olmayan?"

"Sizleri birer vahşi hayvan gibi yetiştirmeleri."

Hazar'ın burnundan güldüğünü duydum. "Yorum yapmak istemem majesteleri. Bizi yetiştirenler sizsiniz, yani kraliyet."

"Hayır hayır," dedim. "Böyle düşünme. Bu kuralları koyan da kararları alan da ben değilim ve inan bana ben bile babamın birçok fikrini eleştiriyorum... Yine de daha önce herhangi bir kararını bu kadar yanlış bulduğum olmamıştı. Savaşçıları bu kadar ölüm odaklı yetiştirmek, birbirlerini bile öldürterek eğitmek benim doğru bulacağım bir şey değil. Asla değil."

"İstedikleri şey bu..." dedi Hazar. "Olması gereken de bu. Sarayın korunması için birileri ölmek zorunda. İnsanlar ölür majesteleri. Ya bir şeyler için ölür ya da hiçbir şey için."

Bu sefer sessiz kalan bendim. Bunu gerçekten de böyle düşündüğü ve sisteme hak verdiği için mi söylüyordu yoksa her şeye rağmen babamı eleştirmek istemediği için yalan mı söylüyordu bilmiyordum ama aklı başında hiçbir insanın böyle bir sistemi doğru bulacağına inanmak istemiyordum. Onları böyle yetiştirmelerinin benim aklıma da kalbime de anlatabileceğim bir mantığı yoktu. Olamazdı. Bu topraklar için savaşacak insanları birbirlerini öldürterek seçemezdik. Bu, benim dönemimde değişecek ilk şeylerden biriydi. Topraklarımda yaşayan hiçbir canlı, bir diğerinden daha değersiz değildi.

Hera Amca'nın evinden ayrılalı çok olmamıştı. Güneş yeni doğmuş, hava ısınmaya başlamıştı. Kendimi bu gece ormanda uyuyacağım gerçeğine hızlıca hazırlamış, çıktığımız evin konforunu unutmaya başlamıştım. Yolun kalanını Hazar'ın göğsüne yaslanıp uyuyarak geçirmeyi planlarken gözlerim kapalı bir ses duydum. Hiç de tanıdık gelmeyen bu ses sanki bir hayvana aitti. Gözlerimi korkuyla açtığımda arkamızdan gelen şövalyelerden birinin bağırdığını duydum.

"Kurt sürüsü! Kurt sürüsü!"

Bu sesi duymamla üstünde oturduğum atın hızlanması bir oldu. Altımda hissettiğim sarsılma beni bir bilinmezliğe sürüklerken korkuyla etrafıma bakındım. Sağımızdan gelen kurt sürüsünün hedefi bizdik, bu çok açıktı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı Hazar, bu emir banaydı.

Ben korkuyla etrafıma bakınırken onlar kılıçlarını çoktan çıkarmış, kurt sürüsü ile karşılaşmaya hazırdı. Üzerimize atılan kurtların vahşi sesleri büyük bir çığlık atmama sebep olurken ellerim kulaklarıma gitti. Hazar bir eliyle kılıcını sallıyor bir eliyle beni belimden sıkıca tutuyordu.

Hazar'ın ve diğer şövalyelerin kılıçları bize saldıran vahşi hayvanları teker teker öldürürken üzerimize sıçrayan kan

damlalarına da etrafımızda yaşananlara da bakamıyordum. Kulaklarımı ellerimle kapatmış, gözlerimi sıkı sıkı yummuş bu anın geçip gitmesi için dua ediyordum.

Kılıçlar derileri deliyordu, fışkıran kanın sesini duyabiliyordum. Her şey hem karmakarışıktı hem de çok netti. Ellerim kulaklarımda, kapalı gözlerle bu anın geçip gitmesini beklerken eteğimin bir şey tarafından çekildiğini hissettim. Gözlerimi korkuyla açtığımda Hazar'ın kılıcını salladığı yönün tam tersindeki bir kurdun beni eteğimden yakaladığını fark ettim.

"Hayır!" Büyük bir çığlık daha atıp kendimi geri çekmeye çalıştığım sırada Hazar telaşla döndü. Kılıcını eteğimi dişleri arasına alan kurda tuttuğunda kurt eteğimi bırakmadan bir ileri bir geri savruldu.

Kılıç kurdu bulmadı ama benim vücudum Hazar'ın kolları arasından kayıp gitti. Şövalyenin kolları arasından ve atın üzerinden kayıp düştüm, kendimi ıslak zeminde bulduğumda bunun hayatımın en korkunç anı olduğuna emindim. Solumda koca atın ayakları, tepemde Hazar'ın kılıcı ve sağımda eteğimi dişleyen bir kurt vardı. Yanağıma sızan akıntının benim kanım olduğunu anlamam ise çok çabuk olmuştu. Tüm o karmaşanın ve korkunun ortasında elim başıma gitti, başımda hissettiğim korkunç ağrıyla kana bulanan parmaklarımı görünce başımı taşa vurduğumu anladım. Nefesim bile korkuyla titrerken Hazar atından inmiş ve kılıcını yanı başımda duran kurdun kalbine saplamıştı. Artık şövalyelerin hepsi ayaklarının üzerinde ve tetikteydi. Etrafımı çevirmiş, bana yaklaşabilecek her bir tehlikeyi yok etmeye hazırlardı.

Bulanık gören gözlerimi netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdığım sırada Hazar'ın dizlerinin üzerinde bana doğru eğildiğini gördüm.

"Sara!" dedi korkuyla. "İyi misin?"

Kulaklarımın zayıf duyuşu ve gözlerimin bulanık görüşü tamamen kaybolurken kendi kendime sayıklıyordum.

"Bir düğüm... İki düğüm... Üç düğüm..."

Kalbim yine düğümlerle kaplanmıştı. Nefes alamıyor, göremiyor ve duyamıyordum. Lakin bu sefer hayali düğümleri ellerimle açmak bir işe yaramıyor gibiydi. Bu sefer düğümler gerçekti. Sanırım... ölüyordum.

Ölüm anım bile siyahtı, simsiyah. İçsesim ısrarla düğümleri saymaya devam ederken kafamın içinde Hazar'ın atın üzerinde kurduğu cümleler yankılanıyordu.

"İnsanlar ölür majesteleri. Ya bir şeyler için ölür ya da hiçbir şey için."

En azından bu, hiçbir şey için ölmek değildi. Eğer bu ölmekse, içine doğduğum kehanetin bana verdiği sorumluluk için, kraliyetin ve halkımın huzuru için ölüyordum.

Eğer bu ölmekse, henüz bir kez bile oturamadığım o taht için ölüyordum.

Eğer bu ölmekse, annemin bana bıraktığı mirası onurlu bir şekilde taşıyarak ölüyordum.

Ve eğer bu ölmekse...

Ben ölmek istemiyordum.

Kalp benim için defalarca kanadı
ve kuzgunlar hep oradaydı.

KRALLIK İÇİN

Gözlerimi yoğun bir sızıyla aralamaya çalıştım. Altımdaki zemin yumuşak, bulunduğum yer sıcaktı. Oysa gözlerimin nasıl kapandığını, nerede olduğumu, nasıl üşüdüğümü çok iyi hatırlıyordum. Başımı çarptığım taşın üzerindeki pürüzler, atların saçtığı toprak tanelerinin yüzümü bulması ve şövalyenin bana ismimi haykıran sesi...

Parmaklarıma bulaşan kan damlaları gözlerimin gördüğü son şeydi. Kulaklarım ise son kez Hazar'ın ismimi haykıran sesini duymuştu. Gözlerim kapandıktan sonra da o anı kafamda defalarca yaşamış, o attan defalarca düşmüş ve defalarca ölmüştüm. İsmimi Hazar'ın sesiyle defalarca duymuş, yüzüme saçılan toprağın tadını defalarca almıştım.

Oysa şimdi buradaydım, yumuşak bir zeminde, sıcak bir yerde uyanmak üzereydim. Kulaklarımı dolduran sesin ne olduğunu tahmin ediyordum. Bunlar olabilecek en harlı şekilde yanan odunların sesiydi. Ateşin sesini ve ısısını hissetmek bana tehlikenin geçtiğini anlatıyordu sanki. Gözlerimi aralayıp etrafa bakındığımda olduğum yeri tanıdığımı fark ettim. Kaşlarım acıdan çatık, gözlerim halsizlikten kısıktı.

"Ama burası..." diye mırıldandım kendi kendime, sesim bile zor çıkıyordu.

Burası Hera Amca'nın eviydi. Evin salonunda, şöminenin ateşine yaklaştırılmış geniş koltukta uzanıyordum. Başımın altındaki yastıklar ve üzerimdeki yorgan, yatak odalarının birinden getirilmişti. Yaşadığım şaşkınlığı ve bulunduğum yere anlam verme çabalarımı atlattıktan sonra acıma odaklandım, kaşlarımı daha da çattım ve acının geldiği yere, sol koluma döndüm. Başımı çevirmemle Hazar'ı görmem bir oldu...

"Ne yapıyorsun orada?" diye soruverdim korkuyla.

Sol kolum, üzerimi kaplayan yorganın kenarından sarkıtılmıştı ve Hazar dizlerinin üzerinde oturmuş koluma canımı fazlasıyla yakan bir şeyler yapıyordu. Korkuyla kolumu çekmeye çalıştığım sırada elimi sıkıca tuttu.

"Sakin olun," dedi. Perişan görünüyordu; saçları dağılmış, her yanı çamur içinde kalmıştı. Elimi sıkıca tutarken konuşmaya devam etti.

Başımı kaldırıp koluma ne yaptığına bakmaya çalışırken diğer eli karnımı buldu, beni koltukta tutmak için bastırdı.

"Kıpırdamayın, şifacı gelene kadar yatmalısınız... Size zarar verecek bir şey yapmıyorum," dedi. "Yalnızca kolunuzu dikiyorum."

Kurduğu son cümle beni dehşet içinde bırakırken hareket etmeyi kestim, kendimi koltuğa bıraktım ve şövalyenin kurallarına teslim oldum çünkü söylediği şey elinde bir iğne olduğu anlamına geliyordu. Bu, durumumun ne kadar korkunç olabileceğinin kısa bir özeti gibiydi. İtiraz edecek değildim, zira yapmaya çalıştığı şey her ne kadar can yakıcı olsa da benim iyiliğim içindi ve benim için iyi olan her şey krallık için de iyiydi. Buna itiraz edemezdim, ben bu toprakların kaderiydim

ve bu toprakların kaderini kendi zayıflıklarım ve korkularım sebebiyle uçurumdan aşağı sürükleyemezdim.

En kötüsü de buydu: Kendim için yaşamıyordum, aldığım her nefes krallık içindi. İçtiğim su, yediğim yemek, uyuduğum uyku ve dikilen yaralarım... Hepsi krallık içindi. Şikâyet etmeye hakkım yoktu zira benim dünyaya getirilme sebebim bile krallıktı.

"Bitmek üzere," diye mırıldandı şövalye.

Başımı salladım. Gözlerimi kapattım ve kolumda hissettiğim acıyı görmezden gelmeye, başka şeyleri düşünmeye çalıştım. Buraya nasıl gelmiştim? Yere düştükten sonra kendimden mi geçmiştim? Diğerleri neredeydi?

"Neler oldu?" diye fısıldadım halsizce. "Diğerleri nerede?"

Hazar bir süreliğine ses çıkarmadan işini yapmaya devam etti. Sorularım birkaç dakika boyunca yanıtsız kaldıktan sonra nihayet işini bitirdi ve ayağa kalkıp kendini karşımdaki büyük berjere bıraktı. Üzerinden at sürüsü geçmiş gibi görünüyordu, tamamen dağılmıştı. Kendini berjere atar atmaz birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı ve soluklandı, fazlasıyla yorulmuş olmalıydı.

"Artan düştünüz," dedi. Yutkundu ve devam etti. "Başınızı çarpmışsınız, kurt sürüsünden kurtulup sizi kucakladığımda baygındınız. Ata binip sizi kucağımda buraya taşıdım ama ev bomboştu, herkes gitmiş..."

Kaşlarımı çattım, bir şeyler anımsıyordum. Kan damlaları, soğuk ve korku...

"Onlara izin vermiştim," diye mırıldandım. "Ailelerini ziyaret edeceklerdi... Peki diğerleri?" dedim korkuyla. "Kimseye bir şey olmadı, değil mi?"

Hazar dalgın gözlerle kolumu izliyordu. Başını sallayarak içimi rahatlattı ve konuşmaya başladı. "İçeri girmek için kapıyı

kırmak zorunda kaldık. Atlas ve Deha kapıda nöbet tutuyor. Diğerlerini ise şifacıyı bulmaya yolladım. Buraya geldiğimizde çok kanamanız vardı..."

Son cümleyi duyduğum an midemin bulandığını hissettim, irkilerek gözlerimi kapattım. "Başım mı?" diye sordum.

"Kolunuz kesilmiş," dedi. "Muhtemelen bir taşa sürtmüşsünüz. Çok büyük bir kesikti ve bir an önce dikilmesi gerekiyordu... Şifacıyı bekleyemezdim. Sizi riske atamazdım."

Gözlerimi açıp başımı kaldırdım, göz ucuyla az önce dikiş atılan koluma bakmaya çalıştım ama pek de iç açıcı görünmüyordu. Uzun bir kesik ve şimdiden kabarmaya başlamış dikiş izleri... Daha fazla bakmaya tahammül edemeden başımı altındaki yastığa geri koydum.

"Size yemeniz için bir şeyler getireyim." Hazar ayağa kalktığında baştan aşağı çamura bulandığını, her yerinin kir ve yara bere içinde olduğunu gördüm, benim geçirdiğimden bile zor saatler geçirdiği her halinden belliydi.

"Kendin de yemelisin," diye mırıldandım. "Ve diğerleri de."

"Önce siz," diye yanıtladı Hazar.

Olduğu yerde durdu ve birden bana doğru iki büyük adım atıp üzerime eğildi. Ben ne yaptığına anlam veremeden o elini uzatıp alnıma dokundu. Eli alnıma dokunurken başını diğer tarafa çevirdi. Bana değil, yere bakıyordu.

"Hâlâ ateşiniz var." Eli alnımdan yanağıma kaydı ve sonra boynuma dokundu. Belli belirsiz iç çektim. Dokunuşu şifa gibiydi, sanki başımı eline yaslasam saatlerce uyuyabilirdim.

"Çok mu?"

"Giderek artıyor gibi..." Doğruldu ve ben uykulu gözlerle ona bakarken başıyla mutfağı işaret etti. "Yemek istediğiniz bir şey var mı yoksa ne bulursam getireyim mi?"

"Elmalı turta," dedim uykulu sesimle. "Yabanmersinli kek, ıspanaklı çörek, kabak çorbası, hardallı somon, muzlu pasta..."

"Mutfakta bunların hiçbirini bulabileceğimi sanmıyorum. Ama denerim."

Gülümsüyordu. Tebessüm ederek karşılık verdim. Uyku bir anda bastırmış ve beni tekrar kendine çekiyordu. Zorla açık tutmaya çalıştığım gözlerimle ona baktım. Bana üzülür gibi bir hali vardı.

"Tereyağlı ekmek," dedim. "Sadece bu."

Başını sallarken gözlerimi kapattım ve kendimi uykunun kollarına bıraktım. Benim için bu kendimi annemin kollarına bırakmak demekti. Hasta olduğum her gece annem beni rüyalarımda kollarıyla sarar, sırtımı sıvazlardı. İşte şimdi yine buradaydı; beni kollarının arasına almış sırtımı sıvazlıyor ve bana o meşhur ninnisini mırıldanıyordu....

Uyu meleğim,
Gece oldu.
Sakın uyanma,
Öylece uyu.
Gemiler geçiyor,
balıklar yüzüyor,
yıldızlar parlıyor,
sen güzelce uyu...

Sonra sustu. Önce kolları, sonra tüm bedeni yok oldu. Ben ise karanlık bir boşluğun ortasında yapayalnız kaldım ve kollarımı kendime sardım. Kendime sarıldım, kendimi sıvazladım, kendimi uyuttum... Ne yokluğun ne varlığın ortasında, sanki aradaydım. Sonra bir ses duydu kulaklarım, alnıma bir el dokundu.

"Majesteleri..."

Gözlerimi aralayıp kendimi soğuk rüyamdan sıyırdım ve başımda bekleyen şövalyenin gözlerine baktım.

"Sayıklıyordunuz," dedi. "Uyandırmak zorunda kaldım. Bir şeyler yiyip içmeniz size iyi gelecektir..."

Yutkunup birkaç saniyeliğine etrafıma bakındım. Nerede olduğumu, neler olduğunu sorguladım. Hazar elinde bir tepsiyle başımda bekliyor, endişeyle beni izliyordu. Nihayet derin bir nefes alıp biraz olsun kendime geldim ve dikkatlice doğruldum.

"Ne diyordum?" diye sordum. "Uyurken..."

Hazar elindeki tepsiyi kucağıma bıraktı. Bana iki dilim tereyağlı ekmek ve bir bardak süt getirmişti. Tepsiyi kucağıma bıraktıktan sonra koltuğun önündeki büyük orta sehpaya oturdu ve bana baktı.

"Annenizi sayıklıyordunuz..." dedi sessizce. Sesi tereddütlüydü. Bunu söylemenin beni üzüp üzmeyeceğinden emin olamadığı her halinden belliydi. Başımı salladım ve dolu gözlerle ekmeğimden bir ısırık aldım.

"Her hasta olduğumda rüyalarıma gelir..." diye mırıldandım. "Annem."

"İyi hissettiriyor olmalı..." Başımı salladım. Ağzımdaki lokmayı yutup burnumu çektim. Ağlamak istemiyordum.

"Bu sefer bir anda kayboldu," dedim. "Karanlığın ortasında tek başıma kaldım..."

Ağlamamak için zor duruyordum. Bu, sesimin her tınısından belliydi. Hastalığın ateşi gözlerimi bile yakıyordu ve beni yalnızca fiziksel olarak değil, duygusal olarak da zayıf düşürmüştü. Şövalye ise ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Öylece durmuş yeri izliyordu. Salondaki sessizlik boyunca yavaş yavaş tereyağlı ekmeğimden birkaç ısırık daha aldım, hepsini

bitiremeyecektim. Sütümden de birkaç yudum aldıktan sonra tepsiyi şövalyeye uzattım.

"Bitirmelisiniz," dedi. Tepsiyi almaya niyeti yoktu.

"Midem bulanıyor. Daha sonra tekrar denerim..."

Hazar istemeye istemeye de olsa elimdeki tepsiyi aldı ve sehpanın diğer köşesine bıraktı. Dışarıdan gelen at sesleri eve bir gelen olduğunun habercisiydi.

"Şifacıdır."

Hazar ayaklanıp kapıya ilerledi. İçimde burada, bu evde takılı kalmamızla ilgili kötü bir his vardı. Bu yola ilerlemek için çıkmıştık, peşimizden gelenlerden uzaklaşmak, onlardan önde olmak için çıkmıştık ancak ne yazık ki benim yüzümden ilerleyemiyorduk. Burada sıkışıp kalmıştık ve tehlikenin ortasındaydık. Bize yetişmemeleri ve bizi bulmamaları için hiçbir sebep yoktu. Elim boynumdaki kolyeye gitti, vücudumun sıcaklığı onu bile ısıtmıştı. Kolyemi sıkıca tutup kendi kendime dua ettim.

Lütfen, dedim. *Kendim için değil... Krallık için... Lütfen gidelim buralardan...*

Parmaklarımı açıp sıkıca tuttuğum kolyemi bıraktığım an kolyem boynumdan kucağıma düşüverdi. Nasıl açıldığını, boynumdan nasıl düşüverdiğini sorgularken birilerinin içeri girdiğini fark ettim. Kucağımdaki kolyeyi avcumun içinde sıkıca tutup başımı kaldırdım.

"Majesteleri!"

Gelen şifacıydı, sesi endişeli ama bilge çıkıyordu. Elindeki küçük bohçayı sehpanın üzerine koyup bana yaklaştı.

"Oturabilir miyim?" diye sorduğunda başımı salladım.

Tam yanıma, koltuğun kenarına oturup orta sehpayı kendisine çekti. Hazar ve yoldan dönen diğer şövalyeler de kapıya

dizilmiş bizi izliyorlardı. Yaşlı kadın elini alnımda, boynumda gezdirdi. Sonra saçlarımın aralarına, kafamdaki yaraya baktı.

"Şükürler olsun, başınızdaki yara küçük." Yaranın yerini saptadıktan sonra bohçasından bir bez ve küçük sıvı dolu bir şişe çıkardı.

"Başınızı öne eğer misiniz majesteleri?" diye sordu. "Buraya bastırınca acıyor mu?"

"Biraz," dedim.

Şifacı saçlarımın arasındaki yaraya elindeki şişeden birkaç damla sıvı döktü ve birkaç saniye beklettikten sonra bezle sildi. "Kolunuza da bakabilir miyim?" Geri çekildi ve ona kolumu uzatmamı bekledi. Diğer elimde tuttuğum kolyeyi sıkıca parmaklarımın arasında saklamaya devam ettiğim sırada yaralı kolumu ona uzattım.

"Çok büyük bir kesik bu!" Şifacı kolumdaki kesiğin büyüklüğünü gördüğü an dehşete kapıldı. "Kim dikti?" diye sordu merakla. Bir yandan da yakıcı bir sıvıyla dikişin etrafını temizliyordu.

"Şövalyem..." diye mırıldandım ve başımı kaldırıp Hazar'a baktım.

"Ben diktim efendim," dedi Hazar. "Elimden gelen buydu."

Şifacı başını salladı. Yarayı güzelce temizledi ve üzerine merhemle ıslatılmış bir bez sardı. Kolumun cayır cayır yandığını hissediyor ama sesimi bile çıkarmıyordum. Katlanmak zorundaydım, iyileşmemin tek yolu acı çekmekse dişimi sıkmalıydım.

"Bunu söylemek haddime değil majesteleri ama..." diye söze girdi şifacı. "Şövalyeniz hayatınızı kurtarmış."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve önce şifacıya, sonra Hazar'a baktım. O da benimle aynı yüz ifadesiyle dinliyordu. Kaşları çatılmıştı, gözleri ise yorgunluktan kıpkırmızıydı.

"Öyle mi?" diye sordum merakla.

Şifacı başını salladı. "Bu çok büyük bir kesik, kan kaybından ölebilirmişsiniz. Hayatta kalsanız bile enfeksiyondan kolunuzu kurtaramayabilirdik. Tam zamanında ve en doğru şekilde müdahale etmiş."

Sesimi çıkaramadım. Ne diyeceğimi bilemedim. Ardından yalnızca, "Teşekkür ederim şövalye," diye mırıldanabildim. Hayatımı kurtarmasının karşılığında mahcup hissetmekten başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Döndüğümüzde onu bunun için ödüllendirebilirdim ama yine de, ona her zaman borçlu olacağımı hissediyordum.

"Her zaman efendim." Hazar başını eğdi ve yeri izlemeye devam etti. Ellerini arkasında birleştirmiş şifacıyı dinliyordu.

"Başka bir ağrınız var mı? Bacaklarınızı kontrol edelim." Ayağa kalkıp elbisemin üzerinden bacaklarımı muayene etmeye başladı. Baldırlarımdan başlayıp aşağı kadar indi, elleriyle sıkıyor ve acı hissedip hissetmediğimi soruyordu.

"Ah! Orası acıyor."

Tam sol ayak bileğime geldiğinde acıyla yerimden sıçradım. Şifacı elbisemi kıvırıp acıyan yeri incelerken Hazar'ın da merakla bizi izlediğini fark ettim. Diğerleri ise köşede kendi aralarında sessizce sohbet ediyordu.

"Morarmış ve şişmeye başlamış efendim," dedi şifacı. "Muhtemelen şişmeye devam edecek. İncinmiş olmalı." Telaşla malzemelerinin başına geçip birkaç ilaç şişesi ve büyük bir bez parçasıyla yanıma döndü.

"Kırılmış olmasın?" diye sordum korkuyla.

"Hayır hayır. Kırığı ilk görüşte anlarım. Endişelenmeyin, sadece burkulmuş. Üzerine basmadığınız takdirde birkaç gün sonra geçecektir..." Şifacı konuşurken bir yandan da bileğime ilaçlarını sürüyordu.

"Üzerine basmadığım sürece mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ama bu mümkün değil. Bir an önce yola çıkmak zorundayız."

Şifacı başını kaldırıp bana dehşet içinde baktı. "Bu imkânsız efendim..." dedi. "Sadece bileğiniz için değil, genel sağlık durumunuz için burada birkaç gün kalmak zorundasınız... Ateşiniz var, yaralarınız enfeksiyon kapabilir, bileğiniz incinmiş... Yola çıkmanız çok tehlikeli."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Burada kalmayacağız, onları da kendimi de tehlikeye atamam. Benim yüzümden burada kalamayız. İlerlemek zorundayız, buradan bir an önce gitmek zoru..."

"Kalmanız gerekiyorsa kalacağız," dedi Hazar sert bir sesle ve ekledi: "Majesteleri."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Biz yerimizde kaldıkça onlar bize yaklaşıyor, farkında değil misin?"

"Geleceklerse gelsinler," dedi Hazar. "Babanız sizi koruyabileceğimize inandığı için yanınızda bizi gönderdi. Bu halde yola çıkmanız imkânsız ve bu yüzden burada kalacağız."

"Peki ya bizi burada bulurlarsa?" diye sordum endişeyle.

"O zaman onlara yazık olur."

Hazar'ın cevabı benim endişeli halimin yanında oldukça özgüvenli, oldukça sıradandı. Sağlığımı her şeyin önüne koyuyor, gerekirse savaşacaklarını söylüyordu.

Benim korkumun ise kendimle hiçbir ilgisi yoktu. Kendimi askerlerime ve arkamda bıraktığım insanlara karşı mahcup hissediyordum. Sarayda savaş başlamış mıydı, ölüm var mıydı, ailem iyi miydi bilmiyordum lakin tüm bunlar benim için yapılıyorsa ben de sonuna kadar savaşacak, hayatta kalmak için her şeyimi verecektim. Avcumun içinde tuttuğum kehanetin anlamlı olmasının tek yolu göğüskafesimin içindeki kalbimin

atmaya devam etmesiydi. Onun durmaması için her şeyimi vermeye razıydım ve bunu hep söylediğim gibi kendim için değil atalarımın mirası için, uğruna dünyaya getirildiğim değerlerim için, krallık için yapacaktım.

Kendim için değil...

Sanki gökyüzünden düşerken uçmayı
öğrenmiş ve gelip buraya, etrafımı sara
ağaçların dallarına konmuş birer yıldız
ateşböcekleri.

KALBİMİN HARİTASI

En düz çizgim sensin benim.
Bir göç yolunda,
Haritamı alnıma asıp,
*Yürüyorum kalbinden içeri.**

Şifacı evden ayrıldıktan sonra uzun bir uyku daha çektim. Derin uykumun arasında ne zaman gözlerimi açsam Hazar'ı hep karşımdaki berjerde otururken gördüm. Bazen uyukluyordu, bazen bir şeyler atıştırıyordu, bazen yanına gelen diğer şövalyelerle sohbet ediyordu. Diğerleri gelip gidiyordu ama o hep oradaydı. En sonunda gözlerimi tamamen uykumu almış bir halde açtığımda Hazar elleri arasında tuttuğu eski bir kitabı okuyordu. Üstü başı hâlâ aynıydı, saçları hâlâ dağınık, kıyafetleri hâlâ toz toprak içindeydi. Bir yandan onu izleyip bir yandan esnerken ağzımı kapatmak için elimi kaldırdım. Hareket ettiğimi fark edince bakışları bana yöneldi.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha iyi hissediyorum. Ateşim düşmüş olmalı."

---

* Jennie Hall, *Viking Masalları*, çev. Servin Sarıyer (Karakarga Yayınevi, 2018)

Hazar ayağa kalkıp elindeki kitabı oturduğu koltuğa bıraktı ve yanıma yaklaştı. Gözlerim onu takip ederken o üzerime doğru eğilip elini alnıma koydu, sonra yanağıma ve en sonunda boynuma dokundu. Kalbimin hızlandığını hissettim, sanırım teması beni heyecanlandırıyordu.

"Düşmüş..." dedi.

"Şifacının verdiği ilaçlar işe yaramış olmalı."

"Ben size yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Tekrar ilaç içmeniz gerekecek."

Hazar tam yanımdan ayrılıyordu ki uzanıp kolunu tuttum. Bunu beklemiyordu. Olduğu yerde durup bana şaşkınlıkla bakınca elimi ağır ağır çektim. Bunu kendimden ben de beklemiyordum açıkçası.

"Şimdi yemek yemek istemiyorum..." dedim. "Henüz acıkmadım ama senden başka bir şey isteyeceğim şövalye."

"Ne isterseniz."

Biraz doğrulup başımı önüme eğdim ve üzerimdeki kirli elbiseye, alışık olmadığım dağınık halime baktım. Ardından tereddütle konuşmaya başladım. Ne söyleyeceğimi endişeli bir merakla bekliyordu.

"Yıkanmam lazım..." dedim. Hazar'ın bakışları birdenbire değişti, başını salladı ve çaresizce etrafa bakındı. "Yıkanmam ve üzerimi değiştirmem lazım..." diyerek devam ettim konuşmaya.

Hazar derin bir nefes aldı ve bana döndü. "Çevre köylerde ilgi çekmemek için evdeki hizmetlilerin hiçbirini aramaya kalkışmadık, o yüzden hiçbiri yok burada." Başını kaldırıp bir kez daha çaresizce etrafa bakındı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordum. "Belki hizmetlilerden birini yanlışlıkla evin bir köşesinde unutup gitmişlerdir diye evde

bırakılan bir hizmetli falan mı arıyorsun?" Kendimi tutamayıp güldüm.

O da gülüyordu. İsteksiz, yarım bir gülüştü bu. "Ne yapabileceğimi düşünüyordum efendim. Sizi yukarıya taşıyabilirim, üzerinizdekileri çıkarmanıza yardımcı olabilirim. Yıkanmanıza ve tekrar giyinmenize de yardımcı olabilirim. Bunları size hiç bakmadan yapabilirim... Fakat siz kendinizi nasıl hissedersiniz, bunu bilemiyorum."

Şimdi düşününce içimde garip bir heyecan, utanç ve korku hissi belirmişti. Oysa o an ne hissederdim ben de bilmiyordum. Yine de yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Biri bana yardım etmek zorundaydı ve o kişi ancak Hazar olabilirdi.

"Bana bakmayacağına inanıyorum şövalye, sana güveniyorum. O yüzden kötü hissetmeyeceğim, sorun yok. Üstelik başka çaremiz de yok."

"Pekâlâ, siz nasıl isterseniz." Hazar derin bir nefes aldı ve tereddütle bana eğildi, ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Ben kollarımı omuzlarına dolarken o beni kucağına aldı.

"İyi misiniz?" diye sordu. "Bir yeriniz acıdı mı? Canınızı yakmadım, değil mi?"

Başımı hayır dercesine salladım. "İyiyim, endişelenme."

Hazar'ın kucağında merdivenleri çıkarken sarsılmadım bile. Beni o kadar kolay taşıyordu ki kollarının arasında kaybolmuş gibiydim.

"Burası mıydı?" diye sordu kapılardan birini göstererek.

Başımı salladım, burası bana tahsis edilen odaydı. "Beni yatağa bırakıp küveti hazırlayabilirsin," diye mırıldandım.

Hazar'ı hiç bu kadar gergin görmemiştim. Sanki bir savaş alanındaydı, belki de hiçbir savaş alanında bu kadar gergin olmamışı. Beni dikkatlice yatağa yatırdıktan sonra banyoya

ilerledi. Kendimi biraz zorlayıp doğruldum ve sırtımı yatak başlığına yasladım. İçeriden gelen su sesi küvetin dolmaya başladığına işaretti ve ben çaresizce şövalyemin gelip beni buradan almasını, beni kıyafetlerimi çıkarıp küvete yatırmasını bekliyordum. Kendimi şahsi hizmetlilerime bile yıkatmazken bunu bir şövalyeye yaptıracağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

Boynumdan kopup düşen kolyem hâlâ avcumun içindeydi. İçimde kolyemle ilgili gerçekdışı korkular vardı, sanki onu bıraktığım an yok olacaktı.

Hazar banyonun kapısında göründüğünde başımı kaldırıp ona baktım. "Küvet doluyor," dedi. "Çıktığınızda ne giymek istersiniz?" Gardırobun kapaklarını açıp bana döndü.

"En baştaki siyah elbiseyi," dedim. Başını sallayarak elbiseyi aldı ve askısıyla yatağa bıraktı. Sonra bir kez daha çaresizce etrafa bakındı.

"Hayır," dedim. "Boşuna bakma. Burada da bir hizmetli unutmamışlar."

Bu sefer daha genişti gülümsemesi. Söylemekten çekindiği bir şeyleri söylemeye hazırlandığı her halinden belliydi. "Başka bir şey arıyordum..." dedi. "Elbisenizin içine... bir şeyler giymez misiniz?" Yüzü kıpkırmızıydı.

Bunu soruş şekline büyük bir kahkahayla karşılık vermek istesem de dudaklarımı birbirlerine bastırmakla yetindim. Gülmemek için çabalarken başımla tam karşımda duran komodini gösterdim. "İç çamaşırlar şurada, ilk çekmecede."

Hazar bir bana baktı, bir komodine. "Sizi kucağıma alıp komodinin önüne getirmemi ister misiniz?" diye sordu. "Benim almam saygısızca olur."

"Hadi ama," dedim. "Şu halime bak, saygıyı mı düşünüyorsun? Eline geçen ilk takımı çıkarabilirsin."

Hazar omuz silkerek komodine yöneldi, umursamadığımı görmek tereddütlerini azaltmış gibiydi. İlk çekmeceyi açıp eline geçen ilk iç çamaşırı takımını aldı ve elbisenin üzerine bırakıp banyoya döndü. Başımı çevirip aldığı takıma baktım. Beyaz, dantelli, asil bir takım seçmişti. Ya da eline onlar gelmişti...

"Küvet dolmuş," diye seslendi içeriden. Yanıma yaklaşırken başımı kaldırdım.

"Senden bir şey daha isteyeceğim."

"Ne isterseniz." Kolyeyi tuttuğum avcumu açtım ve kolyeyi Hazar'a uzattım. Hazar elimde parlayan kalp kolyesini görünce kaşlarını çattı.

"Neden boynunuzda değil?" diye sordu merakla.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir anda düştü."

"Koptu mu?" diye sordu ve endişeyle kolyeyi incelemeye başladı.

"Hayır, öylece düşüverdi. İki elimi birden kullanamıyorum. Kolye boynumda olmadığında ise rahat hissetmiyorum. Sen takabilir misin?"

"Elbette," dedi Hazar. "Bana doğru dönerseniz..."

Kolyeyi parmaklarımın arasından çekip aldı. Kendimi duvara doğru çevirip ona arkamı döndüm. Elleri önce saçlarıma dokundu, uzun koyu kestane saçlarımı toparlayıp nazikçe göğüslerime doğru bıraktı. Sonra elleri hemen önümde belirdi, kolyeyi göğüslerimin üzerine denk getirip arkama geçti ve klipsini tek denemede taktı. Nefesini hâlâ saçlarımda hissedebiliyordum.

Kalbimde hissettiğim bu hızlanma sıradan, her erkek ve kadının bir aradayken hissedebileceği bir hızlanma mıydı yoksa ondan etkileniyor muydum?

"Sizi artık banyoya götüreyim," dedi Hazar. Anlık olarak kısılan sesini düzeltmek için boğazını temizledi.

"Hı hı." Başımı sallayarak ona döndüm. Ellerim yine omuzlarını buldu, kolları yine beni sardı. Beni ağır ağır banyoya taşıdı. Küvetten çıkan buhar tüm banyoyu sarmış, sıcacık yapmıştı. Hazar beni dikkatlice kucağından indirip küvetin hemen yanındaki oturma taşına yerleştirdi.

"Şimdi üzerinizdekileri çıkarmamız gerekiyor..." dedi.

"Sen arkamdaki ipleri çöz. Sonra elbiseyi dikişli kolumdan çıkarmama yardım et, gerisini ben çıkarırım."

"Peki."

Ellerini sırtımda hissettim. O arkamdaki ipleri çözerken ben de tek elimle önümdeki ipleri açıyordum. Elleri sırtımdaki ipleri açarak aşağı indikçe ara ara yanlışlıkla sırtıma değiyordu ve ben hissettiğim şeye hâlâ anlam veremiyordum. Heyecan mıydı bu yoksa utanç mıydı, neydi?

"Tüm ipleri çözdüm," dedi sessizce. "Dikişli kolunuzu açayım."

Sağlam kolumla elbisenin göğüs kısmını tutarak göğüslerimin açılmasını engellemeye çalıştım. Hazar bir yandan elbisemin kolunu açarken bir yandan da küveti izliyordu. Sonunda elbisenin kolundan kurtulduğumda Hazar benden bir adım uzaklaştı ve başını yere eğdi. Sağlam olan ayağımın üzerine bastım ve elbisenin üzerimden düşmesine izin verdim. Ellerim ise hâlâ göğüslerimdeydi. Bana bakmıyor olsa bile burada, şövalyenin yanında böylece durmak çok garip hissettiriyordu.

"Ben hazırım," diye mırıldandım.

Hazar yerinden kıpırdamadı. "Gözlerimi kapatıp sizi kucağıma alacağım," dedi. "Hiçbir yerinizle temas etmemek için elimden geleni yapacağım."

Başı banyonun başka yerlerine dönük, gözleri benim dışımda her yere bakarken yanıma geldi. Tam önümde durduğu an gözlerini kapattı ve eğilip beni kollarının arasına aldı. Bu, hayatımda yaşadığım en ilginç andı. Kızaran yanaklarım ve kramplar giren karnım bana keşke pis bir halde yatmaya devam etseydim de banyo yapmak istemeseydim dedirtiyordu! Hazar ellerinin bana temas etmemesi ve kıyafetleri dışında hiçbir yeriyle temas halinde olmamam için insanüstü bir çaba sarf ederken birkaç saniye içinde kendimi sıcak suyun içinde buldum. Nihayet küvetin içindeki köpüklü su tarafından kamufle olduğumda rahat bir nefes aldım.

"Artık gözlerini açabilirsin," dedim. "Zaten görünmüyorum."

Hazar ise beni dinlemek yerine bana arkasını döndü ve küvetin hemen yanındaki banyo taşına oturdu. Bunun onun da hayatında yaşadığı en ilginç an olduğuna emindim.

"Ben yine de böyle oturayım, kendinizi rahat hissedin."

"İstersen çıkıp kapıda da bekleyebilirsin." Başımı eğip saçlarımı da köpüklü sıcak suyun içine soktum. Sanki sıcak su vücudumdaki ağrıların tamamını alıp götürüyordu.

"Sizi bu halde yalnız bırakamam."

"Pekâlâ, sen bilirsin şövalye. Öyleyse orada durmak yerine saçlarımı yıkayabilirsin. Tek kolumu kaldıramıyorum, biliyorsun..." Hazar oturduğu yerden kalkıp bana döndü, köpükle kaplı olduğum için artık gözlerini kapatmıyordu. Ayağa kalkıp küvetin hemen yanındaki sabunluktan bir sabun aldı ve başımdan aşağı bir tas sıcak su döküp saçlarımı sabunlamaya başladı. Kocaman parmakları saçlarımın arasında dolaşırken başıma masaj yapılıyor gibi hissediyordum, kendi saçlarımı yıkarken hiç böyle hissetmemiştim.

"Biliyor musun şövalye," diye söze girdim o bir yandan saçlarımı yıkarken. "Eskiden kendimi saraydaki hizmetlilerime bile yıkatmazdım... Bir gün böyle bir an yaşayacağım aklımın ucundan geçmezdi."

"Böyle bir an yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi. "Benim de hayatım boyunca yıkadığım tek kişi karımdı."

Hazar'ın son cümlesi banyodaki tüm sıcaklığı alıp götürdü sanki. Belki o da yanlış bir cümle kurduğunu fark etmişti ki üzerine tek kelime dahi etmemişti. Saçlarımı birkaç dakika daha sabunladıktan sonra birkaç tas sıcak suyu yavaş yavaş döküp durularken tek düşündüğüm Hazar ve eski karısıydı.

Acaba saçlarımı yıkarken onu mu anımsamıştı? Gözlerini kapatıp onu mu düşlemişti? Peki ya bu neden beni ilgilendiriyordu? Babamın beni korumakla görevlendirdiği askerinin eski karısıyla ilgili anılarından bahsetmesi beni neden rahatsız edecekti ki?

Bu yolculuğa çıktığımdan beri duygusal bir bilinmezliğin içindeydim. Sanki kalbimin haritasında yolumu bulamıyordum.

"Havlular ve bornozlar köşedeki dolaptaydı. Sen çık, ben de ayağa kalkıp durulanayım."

Hazar'ı bornoz ve havlu almak için yatak odasına gönderdiğimde tek ayağım üzerinde ayağa kalkmış ve birkaç tas suyla durulanmıştım. Hazar'ın banyo kapısının önünde durduğunu ve içeri girmek için benden haber beklediğini biliyordum ama saçlarımı yıkarken karısından bahsetmesi bütün dengemi bozmuştu. Ne yazık ki ondan yardım almaktan başka çarem de yoktu.

"Gelebilirsin..." diye seslendim. "Bana bakmadan tabii."

Hazar içeri girdiğinde elinde bir bornoz, bir de saç havlusu vardı. Tam tersi yöne bakarak yanıma yürüdü ve tam yanımda

durup elindeki kahverengi bornozu bana uzattı. Bornozu önce sağlam koluma geçirip önümü tamamen kapattım ve sonra dikişli kolumu ona bıraktım.

"Sıra sende," diye mırıldandım. O ise artık cevap bile vermeden yalnızca dediklerimi yapıyordu. Eski karısını hatırlayıp onun hatıralarına ihanet ettiğini filan mı düşünmüştü acaba? Öyleyse saçmalıktı.

"Sizi önce içeriye taşıyayım, sonra saçlarınızı kurularım." Elindeki saç havlusunu bana uzatarak beni bir kez daha kucağına aldı. O beni içeri taşırken ben saç havlusunu kendi imkânlarımla saçlarıma sarmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordum.

"Bana bırakın," dedi Hazar.

Beni yan bir şekilde yatağa oturttu ve arkama geçip havluyla saçlarımı kurutmaya başladı. Bu bir süre sessizce devam etti. O saçlarımı havluyla kuruturken vücudum bornozun içinde kendi kendine kurumuştu bile.

"Tarak aynalı masanın üzerinde," dedim tekdüze bir sesle.

Hazar saçlarımı birkaç dakika daha kuruttuktan sonra havluya sardı ve tarağı almak için odanın karşı duvarındaki aynalı masaya doğru ilerledi. Masadan zümrüt yeşili, inci işlemeli tarağı alıp yanıma geldi. Saçlarıma sardığı havluyu çekip çıkardıktan sonra tarağı aldı ve saçlarıma götürdü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı bir anda.

"Ne için?"

"Saçlarınızı yıkarken karımdan bahsetmem pek uygun olmadı... Aptallık ettim." Saçlarımı taramaya devam ederken onun da benimle aynı şeyi düşünmesi içimi biraz olsun rahatlatsa da öfkem sürüyordu. Umursamazca omuz silktim.

"Bunda yanlış bir şey yok. Karının bir an bile aklından çıkmaması çok normal... Acılı bir ayrılık yaşamışsınız."

"Bir an bile aklımdan çıkmıyor değil," dedi Hazar. "O an neden aklıma geldiğini de bilmiyorum."

Sebebi ne olursa olsun ona öfkelenmiştim, evet ancak kafamda bu sorunun ötesinde bir soru daha belirmişti: Neden bana bir açıklama borçlu olduğunu hissetmişti?

"Çünkü onu hâlâ seviyorsun..." dedim sessizce. "Biz... yanlış bir şey yapmadık ama sen belki de bir başkasının saçlarına dokunarak bile içten içe onun hatırasına saygısızlık ettiğini düşündün."

Hazar sessiz kaldı. Hiçbir yanıt vermeden saçlarımı taramaya devam etti. Söylediklerimi inkâr etmedi, inkâr edilecek bir şey de yoktu zaten. Şövalyenin kalbi hâlâ eski karısındaydı ve daha önce söylediği gibi bir daha asla âşık olabileceğini sanmıyordum. Kalbi sonsuza kadar dolu kalacak, yalnızca hatıralarda kalan birini sevmeye devam edecekti.

Ben ise kalbimin haritasında yönümü bulmaya çalışıyor, ne hissettiğim ve ne hissetmem gerektiğinin bilinçsizliğinde tecrübesiz ve toy duygularla yaşadıklarıma anlam vermeye çalışıyordum. Durduğum yerin neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne kendimi imkânsız bir aşkın kollarına bırakacak kadar kör ne de bir ölüyle savaşacak kadar aptaldım. Belki de kaderimde aşk yoktu; benim hikâyem yalnızca bir tahttan, bir taçtan ve bir kolyeden ibaretti...

Kalbimin haritası beni eninde sonunda oturacağım o tahttan başka bir yere götürmeyecekti.

Seni boğan düğümleri ellerinle her açtığında
gücüne bir ilmek atıyorsun aslında.

AŞK SANRISI

Kendime dair olan inançlarım bir terazinin iki tarafına bölüştürülmüş gibiydi. Kendi isteklerim, duygularım, düşüncelerim ve hayallerimle ilgili arada deredeydim. Bir yanım bana verilen her unvandan ve bana bağlanan tüm beklentilerden kurtulmak istiyordu. Bir diğer yanım ise benim yalnızca unvanlarımdan ve insanların benden beklentilerinden ibaret olduğuma inanıyordu. Bir yanım "ben" olmak istiyordu, diğer yanım krallık için yaşadığıma inanıyordu. Bir yanım tüm sorumluluklarından kurtulup özgürleşmek istiyordu, diğer yanım bana verilen sorumlulukları taşımak için dünyaya geldiğime inanıyordu. İçimdeki bu özgür ve tutsak iki ruhun arasında sıkıştığımı hissediyordum. Kim olduğumu, neden var olduğumu, hayattaki amacımı sorguladığım anlar her geçen gün daha da artıyordu. İçimdeki teslimiyet giderek azalıyor, terazinin bir yanı gün geçtikçe diğerine göre ağırlaşıyordu.

Geceleri daha çok kendim gibi hissediyordum. Üzerimdeki kıyafetlerin ağırlığı azaldıkça kendime daha çok yaklaşıyordum sanki. Çünkü bizler üzerimizde taşıdıklarımız değiliz, ne üzerimizdeki kıyafetlerden ne de üzerimizdeki sorumluluklardan

ibaretiz. Onları bir kenara bıraktığımızda neysek oyuz. Ne kadar hafiflersek, o kadar kendimiziz.

Gecenin aydınlanmaya en yakın ve en zifiri saatindeyiz. Hava aydınlanmaya başlamadan hemen önce en karanlık haline bürünüyor âdeta, ertesi geceye kadar karanlığını unutmamak için geceyi her zerresiyle son bir kez karartmak ister gibi gökyüzü.

Dışarıda gök gürlediğini fark ettiğimde yatağımda dönüp duruyor, hayatımı düşünüyor, geçmişimi ve geleceğimi sorguluyordum. Yağmur yağacak olması iyi bir haberdi, az da olsa kalan tüm kar birikintilerini eritecekti. Fakat biz yine de ben iyileşene kadar burada kalmaya mahkûmduk.

Yatağımda dönüp dururken karnımın acıktığını fark ettim. Sabahtan beri hissettiğim iştahsızlığım ve mide bulantılarım bir anda geçmiş ve yerini koca bir açlık hissine bırakmıştı. Yataktan dikkatlice doğrulup ayaklarımı sarkıttım, incinen bileğimin şişliği gözle görülür şekilde azalmıştı. Sıcak su, şifacının ilaçları ve masajı iyi gelmiş olmalıydı. Acaba üstüne bassam canım çok yanar mıydı? Canımın yanmasından da öte, bileğime zarar verir miydim? Sıkıntılı bir nefes alarak sağlam olan ayağımın üzerine bastım ve yanımdaki komodine tutunarak kapıya ilerledim. Tek ayağımın üzerinde oraya kadar geldikten sonra kapı kolunu tutup aşağı çevirdim ve açtım.

"Majesteleri?"

Kapıyı açtığım an tam karşısına çekilmiş bir sandalyede uyuklayan Atlas'ı gördüm. Tabii ya, kapımda nöbet tutacaklarını nasıl düşünememiştim?

"Uyandırdım mı?" diye sordum gülümseyerek.

Atlas telaşla ayaklandı. "İyi misiniz? Bir şeyiniz mi var?" diye sordu.

Elimi kaldırıp onu sakinleştirmeye çalıştım. "Merak etme, iyiyim. Yalnızca acıktım. Mutfağa inecektim..." Sonra duraksadım. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Ağabeyimi odasına zorla gönderip nöbeti devraldım," dedi.

"Hazar burada mıydı?" diye sordum şaşkınlıkla. Onu en son saçlarımı taradıktan sonra, acıkıp acıkmadığımı öğrenmek için odama geldiğinde görmüştüm. Bir daha gelmeyince atların nöbetini tuttuğunu düşünmüştüm.

"Buradaydı. Yeni gitti sayılır, dediğim gibi zorla gönderdim!" dedi Atlas. "Yoksa uykusuzluktan bayılacaktı. Onu siz de tanımışsınızdır artık."

Gülümseyerek başımı salladım. "Tanıdım..." diye mırıldandım. "Yani, sayılır."

Ben bir anlığına dalmış nedense Hazar'ı ne kadar tanıdığımı sorgularken Atlas eliyle odamı gösterdi. "Siz dinlenmeye dönebilirsiniz efendim. Ben size bir şeyler hazırlayıp getireceğim. Özellikle istediğiniz bir şey var mı?"

Başımı yavaşça salladım. "Ne bulursan getirebilirsin," dedim gülerek. "Zaten pek bir şey kalmamıştır. Sadece ekmek bile yiyebilirim."

"Aslında yiyecek çok şey var. Siz uyurken Boray ile gidip hizmetlilerden birkaçını eve getirdik. Saatlerdir yemek hazırlıyorlar."

Ona şaşkınlıkla baktım, kendi buhranım içinde dönüp dururken ne çok şey olmuştu.

"Neden?" diye sordum. "Hizmetlileri dikkat çekmemek için aramayacağını söylemiştiniz."

"Bilmiyorum, ağabeyim öyle istedi... Lakin hiçbirini aramak zorunda kalmadık, şifacıdan adreslerini aldık."

"Kimler geldi?" diye sordum. "Helga burada mı?"

Atlas başını salladı. "Evet, efendim. Diğerlerinin isimlerini ben de bilmiyorum ama sizin için öğrenirim."

"Gerek yok, gerisini sabah kendim görürüm." Duraksadım ve önce arkamı dönüp odama, sonra Atlas'a baktım. "Senden bir şey isteyebilir miyim şövalye?"

"Tabii ki efendim."

"Alt kata inmeme yardımcı olur musun?" diye sordum. "Bu gece bu odada yeterince bunaldım. Koluna tutunabilirsem tek ayağım üzerinde rahatça inebilirim. Biraz değişikliğe ihtiyacım var..."

"Tabii ki," dedi Atlas ve bana kolunu uzattı. O da ağabeyi gibi ne desem bu cevabı veriyordu, sanki karşımda Hazar'ın birkaç yıl önceki hali vardı. Atlas'ın koluna girip merdivenleri ağır ağır inerken bir yandan da merdivenin korkuluklarına tutunuyordum.

"Kapımda nöbet tutmanıza gerçekten de gerek var mıydı?" diye sordum merakla. "En fazla ne olabilir ki?"

"Evde az kişiyiz," dedi Atlas. "Ve bu evde kalmamız gerekenden uzun süre kaldık, bu kadar sabit kalmamalıydık... Bu yüzden tehlike her an kapıyı çalabilir."

Atlas'ın ses tonu bana benden dört yaş küçük kuzenim Nidas'ı hatırlatmıştı, onu gördüğüm ilk andan beri onda tanıdık bir şeyler olduğunu biliyor ama ne olduğunu çözemiyordum. Gözüme günlerdir küçük bir erkek kardeş olarak görünüyordu ve ona karşı bir abla gibi hissetmemin sebebi bu benzerlik olmalıydı.

"Son basamağa dikkat edin. Tamam, şimdi..." Atlas merdivenin son basamağından dikkatlice inmeme yardımcı olduktan sonra boşta olan tek koluyla benim için bir sandalye çekti.

"Teşekkür ederim." Yemek masasının en başındaki sandalyeye oturup rahat bir nefes aldım, inmek tahminimden çok daha zor olmuştu.

"Ben hizmetlilere haber vereyim."

Atlas beni salonda bırakıp mutfağa giderken salonun her yanına bakındım. Pencerenin önündeki Boray ve Somer hariç kimse ortalıkta görünmüyordu. Onlara da dış kapı nöbeti mi vermişlerdi?

Şömine her zamanki gibi alev alevdi, şamdanlardaki mumlar yakılmış, ev yeniden canlanmıştı... Helga mutfağın kapısında her zamanki güler yüzü ile göründüğünde gözleri dolu doluydu. Bana endişeli ve heyecanlı bir gülüşle bakıyordu, eli kalbindeydi.

"Sizin için çok korktum efendim!" dedi. "Eğer izin verirseniz... size sarılabilir miyim?"

Şaşkınlıkla gülümsedim. "Tabii ki!" dedim. Benim için bu kadar korkması beni de duygulandırmıştı. Helga ile aramda tanıştığımız ilk andan beri duygusal bir bağ olduğunu hissedebiliyordum.

Yanıma heyecanla koştu, gözyaşları içinde beni kollarıyla sardı. Ellerimi nazikçe sırtına değdirip çektim. "Endişelenme," dedim. "Gayet iyiyim. Ama birazdan senin yüzünden ölebilirim Helga!"

"Ah," dedi Helga endişeyle kollarını açarken. "Çok mu sıktım? Çok özür dilerim efendim!"

"Hayır hayır." Gülüyordum. "Yalnızca çok açım ve açlıktan ölmek istemiyorum."

Helga rahatlayarak gülmeye başladı. Eli hâlâ kalbindeydi, büyük bir kaza atlatmış gibi görünüyordu.

"Asla efendim," dedi. "Sizi asla aç bırakmayız!" Derin bir nefes alarak güldü ve gözyaşlarını silerek telaşla mutfağa yöneldi.

Helga salondan ayrılır ayrılmaz her zamanki sessizliğin ortasında kaldım. Tam şu an herkesin bana "efendim" dediği bir kalabalıktan başka kimsem yoktu. Gözlerim masanın hemen yanındaki komodinde duran tarot destesine kaydı. Kâhinin sözleri kafamın içinde belirdi.

"İlk kartınız Kılıç Üçlüsü... İlk kılıç düşmanlarınızdır efendim... Onlar sizi çok yoracak. İkinci kılıç aşktır efendim... Hayat sizi imkânsız bir aşkla sınayacak. Ve üçüncü kılıç... Üçüncü kılıç sizsiniz efendim, günü geldiğinde kim olduğunuzu kabullenmekte zorlanacaksınız ve bu canınızı çok yakacak."

Derin bir iç çektim. Gözlerimi kart destesinin kılıfından ayırıp masaya çevirdim. Kim olduğumu kabullenmekte zorlanmaya başladığımın farkındaydım ama bu tahmin etmesi güç bir durum olmasa gerekti. Üstelik bunun canımı yakacağına olan inancım ise hiçliğe yakındı; ne için doğduğumun ve sorumluluklarımın bilincindeydim. Şahsi buhranlarımın ve gelgitlerimin hiçbirinin bir halkın geleceğini etkilemesine izin vermeyecektim. *Vermemeliydim...*

"Siz yeter ki yemek isteyin efendim..." Helga güler yüzüyle tekrar içeri girdiğinde elinde koca bir tepsi vardı. Tepsiyi masaya bıraktıktan sonra içindeki tabakları bir bir sayarak önüme dizmeye başladı.

"Kabak çorbası ve hardallı somon," dedi önce. "Ispanaklı çörek, elmalı turta, yabanmersinli kek ve muzlu pasta..."

Önümdeki tabaklara hayranlıkla bakarken içten içe bu masada ve duyduğum kelimelerde bir gariplik olduğunu fark ettim. Sanki Helga'nın saydığı her bir yiyecek ve tatlı benim dile getirdiğim, istediğim şeylerdi. Ben bunları birine söylemiş miydim?

"Bunları yapmanı kim istedi?" diye sordum birdenbire.

Helga'nın gülüşü soldu ve kaşları endişeyle çatıldı. "Beğenmediniz mi efendim?"

"Hayır hayır. Hepsi sevdiğim şeyler, yalnızca fikrin kimden çıktığını merak ettim..."

"Şövalyelerin başı..." dedi Helga tereddütle. "O istedi. Bir liste hazırlamış."

Birkaç saniyeliğine önümde duran tabaklara bakakaldım. Yalnızca birkaç saat önce az ilerideki koltukta ateşler içinde yatarken Hazar'la yaptığımız o konuşmayı anımsadım.

"Yemek istediğiniz bir şey var mı yoksa ne bulursam getireyim mi?"

"Elmalı turta, yabanmersinli kek, ıspanaklı çörek, kabak çorbası, hardallı somon, muzlu pasta..."

"Mutfakta bunların hiçbirini bulabileceğimi sanmıyorum. Ama denerim."

Hazar hizmetlileri benim için getirtmiş ve hastalığın bulanıklığı içinde ondan istediğim her bir şeyi yaptırmıştı. Böyle bir ayrıntıyı aklında tutması ve böyle bir incelik için uğraşması bir savaşçı için çok fazlaydı. Dışarıdan baktığında dümdüz bir adamdı ama içinde bambaşka biri vardı sanki. Ne diyeceğimi de yemeklere nereden başlayacağımı da bilemiyordum.

"Teşekkür ederim Helga," diye mırıldandım.

"Afiyet olsun efendim. Başka bir isteğiniz var mı?"

"Ben bunları bile bitiremem ki." Gülümsedim. "Ama olursa seslenirim."

"Kulağım sizde majesteleri." Helga yanımdan ayrılıp mutfağa dönerken mutfağın kapısında elinde bir bardak meyve suyu olan Atlas göründü ve bana başıyla selam verdi. Kabak çorbamdan bir kaşık alıp selamına aynı şekilde karşılık verdim.

"Bir sorun olursa ben kapıdayım efendim, mutfaktakilere de bana da seslenebilirsiniz."

"Nöbetçilerin yanına mı gidiyorsun?" diye sordum gülümseyerek.

"Evet... Sizi yemeğinizi yiyene kadar yalnız bırakmak istedim."

"Aslında bana eşlik edersen daha mutlu olurum." Çorbamdan bir kaşık daha aldım ve bir parça ekmek kopardım.

"Yemek yerken mi?" diye sordu tereddütle.

"Evet, tabii. Bu kadar çok şeyi tek başıma yiyebilmem imkânsız."

Atlas elini saçlarına götürüp öne düşen saçlarını geriye yatırdı. "Size tepsi hazırladıkları sırada içeride üç dilim elmalı turta yedim," dedi mahcup bir sesle. "Ondan önce de yemek yemiştim, inanın midemdeki son yer de elimdeki karadut suyu ile doldu. Ama yalnız kalmak istemezseniz burada oturabilirim."

Atlas masanın yan tarafındaki sandalyelerden birini çekti ve onay almak için yüzüme baktı. Başımı sallayıp elimle oturmasını işaret ettim, ağzım o kadar doluydu ki konuşamıyordum bile. Atlas halime gülerek sandalyesine oturdu ve nihayet yutkunup ona döndüm.

"Bazen hiç de bir prenses gibi davranmıyorum, değil mi?"

"Hayır efendim, ne yaparsanız yapın genlerinizdeki asaleti yok edemiyorsunuz. Asillik sizin içinize işlemiş, siz bunun için doğmuşsunuz."

"İltifatların için teşekkür ederim." Ona gülümseyip gözlerimi kapatarak teşekkür ettim. Elimdeki kaşığı çorba kâsesinin kenarına bıraktım ve aklıma gelen konuları açmamak için bir sebep aradım. Atlas, Hazar'ın kardeşiydi ve Hazar benim aralarında

en çok iletişim kurduğum şövalyeydi. Doğal olarak Atlas etrafımda olduğu her an bana Hazar'ı hatırlatıyordu ve aklım bir anda Hazar'la ilgili bilmek istediğim konularla doluyordu.

"Ağabeyinin..." diye söze girdim. "Hazar'ın hikâyesini duydum. Sarsıcı bir hayatı olmuş."

Kaşlarını çatarak bana baktı, sanki söylediklerim onu fazlasıyla şaşırtmıştı.

"Size hayatını mı anlattı?" diye sordu.

"Evet, neden bu kadar şaşırdın?"

"Kimseye anlatmaz..." dedi. "Diğer çocuklar bile ondan değil, çevreden duymuştur..." Salonda kısa bir sessizlik oldu. Hazar'ın bana hayatını anlattığı o anı, nasıl da sarhoş olduğunu anımsadım.

"Sarhoştu," dedim.

"İsterse fıçıyla bira içsin, yine de anlatmaz." Atlas sustuğu an gözlerinin masadaki boşluğa daldığını fark ettim. Yaşanan olay tüm aile için büyük bir travma yaratmış olmalıydı.

"Sen de çok üzülmüş olmalısın," dedim. "Öyle görünüyorsun."

Omuz silkti, gözleri hâlâ masadaydı. "Lena'ya üzülmüyorum," dedi. "Hiçbir zaman üzülmedim."

Lena... Hazar'ın eski karısının ismi buydu. Bu ismi o geceden sonra ilk kez duyuyordum. Atlas'ın tepkisi ise beklediğimden çok farklıydı.

"Üzüleceğini sanmıştım, ne de olsa ağabeyinin karısı..." Ne diyeceğimi bilemedim, cümlelerimi toparlamakta zorlanıyordum ve bu konuyu açtığım için de kendimden utanıyordum.

"Bencilin tekiydi," diye söze girdi Atlas.

"Ne demek bu?"

"Ağabeyimi kendine, kendisini acındırarak âşık etti. Ya da âşık ettiğini sandı..."

"Âşık ettiğini mi sandı?"

"Bana kalırsa Hazar ona âşık falan değildi."

Ona şaşkınlıkla baktım. Hazar'ın acı içinde anlattığı bu aşk hikâyesinin altından böyle bir durumun çıkacağını hiç düşünmezdim.

"Âşık gibi konuşuyordu..." dedim tereddütle. "Belki de sen anlamamışsındır."

Atlas alay eder gibi güldü. "Onunki aşk değil, acımaktı... O bunu hep aşk sandı. O kadın Hazar'ı önce bizden, ailesinden uzaklaştırdı, kimsesizleştirdi. Sonra hastalığı nüksedip durumu kötüleşince ona yalvarıp kendisinden bir başkasına dokunmayacağına, başka kimseyi sevmeyeceğine dair yeminler ettirdi... Sonra da ondan kendisini öldürmesini istedi."

Duyduklarım çok ağır, masum bir aşk hikâyesinin çok ötesinde şeylerdi. Babamın annesi ben henüz on iki ya da en fazla on üç yaşımdayken bana bir gün aşktan ve ilişkilerden bahsetmiş, o konuşmasında bazı ilişkiler için "zehirli aşk" ifadesini kullanmıştı.

"Kimileri aralarında olan duygu yoğunluğunu aşk sanır ama aslında o aşk, zehirli aşktır," demişti. İki kişinin birbirine zarar verdiği, birbirlerinin duygularını incittiği ve hatta birbirlerinin huzurunu sömürdükleri ilişkilere "zehirli aşk" dediklerini anlatmıştı. Aşk sandıkları şey yalnızca birer sanrıdan ibaretti.

"Ve Hazar da bunu... yaptı." dedim sessizce. Yutkundum ve derin bir nefes alıp duyduklarımın etkisinden çıkmaya çalıştım.

"Ve bu Lena'nın ağabeyime yaptığı en büyük kötülüktü," dedi Atlas. "Çok hastaydı. Zaten ölecekti ama ölümünü öyle bir tasarladı ki Hazar'ın o ölümden sonra kendine gelebilmesi mucizeydi..."

Tüylerim diken diken olmuştu. Bunu kim, nasıl yapardı? Bedenen ölürken bir başkasının da ruhunu öldürmek nasıl bir kötülüktü? Bunun ismi aşk olamazdı. Aşk, insanı buhranın derinliklerine, karanlık çıkmazlara, yıkık dökük yollara sokmamalıydı. Birini seviyorsanız onu hüzne boğamazdınız. Hazar'ın hikâyesi onun anlattığından çok farklıydı; Hazar unutamadığı bir aşkın değil, unutamadığı bir acının bunalımındaydı.

O bir savaşçıydı ve duygularıyla bile savaşmayı seçmişti. İskandinavların çok sevdiğim bir sözü var: "Yalnızca cesur bir savaşçı kurtulamayacağı bir bağ ile bağlanmaya razı gelir." Hazar sandığı gibi âşık değildi ama sandığından daha cesurdu. Yaşadığı yas günlerinin düğümleri arasında sıkışıp kalmıştı ve belki de onun hayatında olma sebebim ona kendini o düğümlerden nasıl kurtulacağını öğretmekti. *Kimileri çok iyi düğüm atardı, ben ise o düğümleri çözmeyi bilirdim. Hatta belki de en iyi yaptığım şey kendimi kendi düğümlerimden kurtarmaktı.*

Bazı şeylerin yalnızca **siyahı** makbûldür.

KALBİN KİLİDİ

Bir gün bir ok saplanır kalbine, yaralar seni. Öldürmez ama izi kalır hayatın boyunca ve kalbinde taşıdığın her iz, ölümden beterdir; bunu en iyi sen bilirsin. Bunu sana hangi tarihten, kaçıncı yüzyıldan, dünyanın hangi noktasından yazdığımın bir önemi yok. Yüzyıllar boyunca aynı şeyleri hissedip, aynı tepkileri verip, aynı hataları yapıp aynı duyguları keşfettik. Bambaşka insanlarız ama çiçekler gibiyiz, farklı köklerden doğuyor, aynı şeylere dönüşüyoruz. Görünüşlerimiz farklı, karakterlerimiz farklı ama hepimiz nefes alıyor ve nefes veriyoruz. Üzülüyor ve mutlu oluyoruz, gülüyor ve ağlıyoruz. Doğuyor, büyüyor ve ölüyoruz. İşte bu yüzden birbirimizi anlıyoruz.

Âşık oluyoruz, nefret ediyoruz; kusurlarımız, sınıflarımız var. Hem güçlüyüz hem güçsüz. Ne kadar diretirsek diretelim kendimizi olmak istemediğimiz birçok şeyin içinde buluyoruz. Bir masanın başında yapayalnız yemek yerken mesela. Yalnızlık kimimiz için çukurken kimimiz için kıyı. Bazılarımıza boğuluyor gibi hissettiren şeyler, bazılarımıza kurtulmuş hissettiriyor ama bir noktada her birimiz hayatta aynı şeyleri farklı sebeplerle tadıyoruz. Kaybetmeyi de tadıyoruz, kazanmayı da. Gözyaşının tadını da

biliyoruz, gülümsemenin huzurunu da. Benim saraydaki odamda hissettiklerimi bir başkası yıkık dökük evinin soğuk odasında hissediyor. Yer, zaman, sınıf; hepsi önemsiz... Aynı köklerden geliyoruz, hiçbirimiz üzerimizdeki kıyafetler değiliz. Ne kadar kalın giyinirsek giyinelim hepimiz üşümenin tadını biliyoruz.

Her insanın kendini yorgun ve güçsüz hissettiği noktalar var. Hepimiz o noktalardan geçtik, geçiyor ve daha fazlasından da geçmeyi bekliyoruz. Atlatamayacakmış gibi hissettiğimiz bir sürü zorlu nokta aslında her birimizin hayat yolunda var. Nasıl ki bazen açken doymayacağımızı sanıyoruz, bazı zor duygular da aynen böyle hissettiriyor. Yollarımız farklı, kusurlarımız farklı, hatalarımız farklı ama köklerimiz aynı. O yol hep aydınlığa çıkıyor ve öyle ya da böyle, her yokuş bir gün bitiyor.

Sabahın erken saatlerinde kalbim kaygı dolu uyandığımda Helga çoktan odama girmiş, perdelerimi ve pencerelerimi aralamakla uğraşıyordu. Yatakta doğrulup odaya bakındığım sırada Helga'nın görüş radarına girdim.

"Günaydın majesteleri!" dedi. "Bugün nasılsınız?"

"Daha iyiyim..." Çok da iyi hissetmiyordum. Burada sıkışıp kalmamız her saniye kendimi suçlamama neden oluyor, benim yüzümden birilerinin zarar görme ihtimali beni her şeyden çok korkutuyordu.

"Kahvaltınızı buraya getirdim," dedi Helga pencerenin önündeki masayı bana doğru çekerken. "Bütün gün yatıp dinlenseniz daha iyi olurmuş..."

"Bunu sana şifacı mı söyledi?" diye sordum yatakta iyice doğrulup yastığıma yaslanırken.

"Hayır... Şey... Şövalyeniz söyledi efendim."

Başımı kaldırıp Helga'ya baktım. "Hazar mı?" diye sordum. Helga başını salladı ve önüme çektiği masadaki kahvaltı tepsisini kucağıma yerleştirdi.

"Ah, böyle koydum ama... Önce banyoya girmek ister misiniz?"

Omuz silktim. "Geç uyudum. Tuvaletim yok. Banyoya da kahvaltıdan sonra girerim."

"Nasıl isterseniz efendim," dedi Helga. "Başka bir isteğiniz var mı?"

Tepsiye göz attığım sırada aklım kahvaltıda değildi.

"Hayır, çıkabilirsin ama bana sabahlığımı uzatıp indiğinde Hazar'a yanıma gelmesini söyler misin?" diye sordum. "Onunla güzergâhımız hakkında konuşmak istiyorum."

"Zaten kapıda," dedi. "Hemen çağırayım."

"Kapıda mı?"

Helga bana koyu kahverengi sabahlığımı uzatırken başını salladı. "Evet efendim," dedi. Şaşkındı, Hazar'ın kapıda olmasına o da anlam verememiş gibiydi. "Nöbet tutuyormuş."

Ben sabahlığımı üzerime geçirip iplerini bağlarken Helga kapıya ilerledi. Kapıyı aralık bırakıp çıktığında dışarıdaki şövalyeye birkaç şey söylediğini duydum. Ben önümde duran fincandan bir yudum çay alırken Hazar kapıda göründü. Kapıyı yavaşça kapattı ve birkaç adımda önüme gelip bana soran gözlerle baktı.

"Günaydın," dedim. Tepsideki yabanmersinli kekten bir çatal alıp onu başımla selamladım.

"Günaydın efendim. Beni çağırmışsınız..."

Başımı salladım. "Yola ne zaman çıkacağımızı öğrenmek istedim." Elimdeki çatalı tepsiye bıraktım ve yüzüne ciddiyetle baktım. "Burada daha ne kadar kalabiliriz? Geride bıraktığımız evimizde gerçek bir savaş var ve bizi her yerde fellik fellik arayan insanlar var. Ayağım ya da kolum, bunlar önemli değil; bir şekilde ilerlemek zorundayız."

"Şifacı birkaç gün dinlenmenizi tavsiye etti," diye söze girdi Hazar. "Endişelenmeyin, size asla zarar gelmeyecek. Ne olursa olsun."

Yüzüne bakarken gözlerimin tanıdık bir his nedeniyle dolduğunu hissettim. "Mesele benim zarar görmem değil ki..." dedim. "Kimsenin benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum."

Hazar'ın ruh halime anlam vermeye çalıştığını anlayabiliyordum. Sanki bir anda gözlerimde beliren ve akmayı bekleyen yaşların sebebini çözemiyordu.

"Biz sizin hizmetkârlarınızız efendim," dedi. "Size her türlü hizmeti sunmak için buradayız. Gerekirse sizin için yaralanırız da ölürüz de. Yine de size zarar gelmesine izin vermeyiz..."

Gözlerimden birer damla aktı. Yüzüne bakarken anlaşılamamanın yalnızlığını hissettim, aramızdaki sınıf farkı beni görmesini engelliyor gibiydi. Sanki ben ondan onlarca metre yukarıda yaşıyordum. Beni göremiyor muydu? Benim de bir ruhum olduğunu neden kimse göremiyordu?

"Benim yüzümden kimsenin ölmesini istemiyorum," dedim. "Bir kez daha olmaz..."

Hazar sesini çıkarmadı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Karşısında ağlayan ilk kadın olmadığımı biliyordum ama karşısında ağlayan ilk prenses olduğuma emindim.

"Keşke annem yerine ben ölseydim," deyiverdim birden, kucağımda duran tepsiyi ittim ve çaresizce mırıldandım. "Bunu üzerimden alır mısın?"

"Emredersi..." derken bir anda sustu. "Alırım," dedi.

Tepsiyi kucağımdan aldı ve masaya bıraktı. Uyandığımdan beri içimde hissettiğin sıkıntı anlatamayacağım kadar derindi.

Bu hissin Hazar'ı karşımda gördüğüm an ortaya çıkmasını ise sadece bir şeyle açıklayabiliyordum. Hazar bana ömrüm boyunca tutmakla yükümlü olduğum yası anımsatıyordu.

"Teşekkür ederim..." dedim sessizce.

Hazar tepsiyi masaya bıraktıktan sonra yerine geçti ve öylece dikilmeye devam etti. Bir şeyler söylemek istiyor ama emin olamıyor gibiydi. Gözyaşlarım akmaya devam ederken bedenime birdenbire yüklenen bu hassasiyetin sebebini çözemiyordum. Bakışlarımı kucağımda duran ellerime çevirdiğim sırada Hazar konuşmaya başladı.

"Bu görevi bana ilk verdiklerinde..." dedi, "...hiç istememiştim."

Başımı kaldırdım ve onu gözyaşları içinde merakla dinlemeye başladım.

"Sizin zapt edilmesi zor ve şımarık biri olacağınızı düşündüm. Ne de olsa prensessiniz, kehanetin bebeği... Doğduğu günden beri bir gün bu toprakları yöneteceğini bilerek büyüyen bir prenses nasıl zapt etmesi kolay biri olurdu ki? Burnu havada, emirler yağdıran biri olacağınızı düşünmüş ve bana emanet olduğunuzu bildiğim için başta size daha sert, daha disiplinli davranmak istemiştim. Sarayın yöneticisi siz olacaktınız ama bir süreliğine sizi kontrol etmesi gereken bendim. Görevi almamak için çok uğraştım, birilerine devretmeye çalıştım, hatta yalanlar bile söyledim ama babanız bende karar kıldı. Onun emirlerine karşı gelemezdim ve istemeye istemeye kabul ettim."

Durdu ve başını kaldırıp bana baktı. "Sizi tanıdıktan sonra ise, bir insanın yaşadığı hayat şartları içinde nasıl bu kadar güzel kalpli kalabileceğini geceler boyunca düşündüm. Bay Hera'yı buradan neden gönderdiğinizi biliyorum, babanızın ona

bir mektup yazmadığını da biliyorum. Kimsenin zarar görmesini istemediğinize eminim ve annenizin ölümünde sizin hiçbir suçunuz olmadığını da biliyorum. Kimse sizin yüzünüzden ölmedi ve kimse sizin yüzünüzden ölmeyecek."

"Ama..." diye mırıldandığım an Hazar sözümü kesti. "Düzen bu," dedi. "Birileri başkaları yüzünden ölmüyor, onlar uğruna ölüyor. Eğer bir kişi uğruna öleceksem, sizin uğrunuza ölmek benim için bir şereftir."

Bir süre hiçbir şey söyleyemedim. Kucağımda duran ellerimi izlemeye döndüm. "Artık babamın seni neden seçtiğini anlıyorum," diye mırıldandım ardından.

"Beni seçtiği için minnettarım..." dedi. Sonra tereddütle başını kaldırdı. "Yanınızda olduğum için minnettarım."

Hayatım boyunca hep kilitli kalan kalbimin ısındığını hissettim. Bir anahtar aniden ortaya çıkmıştı ve kalbimin kilidini zorlamaya başlamıştı. Kendime dair şüphelerim, güvensizliğim, suçluluk hissim ve duygularıma karşı hissettiğim yabancılık... Her birinin kapıları tek tek açılıyordu ve kendimi tanımaya başlıyordum.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordum masayı göstererek.

"Beraber kahvaltı mı yapacağız?" diye sordu tereddütle.

"Evet, beraber defalarca kez bir şeyler yedik."

"Ama hiç baş başa değildik..."

Sonra bir anda cevabımı bile beklemeden hareketlendi, masayı yatağın yanına çekti ve yanıma oturuverdi. Üzerindeki kıyafetler baştan aşağı simsiyahtı, sanki bugün kıyafetlerini ben seçmiştim. Sakalları iyice uzamaya başlamış, saçları hafif dalgalanmıştı. Ben ise koyu kahverengi sabahlığım ve dağınık uzun saçlarımla yanında oturmuş, çıplak ayaklarımı yere

sarkıtıyordum. Hayatım boyunca kimsenin yanında böylesine rahat hissetmemiş, böyle rahat davranmamıştım. Kendimi imkânsız ve karşılıksız bir aşkın içine sürükleniyor gibi hissediyordum, zira kalbimin kıpır kıpır olmasına neden olan bu adam hem bir şövalyeydi hem de kendini aşka kapatmıştı. Annemin rüyalarıma gelip söylemeye çalıştığı şey bu muydu? Beni uyarmasının sebebi içine çekildiğim bu acı denizi miydi?

"Hepsi harika olmuş," diye mırıldandım. "Tam da dün istediğim şeyler... Canımın bunları çektiğini nasıl hissettiler acaba?"

Hazar bana manalı bir bakış attı. "Şifacı tarot kartlarına bakmıştır," dedi.

Kendimi tutamayıp güldüm. "Bu güzeldi," dedim. "Tebrik ederim."

Ben elimde tuttuğum yabanmersinli keki ağzıma götürürken Hazar da ıspanaklı çörekten yiyordu. Kendimi hayatım boyunca ilk defa bu kadar normal hissediyordum. Kraliyetten olmayan biriyle oturmuş kahvaltı yapıyor, normal bir genç kız gibi hislerimi düşünüp tartıyordum. Ta ki aşağıdan gelen kapı sarsıntısını ve bağırışları duyana kadar...

"Hazar! Askerler! Hazar!"

Şövalyelerden birinin sesiydi. Onu duymamızla Hazar'ın beni kucaklaması bir oldu.

"Ne oluyor?" diye sordum korkuyla.

"Geldiler," dedi. "Buradalar."

Duyduğum iki kelime elimi kalbime götürdü. Beni az önce terk eden gözyaşlarım bir kez daha gözlerime hücum ederken bu kez öfke doluydum. Hazar'ın kollarındaydım ama aklım aşağıda, benim için burada olan insanlardaydı ve gelen sesler bana hiç de iyi hissettirmiyordu. Hazar beni hızla banyoya

götürürken tek isteğim ayaklarımın üzerinde kalmak ve korunmaya muhtaç olmadan onlarla birlikte savaşabilmekti. Oysa tek ayağımın üzerine basamıyordum bile.

"Sakın kimseye zarar gelmesine izin verme!" diye yalvardım ona. "Benim için kimsenin kendini feda etmesine izin verme! Ne sen ne diğerleri! Anladın mı?"

Hazar beni banyoda en köşeye oturttu ve belinden çıkardığı küçük savaş bıçağını ellerimin arasına tutuşturdu. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Buradan bir yere kıpırdama," dedi sertçe. "Hiçbir yere gitmeye çalışma. Biri gelirse bil ki en fazla iki adım arkasındayım. Önce onların çaresini bakacak sonra seni buradan alacağım. Anladın mı? Sakın bir yere kıpırdama."

Başımı salladım ve bir elimde çakı, diğer elimde kalp atışlarımla Hazar'ın gidişini izledim... Tek dileğim geri gelmesiydi. Bugünün bir milat olacağını çok iyi biliyordum. Bir kapı açılacak ve bambaşka bir boyuta, hayatlarımızın yeni bir evresine adım atacaktık. Tek dileğim bir kişi bile eksilmemekti. Birilerinin uğrumda ölmesi, bu kalbin paramparça olması demekti.

İnsanlar ölür majesteleri.
Ya bir şeyler için ölür
ya da hiçbir şey için.

BAŞ TACI

Tam ortasındaydım bir savaşın ve sebebi de bendim, sonucu da. Bazı zamanlarda içinde olduğunuz cehennemin nasıl harlı yandığını anlayamıyordunuz, ta ki o alevler sevdiklerinize sıçrayana kadar...

Kalbimin bir yanı aşağıdan gelen sesleri dinliyor, diğer yanı yüzlerce kilometre gerimizde kalan evimde neler yaşandığını bilmemenin acısıyla kavruluyordu. Babam iyi miydi? Kardeşlerim, kuzenlerim, ailem, sevdiklerim... Peki ya bu çatı altındakiler? Hazar iyi olacak mıydı? Diğer şövalyeler, evdeki herkes, ben...

Banyonun en köşesinde oturmuş öylece bekliyordum. Duyduklarımdan anlayabildiğim tek şey fazlasıyla kalabalık olduklarıydı. Çok fazla adım sesi vardı; çok fazla koşuşturma, çok fazla kılıç sesi... Sanki çatıda bile birileri vardı. Kapılar çarpıyor, pencereler açılıp kapanıyor, acı dolu haykırışların kimlerden geldiği ise asla anlaşılmıyordu. Hayatım boyunca birçok kez birçok an için "hayatımın en kötü anı" demiştim ama şimdikinin yerini hiçbir an alamazdı. Bu en kötüsü, en dehşet vericisi, en korkuncuydu.

Elimdeki çakıyı sıkıca tutarken çok uzun dakikalar geçirdim ve her geçen dakika aşağıdan gelen seslerin harareti artıyordu; hiçbir şey sakinleşmiyor, ehlileşmiyor, aksine giderek harlanıyordu. Bir elim hep kalbimdeydi ve dudaklarım atalarımdan öğrendiğim dualarla hareketleniyordu.

Kapalı gözlerim yatak odasının kapısından gelen sesle açıldı. Tek dileğim gelenin Hazar veya diğer şövalyelerden biri olması, bana herkesin iyi olduğunu ve tehlikenin geçtiğini söylemeleriydi. Hayatla aramda benim hep dilek dilediğim, onun ise dileklerimi teker teker reddettiği bir ilişki vardı.

Odamın kapısı açıldıktan hemen sonra sertçe kapandı ve hiç durmayan ayak sesleri doğrudan banyo kapısına yöneldi ve kapımdaki kişi her kimse kapının kulpuna dokunmayı denemedi bile. Kapı sert bir tekmeyle kırıldı ve tam önüme devrildi. Gözlerim önce yere düşen kapıya, sonra kapıyı kırana çevrildiğinde hayatın bir dileğimi daha kabul etmediğini fark ettim.

Karşımdaki adamın omzunda asılı olan arma Kral Noyan'ın ordusuna aitti.

"Korkmayın," dedi. Boyu oldukça uzun, kilosu en az beş katım kadardı. "Size zarar vermeyeceğiz."

"Sakın!" dedim. "Sakın bana yaklaşmaya kalkma!" Parmaklarım elimdeki çakıya yapışmış gibiydi. Kaldırıp ona doğrulttuğumda ellerimin titrediğini fark etti.

"Size zarar vermeyeceğim majesteleri," dedi otuzlu yaşlarındaki siyah saçlı asker. "İstesem de yapamam. Bize emredilen şey sizi kılınıza dahi zarar gelmeden alıp götürmek."

Koridordan gelen hararetli kavga sesleri ve havada uçuşan küfürler şövalyelerimin bana ulaşmak için ne kadar çaba sarf ettiğinin kanıtıydı. Karşımdaki adamın bana zarar vermeyeceğine

emindim, ben onlar için dokunulmazdım. Sağlam ayağımın üzerine basıp duvara tutunarak yavaş yavaş ayağa kalktım.

"Beni nereye götüreceksin?" diye sordum içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak.

"Sizi kralıma teslim edeceğim efendim."

Öfkeyle gülümsedim. "Oradan baktığın zaman bir yerden alınıp bir yere teslim edilecek bir mala mı benziyorum?"

Asker burada benimle konuşarak vakit kaybetmek istemiyordu, ona cevap vermem bile onu sinirlendiriyordu. Başını arkaya atarak yavaş yavaş boynunu kütletti ve bana baktı.

"Bize emredilen bu, majesteleri. Sizi hiçbir zarar vermeden ve saygısızlık yapmadan hükümdarımıza götürmek."

"Öyleyse dönün ve kralınıza, bana zarar vermeden beni buradan alıp götürmenizin hiçbir yolu olmadığını söyleyin. Beni buradan götürmek için bayıltmanız ya da öldürmeniz gerekir. Onları da yapamazsınız çünkü siz, krallarının emrinden çıkamayacak bir avuç korkaksınız."

Asker alay eder gibi güldü. "Sizi bayıltmam size çok da bir zarar vermese gerek... Üstelik yanımda tam elli askerle geldim. Bir avuç olduğumuzu sanmıyorum."

"Bana zarar vermemek üzere emir almış elli asker..." diye mırıldandım. "Çok da işe yarar gibi görünmüyor."

Asker bana doğru bir adım attı, parmaklarım elimdeki çakıya daha sıkı sarıldı.

"Sizi gitmek istemeyeceğiniz bir yere götürmeye gelmedik majesteleri. Muhteşem bir saraya gideceksiniz, kralımız sizi baş tacı yapacak."

Bir adım daha attığında çakıyı sıkmaktan parmaklarım uyuşmaya başlamıştı. Korkum giderek kayboluyor, yerini hırs ve güce bırakıyordu.

"Benim zaten muhteşem bir sarayım var," dedim. "Üstelik kralınızın baş tacı olmaya ihtiyacım yok. Günün birinde bu toprakların hükümdarı olacağım."

Üzerinde doğup büyüdüğüm bu topraklar ve komşu krallıklar yüzyıllar boyunca erkek egemenliği altında yönetilmişti. Kolyenin kehaneti gerçekleşene kadar kadınların sözü onlar için bir hiçti. Kadınların konuşmaya, başkaldırmaya hakları yoktu. Oysa şimdi... Şu an yaşanan bir başkaldırıydı ve bir başkaldırı ancak bu kadar naif olabilirdi.

Asker bana doğru bir adım daha attı, tam o an kapıda bir gürültü duydum. Hislerim bana bu gürültünün kaynağını fısıldıyordu. Kimin geldiğini biliyordum.

"Kralınıza bunu aynen böyle iletin," dedim askere. Ardından kapıdaki gürültünün sahibi bakış açıma girdi ve konuşmama son bir cümle ekledim: "Tabii hayatta kalıp ona ulaşabilirseniz."

Hazar'ın adamın üzerine atlaması ve adamın kalbine saplanan kılıcı fark etmem yalnızca birkaç saniye sürdü. Asker saniyeler içinde gözlerimin önünde, kanlar içinde yere yığıldı. Ben olanları dehşet içinde izlerken Hazar kılıcını içinden çıkardığı adama dönüp ikinci kez bakmadı bile. Elindeki kılıç ile yanıma yaklaştığında her yanının yara bere ve kan içinde olduğunu fark ettim. Onu öyle görünce asıl tehlikeyi anladım. Bana yaklaştığında nefes nefeseydi, ellerini kollarıma koydu ve gözlerime baktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Böyle anlarda "majesteleri" yoktu, "efendim" yoktu. Tüm sınıflar siliniyor, mesafeler yok oluyordu.

"Asıl sen iyi misin?"

Artık gözyaşları içindeydim. Az önce tam önüme kadar gelen düşman askerinin yanında bile bu denli korkmamıştım,

şimdi ise karşımda gördüğüm tablo beni korkutuyordu. Hazar bile bu kadar darbe aldıysa, o bile bu kadar yaralandıysa diğerlerinin ne durumda olduğunu tahmin bile edemiyordum.

"İyiyim," dedi. Vücudunun yer yanı yara içindeydi, kafası iki farklı yerden kanıyordu. Başını çevirip yerde yatan ölü bedene baktı. Adamın yüzüne doğru tükürüp bir küfür savurdu ve öfkeyle, "Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Peki tehlike geçti mi? Elli kişi geldiklerini söylemişti..."

"Hepsi öldü," dedi Hazar. Gözleri hâlâ ölü adamın yüzündeydi. "Hepsi. Teker teker."

"Peki bizimkiler?" dedim titreyen sesimle. "Herkes iyi mi? Şövalyeler, hizmetliler?"

Hazar sesini çıkarmadı. Hâlâ az önce öldürdüğü adamı izliyordu, sanki nefreti geçmemişti ve kavgası içinde devam ediyordu.

"Hazar!" dedim korkuyla. "Bir şey söyle! Diğerleri nasıl? Kimseye bir şey olmadı, değil mi?"

Sorum yine cevapsız kaldı. Hazar birkaç saniye daha yerde yatan adamı izledikten sonra arkasını döndü ve kapıya ilerledi. Kendinde değil gibiydi; çenesi kasılmıştı ve alnındaki damar, öfkesini ele veriyordu. Tam kapıdan çıkacaktı ki eliyle kapının pervazını tuttu.

"Kim?" diye sordum en sonunda, birine bir şey olduğunu anlamamak imkânsızdı. "Kim Hazar?"

Artık gözyaşlarım akmıyordu. Hazar bir labirentin içinde sıkışmış da yolunu bulmaya çalışıyor gibiydi, dinmeyecek bir öfkenin dinmeyecek bir acıyla harmanlandığı o noktadaydık.

"Evdeki hizmetlilerin tamamı," dediğinde kafamın içinde bir gök gürültüsü koptu. "Askerlerimden Somer, Boray ve Meran... ve atların yarısı."

Nefesim kesilir gibi oldu. Elimle ağzımı kapatırken dizlerim titrediğinden yere çöktüm. Hazar'ın eli duvara, başı ise eline yaslıydı. İçimde bir yerlerde bir şeyler kopmuştu, boynumdaki kolyenin uğruna yapılan bu savaş günlerdir yüzlerini gördüğüm insanların canını almıştı. Ben dehşet içinde titrerken Hazar bir anda kendine geldi ve bana döndü.

"Yola çıkıyoruz," dedi. "Buraya yalnızca elli asker göndereceklerini sanmıyorum, gerisi yoldadır. Evde kalan tüm erzakı ve şifacının bıraktığı tüm ilaçları yanıma alacağım. Bir şekilde ilerleyeceğiz."

"Yola falan çıkamayız!" dedim öfkeyle. "Onları burada bırakamayız, onlar bizim dostlarımız! Onları gömmeden mi gideceğiz?"

"Onları gömmek için vakit harcarsak gömeceğimiz daha fazla insan olabilir." Hazar'ın sesi artık duygusuzdu. Az önce duyduğum öfkeden de hüzünden de eser kalmamıştı.

"Bu kadar çabuk mu atlattın?" diye sordum birden. Bana dönüp öyle bir baktı ki kan çanağına dönen gözlerini görünce ne kadar aptalca bir soru sorduğumu anladım.

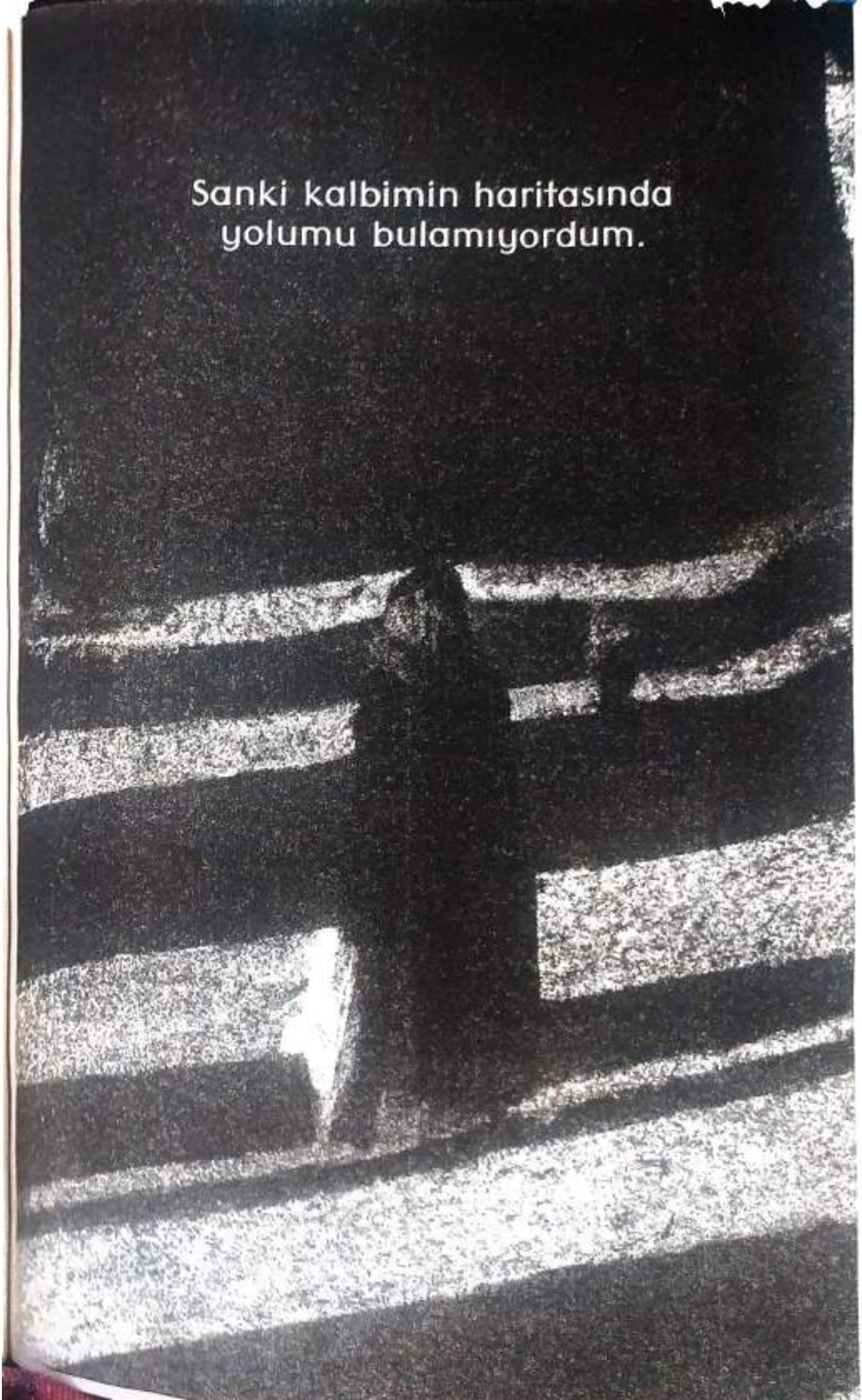
"İnsanlar ölür Sara," dedi. "Atlar da."

Başka hiçbir şey söylemedi. Bir daha konuşmadık. Yanıma gelip beni kucağına aldığında üzerindeki kan kokusunu alabiliyordum. Birlikte koridora çıktığımızda adım attığımız her yerde insan bedenleri gördüm. Sanki benim varoluşum, birilerinin mezarlığıydı. Evden ayrılırken ne ben ne de Hazar başımızı eğdik, yerlere bakmak ve tanıdık bir yüz görmek istemiyordum. Kapıya çıkıp sağ kalanların bizi beklediğini görmek bana dakikalar sonra gözyaşlarımın kontrolünü kaybettirdi.

Atlas, Poyraz ve Deha atlarının üzerinde bizi bekliyordu. Her birinin acısı gözlerinden okunuyordu. Hazar'ın kucağında

ona ait olmayan bir ata bindiğimizde atının da öldüğü gerçeğiyle yüzleştim...

Bu bir savaştı, bir kavgaydı. İstatistiklere baktığınızda kazanan bizdik ama çok şey kaybetmiştik. Bu eve hevesle girmiş, acıyla çıkmıştık. Kendimi bir şenlik kalabalığından alınıp ücra ve tenha bir köşeye atılmış gibi hissediyordum ve yabancı bir atın üzerinde yeniden bilinmezliğe ilerliyorduk...

Sanki kalbimin haritasında
yolumu bulamıyordum.

KIRIK AT NALI

Saatlerdir yoldaydık. Kimse konuşmuyor ve her biri acısını üzerinden geçtiğimiz topraklardan çıkarmak istercesine süratle ilerliyordu. Her birimiz yaşamın birer muhalifiydi sanki. Hayatın elleri arasında hırpalanmış, yıpranmış ve yorulmuştuk fakat her şeye rağmen ilerlemekten başka şansımız yoktu.

Arasından geçtiğimiz sık ağaçların dalları ara ara yüzlerimize kadar uzanırken bir uyuyor, bir uyanıyordum. Düşünceler kafamın içini asla terk etmiyor, acı ise kalbime her dakika daha çok kazınıyordu. Ben henüz birkaç gündür tanıdığım birilerini kaybetmişken onlar dava arkadaşlarını, dostlarını kaybetmişti. Hazar'ın atını ne kadar sevdiğini, ona ne kadar bağlı olduğunu dokunuşlarından bile anlayabilirdiniz, oysa şimdi atını da eski dostlarını da kaybetmiş, ardında bırakmış ve birini daha kaybetmemek için son sürat ilerliyordu.

Yolculuğun son saatlerine girdiğimizde başımı çevirip göz ucuyla arkamda oturan Hazar'a baktım. Onun gözleri ise yoldan asla ayrılmıyor, öfkesi yüzünden silinmiyordu.

"İyi misin?" diye sordum. Yanıt vermedi.

Yol saatler boyunca devam etti. Ateşimin sık sık çıkıp kendi kendine indiğini tahmin edebiliyordum. Bir terliyor, bir

üşüyor, zaman zaman farkında olmadan titreyerek uyanıyordum. Atlar nihayet yavaşladığında konaklayacağımız bölgeye geldiğimizi anladım. Üst bedenim tamamen Hazar'ın göğsüne sığınmıştı, kendime çekidüzen vererek uykumdan tamamen uyanıp doğruldum.

"Geldik," diye mırıldandı Hazar. Saatlerdir ağzından çıkan tek kelime buydu.

Diğerleri atlarından inip hepsini birer ağaca bağlarken Hazar atından iner inmez bana döndü. Kendimi bana uzattığı kollarına bıraktım ve beni kucağına almasına izin verdim.

"Ateşiniz var," dedi. "Sizi yatırayım, sonra bir şeyler yer ve ilaç içersiniz..."

Başımı salladım. "Peki."

"Atlas, tam şu ağacın altına bir uyku tulumu ser hemen. Çocuklar siz de evden getirdiğimiz erzakları çıkarıp birer sandviç hazırlayın."

Hazar diğerleriyle konuşurken ben kucağında yatıyor ve bulunduğumuz bölgeyi inceliyordum. Bu sefer küçük bir tatlı su gölünün yanındaydık ve ağaçların en sık olduğu yerde durmuştuk. Her birinin ne kadar üzgün olduğu gözlerinden okunuyordu. Kimse doğru düzgün konuşmuyor, kimse birbirinin bile yüzlerine bakmıyordu. Sanki göz göze gelseler oturup hüngür hüngür ağlayacaklardı ama belki de yapılması gereken buydu. Atlas benim için bir uyku tulumu sererken bir anlığına üşüyerek titredim. Hazar titrediğimi fark edip, "Sizi yatırayım, ateş yakacağım," dedi.

Başımı salladım. "Ben iyiyim, bir sıkıntım yok."

Beni uyku tulumunun üzerine bıraktıktan sonra içine girmeme yardım etti, ardından yanlarında getirdikleri birkaç örtüyü de üzerime serdi ve her yanımı dikkatlice kapattı. Kundaklanmış gibiydim.

"Hemen ateş yakacağım," diye mırıldandı. Sesinde eksik bir şeyler vardı.

Yaşananlar sesinden bir şeyleri alıp götürmüştü ama ne olduğunu kelimelere dökemiyordum bile. Eksilmişti, birer parçası uçup gitmişti, yarım kalmıştı...

"Atlas ilaçları da çıkar." Hazar bir yandan çalı çırpı ve odun toplarken bir yandan diğerlerine emir vermeye devam ediyordu. Hepsinin suratı yerdeydi ve hepsinin gözleri birer kan çanağından farksızdı. Atlara doğru yürüyen Atlas'ın eliyle başını tuttuğunu fark ettim.

"Atlas?"

"Efendim majesteleri?"

"İyi misin? Elin... başında..."

Bana öyle bir baktı ki kalbim acıdı. Üzgündü, çok üzgündü... Öfkeliydi, hırslıydı, yorgundu ama bana kalırsa her şeyden çok oturup ağlamak istiyordu.

"Başım ağrıyor," dedi titreyen sesiyle. Ona bir abla edasıyla baktım, artık gerçekten de küçük kardeşim gibiydi.

"Şifacının çantasında rezene vardır," diye mırıldandım. "Onu da al. Sıcak suda bekletir içersin, iyi gelir. Hem rahat uyutur..."

Gözlerini kaçırdı ve burnunu çekti, ağlamamaya çalışıyordu. Başını sallayarak teşekkür etti ve yürümeye devam etti. O sırada Hazar ateşi yakmış, elinde birkaç yiyecekle bana doğru geliyordu.

"Bunları size getirdim," dedi. "Yedikten sonra da ilaçlarınızı içeceksiniz."

Bana uzattığı sandviç, elma ve muza baktım. "Sen yemeyecek misin?"

"Aç değilim," dedi. Başımda dikilmiş, diğer evde bulduğunu tahmin ettiğim bir puroyu içiyordu.

"Acıkmaman imkânsız."

"Öyleyse canım istemiyor."

Birkaç saniye ona baktıktan sonra önüme döndüm. Kucağımda duran sandviçle meyvelere bir bakış attım ve derin bir nefes aldım.

"Sanırım benim de..." diye mırıldandım. Her ne kadar acıkmış olsam da midem açlıktan değil, bana çok tanıdık gelen bir histen ötürü bulanıyordu. Üzüntü.

"Siz yemek zorundasınız," dedi Hazar tekdüze bir sesle. "İlaç içeceksiniz."

"Birazdan..." dedim. "Biraz oturmaya ihtiyacım var. Kafamı toparlayamıyorum." Sonra başımı kaldırıp ona baktım. "Elindekinden ben de içebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Zararlı."

"Öyleyse sen neden içiyorsun?"

Cevap vermedi. Purosundan birkaç duman daha aldı, başını kaldırıp gökyüzüne baktı, bir süre orayı izledi ve tütününü söndürüp kalanını cebine attı.

"Patron." Konuşan Deha'ydı. "Biz biraz yürüyeceğiz." Sesi hiç iyi değildi.

Hazar ona dönüp başını salladı. "Fazla uzaklaşmayın," dedi.

"Buralardayız."

Üçü birlikte dağılmış bir halde yanımızdan ayrılırken Hazar eğildi ve yanıma, ıslak toprağa oturdu. Burnunu çekti ve uzanıp cebinden bir şey çıkardı. Kollarını kaldırdığı dizlerine yaslayıp cebinden çıkardığı o şeyi ellerinin arasına aldı ve incelemeye başladı.

"O ne?" diye sordum merakla. Elindekini ateşe doğru uzattı ve görmemi sağladı. Kırık bir at nalıydı. "Atının mıydı?"

Hazar başını salladı ve parmaklarını kapatıp kırık at nalını avcunun içinde sıkıca tuttu. Bir süreliğine gözlerini kapattı ve açtı. "Ayağından aldım," dedi. "Kırılmış."

Titrek bir nefes aldım. Bir savaşçı için atı, bazen ailesinden bile önemliydi. Acısını kalbimin en derinlerinde hissediyordum.

"Ona hep iyi baktın," diye mırıldandım sessizce. "İçin rahat olsun."

"Ona iyi bakabilseydim şu an yaşıyor olurdu," dedi. "Onu hayal kırıklığına uğrattım." Sonra sustu ve esen rüzgârla bir anda harlanan ateşe baktı ve konuşmaya devam etti. "Askerlerimi de atımı da sizi de hayal kırıklığına uğrattım."

"Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın."

"Kimseyi koruyamadım. O siktiğimin adamı dibinize kadar geldi. Ben buna nasıl izin verdim? O çocukların hepsi bana güvendi, siz bana güvendiniz, babanız bana güvendi..."

"Ve sen kimsenin güvenini boşa çıkarmadın Hazar. Elli kişiydiler," dedim. "Herkesi koruyabilmen insanüstü bir çaba gerektirirdi. Üstelik beni korudun... Buradayım, yaşıyorum. Kardeşin burada, Poyraz ve Deha da öyle."

Hazar başını eğip yüzünü iki eli arasına aldı, duyamadığım birkaç küfür savurdu. Ellerini saçlarının arasından geçirip yüzünü kaldırdı ve yeniden ateşe döndü.

"Sizi o adamla gördüğümde... beynimden vurulmuşa döndüm. O adamın size o kadar yaklaşması benim suçum... Benim güçsüzlüğüm... Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Bana bir şey yapmadı," dedim.

"Yapabilirdi."

"Ama yapmadı! Kendini suçlamayı bırak artık şövalye. Şu haline bak, kan revan içindesin, darmadağınıksın, birilerini

korumak için kendini paramparça ettin ve şimdi de ruhunu paramparça ediyorsun! Dur artık. Sen de bir insansın, kendinden doğaüstü bir güç bekleyemezsin."

Tepemizdeki ağaçtan bir kuş sesi duyuldu. Kuşların tehlike sezdikleri hiçbir yerde konaklamadıkları söylenir. Bu yüzden ilk insanlar uyumak için hep kuşların donattığı ağaçların altını seçermiş. Başımı kaldırıp dallarda pinekleyen kuşlara baktım, gözlerimi kıstım ve içten içe teşekkür ettim onlara. Gözlerimi ateşe çevirip düşünmeye daldım. O evde yaşayan insanların umutlarını, hayallerini düşledim. Helga'nın güler yüzünü anımsadım, şövalyelerin yüzlerini hafızama kazımaya çalıştım.

"Büyük halamın evine ulaştığımızda birilerini gönderip onlara birer mezar kazdıracağım," diye mırıldandım dolu gözlerimle. "Güzel birer mezarları olsun."

Hazar bana döndü. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinin dolu olduğunu fark ettim, acı içinde bana bakıyordu.

"Ağlayabilirsin," dedim sessizce. "Bu güçsüzlük değil."

Hazar titrek bir nefes aldı ve çenesini kasarak kendini tutmaya devam etti.

"İstersen..." dedim. "Eğer ihtiyacın varsa... sana sarılabilirim." Gözlerimden akan birkaç damla yaş yanaklarımı buldu.

Sarılmaya ihtiyacı olan bendim fakat farkında olmasa bile onun da sarılmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bazen sarılmak en büyük ilaçtı ve herkesin bir çift kol arasında dinlenmeye ihtiyacı olurdu.

"Bu pek doğru olmaz," dedi Hazar.

"Kime göre?"

"Aramızdaki sınıf farkına göre."

Gözyaşları içinde tebessüm ederek omuz silktim. "Sen bilirsin. Artık sana sınıfsal farklılıkları umursamadığımı anlatmakla uğraşmayacağım. Bunu daha fazla yapamam."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Hissettiğim acının üzerine bir de duymaktan bıktığım "sınıf farklılığı" saçmalığını hatırlamak beni gerçekten yormuştu. Artık dost olmaya da çalışmayacaktım, aramızdaki mesafeleri aşmaya da. Eğer onun bunu yapmaya gücü yoksa, artık benim de yoktu.

Ben düşüncelere dalmış, kafamın içinde kendimle savaşırken Hazar'ın bakışları bana yöneldi. Ben ateşi izlerken o bir süre bana baktı, hiçbir şey söylemeden beni izledi, kendinde değil gibiydi. En sonunda bakışlarım onu bulduğunda gözlerinden birer damla yaş aktı ve başını çaresizce omzumla göğsüm arasındaki çıkıntıya, köprücükkemiğimin üzerine yasladı.

Bunu gerçekten yapmış mıydı? Saçları yanaklarıma değerken ürperdiğimi hissettim. Başımı tereddütle eğdim ve başının üzerine yasladım.

Sınıflar kayboldu. Benim şövalyem, babamın en iyi savaşçısı başını omzuma yaslayıp ağladı. Ne unvan kaldı ne isim. Acımız ortaktı, öfkemiz ortaktı, matemimiz ortaktı...

Geriye yalnızca hatıralar kalmıştı. Bir de kırık bir at nalı...

O kırık at nalı bana hep bugünü hatırlatacaktı. Hani bazı toplumlara göre bazı eşyalar şans getirir ya, bizim toplumumuza göre de at nalı şanslı eşyadır. Çoğu kapılarda, kirişlerde, duvarlarda şans getireceğine inanılan birer at nalı asılıdır. Oysa bize Hazar'ın atından kalan kırık at nalı üzerimizde dolaşan şanssızlığın simgesiydi âdeta. Yine de acımızı kalbimizin derinlerine gömecek, kırık at nalımızı eski haline getirecek ve yaşamın bize arka çıkacağına inanmaya devam edecektik.

Savaş bir gün bitecek, dostlarımız güzel birer mezarlıkta huzur bulacaktı ve elimizde kalan bu kırık at nalı ise bizim şansımız olacaktı...

O bir savaşçıydı ama kendisiyle
ancak bu kadar savaşabiliyordu işte.

MATEM GECESİ

O gece Hazar'ın başını göğsüme yasladığı geceydi. Benim başımı onun başına yasladığım, onun yanımda gardını indirdiği, unvanların anlamsız kaldığı gece... Matem gecesi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde hep birlikte ateşin etrafında oturmuş, sessizce bir şeyler atıştırıyorduk. Rüzgâr nazikçe tenimize değip geçiyor, ateşi coşturuyordu. Hazar, Atlas, Poyraz, Deha... Herkesin gözü ateşte, aklı geride bıraktıklarımızdaydı. Çocuklar yürüyüp geldiklerinden beri biraz daha iyi görünüyordu; dertleşmiş, ağlamış, belki bağırıp çağırmış ve biraz kendilerine gelmişlerdi. Hazar ise göğsümde yattığı yarım saat boyunca hiç konuşmamış, benimle birlikte sessizce ağlamıştı.

"Herkes nasıl?" diye söze girdi Hazar. "Bir yeri ağrıyan, büyük bir yara alan var mı?"

"Bende ciddi bir şey yok," dedi Poyraz. "Yalnızca birkaç yaram var..."

Ardından Deha söze girdi. "Benim de aynı... Yalnızca yaralarım var ama artık acımıyorlar," dedi ve omuz silkti. "Acısa da umurumda değil."

"Bende de yalnızca yara bere, bir de baş ağrısı..."

Başımı kaldırıp Atlas'a baktım. "Rezene çayı," dedim.

Başını sallayarak elindeki çelik bardağı kaldırdı. "İçiyorum," dedi. Gülümseyerek gözlerimi kırpıştırdım.

"Siz nasılsınız majesteleri? Size yaklaşabildiler mi?" Deha'nın sorusuyla başımı ona çevirdim. Ben kendimi onların bu hale gelme sebebi olarak görüp suçlarken onlar benim için endişeleniyordu...

"İyiyim," dedim. "Bana bir şey yapamadılar... Hazar zamanında yetişti."

İçimdeki mahcubiyet ve suçluluk hissi neredeyse yaşadığım acının bile önüne geçiyordu. Bu savaşı da bu ölümleri de isteyen ben değildim fakat kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum.

"Bugün yaşadıklarımızın çok zor olduğunu biliyorum," diye söze girdi Hazar. Çocuklar döndüğünden beri tam karşımda, ateşin diğer tarafında oturuyordu. Başını kaldırıp birkaç saniyeliğine bana baktı ve konuşmaya devam etti. "Lakin bizler savaşçıyız. Bunun için eğitildik, bunun için yetiştirildik ve her an, her saniye buna hazır olmalıyız. Kayıplar verdik, daha da verebiliriz ama bu bizi durdurmayacak. Bugün orada dostlarımızı kaybettik ve kaybettiğimiz her bir dost için kılıçlarımızı daha sıkı tutup daha güçlü savuracağız. Onların artık atamayacakları adımları da biz atacağız, gidemeyecekleri yolları da biz gideceğiz. Onlar bizim dostlarımız ve kardeşlerimizdi, bundan sonra ne yaparsak onlar için de yapacağız."

Gözlerim hüzünle her birinin üzerinde dolaştı. Hiçbiri ne böyle bir gün yaşamayı ne de böyle bir acıyla sınanmayı hak etmişti. Bu savaşın sebebi olmak ise sonsuza kadar en büyük üzüntüm olacaktı.

"Hiç kimse ve hiçbir şey bizi bu topraklara hizmet etmekten alıkoyamaz..." diyerek sözlerine devam etti Hazar. "Bizim davamız sonsuz."

Artık babamın ona neden bu kadar güvendiğini çok daha iyi anlıyordum. İyi bir savaşçı hiç kaybetmeyen değildi, kaybettiğinde bile devam edebilendi. O gerçek bir liderdi.

"Bizim davamız sonsuz," diye tekrar etti Atlas.

Ve diğerleri de sırayla ona katıldı...

"Bizim davamız sonsuz."

"Bizim davamız sonsuz."

Uyku vakti geldiğinde her birimiz birer ruhtan farksızdık. Yalnızca bedenlerimiz değil, ruhlarımız da yorgundu. Bugün arkadaşlarımızdan kayıplar verirken kendimizden de kayıplar vermiştik, varoluşumuzdan da eksilmiştik. Yalnızca onları değil, içimizden bir şeyleri de orada, o evde bırakmıştık.

Yan yana sıralanan uyku tulumlarımızın içine girdiğimizde solumda Atlas, sağımda ise Hazar yatıyordu. Ateşin sıcaklığı ayaklarımı ısıtırken uyku tulumumun içinde mayışmış bir halde uzanıyordum, bedenim ise sağa, Hazar'a dönüktü. Ne kadar mayışmış hissedersem hissedeyim beynimi esir alan düşünceler asla susmuyordu. Uyku tulumumun içinde kıpırdanıp duruyor, kafamın içinde odaklanabileceğim sessiz bir nokta arıyordum.

"Uyku tutmuyor mu?" Hazar'dan gelen bu soruyla dönüp ona baktım. O da bana dönmüş, kıpırdanıp durmamı izliyordu.

"Ne kadar yorgun olsam da kafamı susturamıyorum," diye mırıldandım.

Gözlerim karanlığın içinde ateşin aydınlattığı kadarıyla Hazar'ın gözlerini seçti. Kafasını uyku tulumunun zeminine yaslamış beni izliyordu.

"Kolay bir gün değildi..." dedi. "Atlatması da uzun sürecek ama biliyorsunuz, bizim davamız sonsuz." Acı içinde gülümsedi.

"Bu cümle sizin hayat felsefeniz mi?" diye sordum merakla. "Yani siz savaşçıların..."

"Krallığınızda eğitim alan her askerin hayat felsefesi budur, bize eğitimlerde bu öğretilir..."

"Kendi krallığım hakkında biraz daha fazla bilgiye sahip olsam iyi olacak sanırım." Bu sefer gülümseyen bendim.

"Merak ettiğiniz her şeyi anlatabilirim."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Tabii ki."

"O zaman ilk sorumla başlayabiliriz. Bana bazen "sen" bazen "siz" diye hitap etmenin sebebi nedir?" Ona alaycı bir bakış attım.

"Ben size hiçbir zaman "sen" diye hitap etmem."

"Ama ediyorsun."

"Tehlike anlarında ağzımdan kaçıyor."

Hazar'ın cevabı beni bir kez daha güldürdü, normal bir zamanda olsa bu cevaba kahkahalarla yanıt verirdim. Burnumu çekerek konuşmaya başladım.

"Fark ettim. Benimle ya attan düştüğümde ya da ölmek üzereyken öyle konuşuyorsun."

"Söylediğim gibi," dedi Hazar. "Tehlike anlarında ağzımdan kaçıyor."

"Peki, bunu daha fazla sorgulamayacağım," dedim gülerek.

O sırada Hazar'ın gözlerini boynumdaki kolyeye diktiğini ve dalıp gittiğini fark ettim. Gözlerini kolyemden ayırmadan konuşmaya başladı. "Banyoya, yanınıza geldiğimde..." diye

söze girdi . "Askerle ne konuşuyordunuz? Ben gelene kadar size neden zarar vermedi?"

"Bana zarar vermemek üzere emir almıştı."

"Kolye yüzünden mi?"

"Evet. Bir de kralları beni karısı olarak istediği için..."

Hazar'ın bakışları birden kolyemden ayrılıp yüzümü buldu. Bana anlam vermeye çalıştığını her halinden belli eden bakışlarla bakıyordu.

"Kral Noyan... babanızdan bile büyük."

"Evet ama askerleri beni 'baş tacı' yapmak istediğini söylüyor. Kendine güveni tam!" dedim alay ederek.

"Keşke askerlerini yollamak yerine kendisi karşımıza çıksaydı," dedi Hazar, bakışları hâlâ gözlerimdeydi.

"Neden?" diye sordum.

"Onu dövsem rahatlardım."

"Sen ciddi misin?" dedim gülerek. "Adamı biraz ittirsen ölecek zaten. Ayakta duramıyor."

"Ayakta duramıyor ama evlenmek istiyor," dedi Hazar. "Düğün istediğine göre bir etkinlik düzenleyesi gelmiş belli ki ama ben ona daha güzel bir etkinlik düzenleyeceğim."

"Neymiş o?"

"Cenaze töreni."

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım. Ölüm ve cenaze kelimelerini artık kullanmak da duymak da istemiyordum. Bu kelimelerin varlığını her hatırladığımda tüylerim diken diken oluyordu.

"Senin bir şey yapmana gerek yok," diye mırıldandım. "Onun vakti yakındır." Sonra durdum ve gökyüzünü kapatan ağaç dallarını izlerken kendi kendime konuşmaya

başladım. "Biliyor musun, belki bir oğlu olsaydı düşünebilirdim..."

"Öldürmeyi mi?"

"Saçmalama şövalye. Aklına başka bir şey gelmez mi senin?"

"Neyi düşünebilirdiniz?"

Derin bir nefes aldım ve yanıt verdim. "Evlenmeyi."

Hazar ne diyeceğini bilemedi. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama hemen sonra sustu. Başını çevirip sırtüstü uzandı ve o da benim gibi tepemizdeki dalları izlemeye koyuldu.

"Tek sorun yaşlı olması mı?"

Omuz silktim. "Mesele evlenmek değil," dedim. "Eğer genç bir oğlu olsaydı onun benimle gerçekten evlenmek istediğine inanabilirdim. Oysa bunu kendisinin istemesi tek amacının kolye olduğunu ele veriyor..."

"Bir oğlu olsaydı ve sizinle gerçekten evlenmek istediğine inansaydınız evlenecektiniz yani?"

"Bu kadar insanın benim için savaşıp ölmesinden iyidir."

Bir süre yalnızca rüzgârın ve ateşin sesi duyuldu. Dallarda yürüyen kuşların ayak sesleri ara ara kulaklarımıza gelirken diğer yanımda uyuyan Atlas'ın ufak homurdanmaları ne kadar derin uyuduğunun ispatı gibiydi.

"Kimsenin iyiliği için istemediğiniz şeyleri yapmak zorunda değilsiniz."

"İstediğim şeyleri de yapamıyorum."

"Hepimizin isteyip de yapamadığı şeyler var."

Merakla ona baktım. "Senin isteyip de yapamadığın bir şeyler var mı ki?"

Sorumu duyar duymaz gözlerini bana çevirdi. Bana uzun uzun baktı ve dudaklarını araladı. "Çok şey var."

Sanki cümlesinde bir ima, bir anlam vardı. Ya da yalnızca ben öyle hissetmiştim...

"Mesela ne var?"

"Siz söyleyin," dedi. "Siz bir prensessiniz, her imkâna sahipsiniz, sizin isteyip de yapamadığınız ne var?"

Acı içinde gülümsedim. "Ne istersem yiyebilir, içebilir, giyebilirim. Neredeyse her şeye sahibim ama özgür değilim şövalye. Bir gün bu toprakları yöneteceğim ve bunu istememe gibi bir lüksüm yok. Âşık olmakta özgürüm ama evleneceğim kişiyi seçmekte özgür değilim. Kimlerle arkadaş olacağımı bile seçemediğim bir düzende yaşıyorum ben. Oysa senin hayatın öyle mi..."

"Nasılmış benim hayatım?" diye sordu. Sesi onu anlamadığımı düşündüğünü ele veriyordu.

"Özgürsün," dedim. "Evim dediğin yerde bile hareketlerini sınırlandırmak zorunda değilsin, dilediğin gibi giyinebilir, dilediğin gibi davranabilirsin. Ailen sıradan insanlar... İstediğin herkesle arkadaş, dost olabilir, istediğine âşık olup evlenebilirsin..."

"Öyle mi sanıyorsunuz?" diye sordu, bu sefer alay eden oydu.

"Öyle değil mi?"

"Sizce ben istediğim herkese âşık olup kavuşabilir miyim?"

"Evet çünkü senden saçma beklentileri olan manyak bir ailen yok," dedim ve gülerek devam ettim. "Yani kraliyet çocuğu değilsin."

"İstediğim herkese âşık olup kavuşabilirim, öyle mi?" dedi Hazar. "Yok öyle bir şey."

"Kime mesela?" dedim. "Kime âşık olup kavuşamazmışsın?"

"Mesela size."

Cevabı beni şoka soktuğu gibi onu da şoka sokmuştu. Ağzından çıkan cümle kulağına geldiği an pişman olduğuna emindim. Ben ise bunu gerçekten duyup duymadığımı sorguluyordum.

"Bana mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Yani kralın kızına..." dedi Hazar. "Mesela... Örnek olarak söyledim..."

"Anladım," dedim başımı sallayarak.

Hazar kurduğu cümle için bu gece sabaha kadar içinden kendine sövüp duracaktı, buna emindim. Pişman olduğunu görebiliyordum. Bakışlarını bir kez daha gökyüzüne çevirdi. Ben ise hâlâ ona bakıyordum. Söylediği cümle bana nedense bir masaldaymışım ve başrol karakterlerden biriymişim gibi hissettirmişti. Onun ağzından çıkana kadar böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali olduğunu bile sorgulayamazdım ve şimdi hiç beklemediğim bir anda kalbim umutsuz bir heyecanla doluvermişti.

"Yanlış bir cümle kurduğumun farkındayım," dedi Hazar. "Tek söylemek istediğim sandığınız kadar özgür olmadığımdı. Siz ne kadar tutsaksanız ben de bir o kadar tutsağım."

"Peki," dedim başımı sallayarak. "Zaten aşkla bir işinin kalmadığını söylemiştin, unuttun mu?"

Sesini çıkarmayınca ben de sırtüstü döndüm. Ağaç dalları bu gece bizim tarafımızdan bol bol izlenmişti ve daha da izlenecek gibiydi. Rüzgârın gücü dalları birbirine çarptırdıkça üzerimize yapraklar düşüyor, hayat üzerimize sonbaharı yağdırıyordu.

Yolları, köyleri, ormanları geçtikçe mevsimler değişiyordu. Sabah kışı yaşayıp aynı günün akşamı baharı yaşayabiliyorduk... Güne ölümle başlayıp, aşka dair konuşmalarla devam

edebiliyorduk. Matem bir mum ışığı gibiydi, ufak bir nefes bile dengesini bozuyor, acısı bir gelip bir gidiyordu. Hayat geçici ve kalıcı duyguların bütünüydü.

Büyükannem, "İnsan cehennemi gördükten sonra cennette mutlu olamaz," derdi ve belki de tek yanlış cümlesi buydu. Sonsuz acı da sonsuz mutsuzluk da yoktu, ardından ağladığımız herkesin hatıraları hep bizimle yaşayacaktı ama günün birinde her acı sona erecek, her mutsuzluk bitecekti. Bizim davamız da buydu; mutsuzluklar üzerine mutluluklar inşa etmek üzere yaratılmıştık. Etrafımı saran şövalyelere, Kalp Muhafızlarına öğretildiği gibi... bizim davamız sonsuzdu.

"Sanırım kafamdaki sesler sustu..." dedim sessizce. Yüzümü uyku tulumunun içine gömdüm ve kafamda yakaladığım o sessiz noktaya odaklanıp gözlerimi kapattım.

"Öyleyse iyi geceler prenses..."

"İyi geceler şövalye."

Bir gün bir ok saplanır kalbine, yaralar seni.
Öldürmez ama izi kalır hayatın boyunca ve
kalbinde taşıdığın her iz, ölümden beterdir;
bunu en iyi sen bilirsin.

HEDİYE

Sabahın en erken saatlerinde gözlerimi açtığımda yanı başımda uyuyan Hazar'ın artık yattığı yerde olmadığını gördüm. Başımı kaldırıp doğrulduğumda sabahın can yakıcı soğuğu yüzüme çarptı, başımı çevirip etrafıma bakındığımda Hazar'ın bu soğuğa rağmen gölde olduğunu gördüm. Buradan bakıldığında yalnızca başının arkası, dağınık koyu saçları görünüyordu. Vücudu tamamen suyun içindeydi. Kan izlerinden kurtulmak istemişti belli ki...

"Günaydın," diye seslendim. Beni duymamış olacaktı ki dönüp bakmadı. Suyun içinde biraz yükseldiği sırada istemsizce sırtını gördüm. Gözlerim birkaç saniyeliğine sırtındaki uzun kesik izlerine, yaralara ve morluklara takıldı. Çektiği acıları, canının her bir kesikte ne kadar yanmış olabileceğini hayal ettim ve irkilerek gözlerimi kapattım. Sudaki kıpırdanmayı kulaklarıma gelen seslerden fark edip gözlerimi bir kez daha açtığımda Hazar'ın tüm vücuduyla suya girdiğini gördüm.

"Günaydın," diye seslendim bir kez daha. Bu kez sesim çok daha yüksek çıkmıştı. "Herkes nerede?"

Hazar bana önünü döndüğünde düne göre çok daha iyi, çok daha dingin olduğunu gördüm. "Günaydın majesteleri,"

dedi. Sudan çıkardığı elini saçlarına götürdü ve ıslak saçlarını düzeltti. "Tuvalete gittiler. Su çok güzel, gelmek ister misiniz?"

"Senin yanına mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, yanıma. Yani suyun içine."

Gülerek omuz silktim. "Hani her şeye, 'Bu pek doğru olmaz,' diyorsun ya, işte bu gerçekten de pek doğru olmaz!"

Gülümsediği an ciddi olmadığını anladım.

"Öyleyse arkanızı dönerseniz sudan çıkıp giyinebilirim... Beni çıplak görmeniz de pek doğru olmaz sanırım. Öyle değil mi?"

Gülerek başımı salladım. "Aynen öyle şövalye. Aynen öyle."

Ona arkamı dönüp uyku tulumunun içinde iyice oturur hale geldim ve uyurken dağılmış saçlarımı ellerimle düzeltmeye başladım. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip oluşan karışıklıkları açtım. Gözlerimden uyku akıyordu ama artık yola çıkmak zorundaydık.

"Çıktın mı?" diye seslendim. Sudaki hareketliliği duymuştum.

"Çıktım ve giyiniyorum."

"Pekâlâ..." diye mırıldandım. "Sence ne zaman varırız?"

"Bir sonraki konaklama alanımıza mı?"

"Büyük halamın evine..." dedim. "Hedef noktamıza."

Gelen hışırtılı seslerden Hazar'ın giyindiğini anlayabiliyordum. "Bundan sonrası hızlı geçecek," dedi. "Dilediğimiz süratle ilerleyebilirsek sizi birkaç gün sonra büyük halanızın evine ulaştıracağız." Burnunu çekti ve birkaç adım atıp bakış açıma girdi. Giyinmişti fakat saçları hâlâ ıslaktı.

"Saçlarını kurutmalısın, hava çok soğuk. Hasta olacaksın..."

Endişeli uyarım Hazar'ı yalnızca güldürdü. "Oradan bakınca soğuktan ölebilirmiş gibi mi görünüyorum?" dedi. Bir

yandan konuşuyor bir yandan da zırhını, dizliklerini ve üzerinde taşıması gereken ne varsa her birini tek tek takıyordu.

"Herkes her şekilde ölebilir," dedim. "Üstelik sana ölürsün demedim, hasta olursun dedim."

Hazar omuz silkti ve saçlarındaki ıslaklığı atabilmek için kafasını salladı. Bugüne kadar bunu yalnızca köpeklerin yaptığını sanıyordum.

"Benim vücudum hor kullanılmaya alışık. Üzerindeki onlarca kesik izine rağmen bir şey olmuyorsa vücudumun soğukta üşümeye ses çıkaracağını sanmam..."

Gözlerimi devirip derin bir nefes aldım. "Pekâlâ," dedim. "Sen bilirsin."

Diğer şövalyelerin aramıza dönmesinin ve bir şeyler atıştırmamızın ardından yola çıkmak üzere hazırlandık. Sıkıca giyinildi, atlar hazırlandı ve Hazar'ın kolları arasında yükselip kendimi atın üzerinde buldum. Hazar ise yalnızca bir saniye sonra hemen arkamda, atın üzerindeydi. Sırtımı göğsüne yaslayıp yola çıkmaya hazır olduğumda bana bir şey uzattığını fark ettim. Gözlerim hemen arkamdan önüme uzanan kolunu takip etti ve elinde duran kırık at nalını gördü.

"Tutmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Alay eder gibi güldü. "Sizin olmasını istiyorum," dedi.

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

Tepkim onun bir anlığına bana alınmasına sebep olmuştu ki at nalını geri çekti. "Kusuruma bakmayın," dedi. "Size kırık bir at nalı hediye etmem pek doğru olmadı. Özür dilerim."

At nalını ceketinin ceplerinden birine sıkıştırmaya çalışırken başımı ona çevirdim ve elimi uzatıp at nalını tutan elini sıkıca tuttum. Atın üzerindeydik, Hazar arkamdaydı, sırtım onun göğsüne yaslı ve başım ona dönüktü. Gözlerimiz bir

anlığına buluştu; at nalını tutan elini sıkıca tutuyor, parmaklarının soğuğunu hissedebiliyordum.

"At nalı..." diye söze girdim. "Bizim topraklarımızda şansın sembolüdür. Üstelik elinde tuttuğun bu at nalı senin en yakın arkadaşından, çok sevgili atından kalan tek şey... Onu gerçekten bana mı vermek istiyorsun?"

Sesim o kadar duygu doluydu ki neredeyse titriyordu. Hazar'ın gözleri ise nihayet anlaşılmanın verdiği yalın huzurla ve hüzünle bakıyordu. "Sizde kalmasını istiyorum," dedi ve, "Hediye," diye ekledi.

Hazar'ın kibar davranamaması karşısında kendimi gülmemek için çok zor tutuyordum.

"Hayatımda... daha güzel bir hediye almadım."

Parmakları nihayet serbest kaldı ve at nalı avcumda kaldı. Gözlerine son kez baktığımda boğazını temizledi ve bakışlarını benden kaçırdı, sanki bu bakışma içinde bir şeyler uyandırmış ve onu korkutmuştu.

"Merak etme," dedim sessizce. "At nalı hep benimle olacak."

Annemin yatak odasının duvarında, tam yatağının karşısında kocaman, altın kaplama bir at nalı asılıydı. Kendimi kötü hissettiğim günlerde onun odasına girer, yatağına uzanır ve o at nalını izlerdim. Annemin de tam burada uzanıp o at nalını izlediği anları hayal ederdim... Onu hayal etmek bana hep iyi hissettirirdi. Bazen o at nalına bakar ve içimden annemle konuşurdum. Sanki oraya geldiğimi, onun yatağına uzandığımı ve onun at nalını izlediğimi biliyormuş gibi gelirdi. Ona içimi döker, duygularımı anlatır, bazen de biraz ağlardım... Orası benim için tam bir şifa odasıydı. Annemin odasında, onun yatağına uzanıp o at nalını izlediğim her akşam ona sarılarak uyumuş gibi hisseder, saçlarım okşanmış gibi huzur bulurdum.

Derin bir nefes aldım, önüme döndüm ve avcumdaki kırık at nalını üzerimdeki elbisenin korsesine dikilmiş cebe yerleştirdim. "Hediye için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Rica ederim majesteleri."

Önümüzde uzun bir yol vardı. Artık tek dileğim büyük halamın evine ulaşmak ve yolculuğa bir son vermekti. Her gece bir sonraki gün terk edeceğimiz yerlerde uyumaktan çok yorulmuştum. Çok kayıplar vermiş, karmakarışık bir sürü duygunun koridorlarından geçmiş ve çok yorulmuştuk. Her yol bir noktada bitmeliydi ve artık bu yolun da bitme vakti gelmişti. Bir yere yerleşmeye, bir yeri "ev" olarak görmeye ihtiyacım vardı. Kendi evime dönmemin ne kadar uzak bir ihtimal olduğunun farkındaydım ama bir göçebe gibi oradan oraya savrulmak ve yol aldıkça eksilmek her birimizi tüketiyordu.

Çok zaman geçti, üzerine basamadığım ayağıma rağmen günlerce yol aldık. Nehir kenarlarında uyuduk, göl kenarlarında uyandık, bazen yağmurla yıkandık, güneşle kuruduk. Gökyüzü tavanımızdı, ağaçlar avizelerimiz. Doğanın ihtişamı sarayı aratmazken içimdeki sabit kalma arayışı hiç dinmedi.

Yolculuk devam ettikçe verdiğimiz kayıpların acısı azalmak yerine giderek artıyordu. Kat ettiğimiz mesafeler bize ne kadar eksik kaldığımızı, kayıplarımızdan ne kadar uzaklaştığımızı hatırlatıyordu fakat biz yine de yol almaktan vazgeçmiyor, ilerlemeye devam ediyorduk...

Günler Sonra

"Bir sonraki konaklama yerimize ne kadar kaldı?" diye sordum yorgun bir sesle. Sırtım her zamanki gibi Hazar'ın göğsündeydi, gözlerimi ise uykusuzluktan açamıyordum. Artık hiç gücüm kalmamıştı.

"Az kaldı," dedi Hazar.

"Yine göl kenarı mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Yine göl kenarı."

Huzursuz bir nefes aldım. Her ne kadar artık dışarıda uyumaktan yorulmuş olsam da atın üzerinde tüm gün yolculuk ettikten sonra yere inmek ve ormanın içinde bile olsa bir yere kıvrılıp uyumak cennette olmak gibiydi. İnsan zaman içinde her şeyi kabulleniyor, her şeye uyum sağlıyor, kâbuslarını bile kendine rüya olarak kabul ettirebiliyordu.

"Yoruldunuz, değil mi?" diye sordu Hazar.

"Her günkü gibi evet," diye mırıldandım gülümseyerek.

"Yalnızca bugünü sormuyorum," dedi. "Artık bu yolculuktan çok yorulduğunuzu biliyorum, her halinizden belli..."

Hüzünle başımı salladım. "Elbette..." Derin bir iç çektim. "Ben tüm ömrümü bir çatı altında geçirdim şövalye. Benim için dışarı çıkmak yalnızca sarayın bahçesine çıkmaktı. Şimdi ise bir evim yok, her gece bambaşka yerlerde uyuyorum... Bir yerde sabit kalmayı o kadar özledim ki..."

Gözlerim kapalıydı. Bir yandan uyukluyor, bir yandan Hazar'a bir şeyler sayıklıyordum.

"Büyük halanızın evine ulaştığımızda eve gitmiş gibi hissedeceğinizi umuyorum," dedi Hazar. Titrek bir nefes aldım ve konuşmaya devam ettim.

"Büyük halamın evi çok güzeldir. Yatakları çok rahattır, aşçıları harika yemekler yapar ve her odasında bir şömine vardır... Çiçekleri çok sever, hayvanlara âşıktır, günün her saati taze çay demlenir ve bahçesinde her türlü sebze meyve vardır... Küçükken onu ziyarete gittiğimizde yol yorgunluğuyla o şöminelerden birinin önüne kıvrılır uyurdum. Sarayda bile o kadar

güzel uykularım olmazdı çünkü o aile sıcaklığını sarayın hiçbir yerinde bulamazdım. Ben şöminenin önünde uyurken büyükler sohbetler eder, kuzenlerim oyunlar oynayıp gülüşürdü... Orası benim ikinci evim."

Anlattıklarım o kadar çok uykumu getirmişti ki mayışmıştım, esneyerek Hazar'ın göğsüne iyice yerleştiğim sırada atın yavaşladığını fark ettim. Konaklayacağımız yere gelmiş olmalıydık. Hazar atı önce yavaşlatıp sonra durdururken ben uykudan gözlerimi açamıyordum.

"Geldik mi?" diye sayıkladım.

"Geldik majesteleri," dedi Hazar. "Dilediğiniz şöminenin önüne kıvrılıp uyuyabilirsiniz. Büyük halanız sizi bekliyor."

Hazar'dan duyduğum cümleler uykulu halimin arasında bana bir rüya gibi gelirken şaşkınlıkla gözlerimi araladım, yüzümü kapatan başlığımı geriye doğru çektim ve şok içinde etrafıma bakındım. Çiçekler, sebze fideleri, meyve ağaçları...

"Geldik mi?" diye sordum gözyaşları içinde. "Gerçekten burada mıyız?"

"Geldik majesteleri," dedi Hazar. "Sizi ne olursa olsun buraya getireceğimi söylemiştim..."

İki yanındaki köpek ve kedileriyle bizi karşılamaya çıkan büyük halam bahçenin diğer köşesinden bize heyecanla el sallıyordu. Camlardan bakan torunları ve bahçeye koşan kuzenlerimin görüntüsü o an bana uzun zaman sonra ilk kez evdeymişim gibi hissettirdi. Gözlerim dolmuştu. O ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bile yeterince anlamamıştım. Çok yorgun ve çok doluydum. Bir köşeye çekilip bu zamana kadar yaşananları anmak ve hüngür hüngür ağlayarak o şömineler-den birinin önüne kıvrılıp uyuyakalmak istiyordum...

Hayatla aramda benim hep dilek dilediğim, onun ise dileklerimi teker teker reddettiği bir ilişki vardı.

İKİNCİ EVİM

Büyük halamın evine ulaşmak âdeta eve dönmekti. Halam, çocukları ve torunları ile tek tek sarılmak ve ailemin evinde olduğumu bilmek benim için tehlikeli topraklardan güvenli topraklara geçmek gibiydi.

"Geçin güzel kızım, geçin! Sizin için çok güzel bir masa hazırladık!" Büyük halam sevinç nidaları atarken benim attan şövalyemin kucağında indiğimi görünce korkuyla bakakaldı.

"Sara!" dedi korkuyla "Yürüyemiyor musun? Ne oldu?"

"Bileğim sakat... Bir süredir üzerine basamıyorum ama iyileşecek, merak etmeyin."

Büyük halamın on çocuğundan biri söze girdi. "Hemen şifacıyı çağırtalım da bir baksın!"

Halimi görünce bu denli telaşa kapılacaklarını tahmin etmeliydim. Ben kalabalığın arasında Hazar'ın kucağında içeri girmeyi beklerken onlar bana ölmek üzereymişim gibi bakıyorlardı.

"Kızlar," diyerek içeri seslendi büyük halam ve hizmetlileri kapıda göründüğünde bizi gösterdi. "Şövalyeye prensesin odasını gösterin!" Sonra telaşla bana döndü. "Şifacı gelene kadar

uzanıp dinlen güzel kızım. Yemeğini odana getirteceğim."

Halam konuşmama bile fırsat vermeden beni Hazar'la hizmetlilerinden birinin peşine takıp zemin katın koridoruna yönlendirdiğinde kendimi uzun zaman sonra ilk kez biraz olsun mutlu hissediyordum. Hazar zemin katın uzun koridorlarından birinde kucağında benimle yürürken ona bakıp güldüm.

"Neden söylemedin?" diye sordum.

"Neyi?"

"Bir sonraki durağımızın burası olduğunu..."

"Bir sonraki durağımızın neresi olduğunu sormadınız ki. Yalnızca göl kenarında uyuyup uyuyamayacağımızı sordunuz." Hazar'ın yüzündeki ukala gülümseme beni de güldürmüştü.

"Ama bana yalan söyledin," dedim gülerek. "Bu gece yine göl kenarında uyuyacağımızı söyledin."

Hazar gülerek omuz silkti. "Büyük halanızın evi göl kenarında," dedi. Tam o an hizmetlinin bize gösterdiği odaya girdik ve bizi odanın penceresinin baktığı güzel göl manzarası karşıladı. "Ve işte göl..." diye ekledi Hazar. "Tam olarak göl kenarında uyuyacaksınız. Yalan değildi."

Hazar beni kolları arasından pencereye bakan büyük ve yüksek yatağa bıraktıktan sonra doğrulup kıyafetlerini düzeltti. Hizmetli kız ise üzerime yorgan örtmekle meşguldü. Halbuki henüz duş bile almamıştım ve bu güzel beyaz nevresimleri kirletecek kadar toz toprak içindeydim.

"Benden bir isteğiniz var mı?" diye sordu Hazar.

"Hayır. Şu an gayet iyiyim," dedim ve ellerimi üzerime örtülen yorganın yumuşak dokusunu hissetmek için yavaşça üzerinde gezdirdim.

"Öyleyse ben atların ve diğer çocukların yanına dönüyorum..." dedi ve buruk bir sesle konuşmaya devam etti. "Burada

bana pek ihtiyacınız olmayacak gibi ama bir isteğiniz olursa bana hizmetlilerle iletirsiniz..."

Başımı salladım. Burada ona ihtiyacım olmayacağını dile getirmesi beni anlam veremediğim bir şekilde üzmüştü. Sanki buraya, bu çatı altına girmek birbirimizden uzaklaşmamıza sebep olacakmış gibi konuşuyordu. Halbuki günlerimizi ve gecelerimizi birlikte geçirmiş, birlikte neler yaşamıştık...

Belki de bir yandan haklıydı. Burası kalabalık bir evdi ve evin her yerinde her ihtiyacımı karşılayacak, her adımımda yanımda olacak birileri vardı. Şövalyeyi görmek için nasıl bir fırsat yaratabileceğimi bilmiyordum.

"Sen de..." dedim. "Yani eğer bir sıkıntı yaşarsanız, gelip kendin iletebilirsin..."

Onunla ve diğer çocuklarla bir daha ne zaman sohbet edebileceğimi bilmediğimi fark ettiğim an kalbimin sancıdığını hissettim. Onlara o kadar çok alışmıştım ki şimdi neredeyse birer yabancıya dönme ihtimalimiz beni korkutmuştu.

"Tabii ki," dedi Hazar. "Her zaman emrinizdeyim majesteleri."

Elini kaldırıp alnına götürdü ve bana bir asker selamı verip ağır adımlarla odadan çıktı. Hazar'ın yanımdan uzaklaştığını izlerken karşımda yanan şöminenin sıcaklığı azalır gibi oldu. Şömine aynı şekilde yanmaya devam ediyordu ama sanki o uzaklaştıkça üşüyordum.

Hazar'ın varlığı bana bir noktada içimdeki gücü hatırlatıyordu. Birlikte yaşadıklarımız ve birlikte göğüs gerdiğimiz her şey bana içimde bambaşka bir ben olduğunu göstermişti. Bu ihtişamlı odada tek başıma kaldığım ve yolculuğun bittiğini idrak ettiğim an sanki içimden bir şeyler kopup gitti.

"Yemeklerinizi de getiriyorum efendim. Siz biraz dinlen-

dikten sonra duş almanıza yardımcı olur ve sizi giydiririz..."

Hizmetliye başımı sallayarak teşekkür ettikten sonra aklıma gelen bir detayla doğruldum. "Şövalyelerin de yemek yediğinden emin olur musun?" diye sordum kapıdan çıkmak üzere olan hizmetliye. "Uzun yoldan geldik. Onlar da çok aç..."

Yirmili yaşlarında, hafif kilolu esmer hizmetli bana şefkatle gülümseyerek başını salladı. "Merak etmeyin efendim, biz misafirlerimize çok iyi bakarız."

Hizmetli odadan çıkar çıkmaz yatağın içine iyice gömüldüm. Başımı bile yorganla örttükten sonra gözlerimi açıp altına girdiğim yorganın beyazlığına baktım. Çarşafların temiz kokusunu içime çektim, el ve ayak bileklerimdeki ağrıları görmezden gelmeye çalışarak yatağın rahatlığına odaklandım. Gözlerim yavaş yavaş kapanırken çarşaftan gelen lavanta kokusuyla uyuyakaldım.

"Gözlerini aç Sara... Gözlerini aç..."

Duyduğum bu tanıdık ses telaşla bana seslenirken gözlerimi araladım. Ağzımda hissettiğim kan tadıyla elim dudaklarıma doğru giderken bir ormanın ortasında olduğumu fark ettim. Çıplak ayaklarım ıslak toprağa basarken tam karşımda onu gördüm.

"Anne..." Elimi kan tadı aldığım ağzımdan çekip karşımda duran anneme uzattığım an parmaklarımın kana bulandığını gördüm. Ben dehşet içinde elime bulanan kana bakarken bir kuzgunun uçarak anneme yaklaştığını fark ettim.

"Gözlerini aç Sara..." diye fısıldadı annem bir kez daha ve kuzgun uçarak gelip yere konduğu an annem kayboldu. Gözlerim önce beni izleyen siyah kuzgunu, sonra parmaklarımdan akan kan damlalarını buldu.

Kuzgunun gözleri elime kayınca bana doğru ağır ağır yürümeye başladı. Tam önüme geldiğinde durdu ve havalanıp kanlı elime kondu. Ayakları kan içinde kalırken başını bana çevirdi ve tam gözlerimin içine baktı. Gözleri öyle tanıdıktı ki sanki her gün gördüğüm bir çift gözü andırıyordu. Kuzgun bir anda kanatlanıp gökyüzüne yükselirken korkuyla irkildim ve gözlerimi açtım.

"Sara, iyi misin yavrum? Ateşi var gibi..."

Gözlerimi açtığım an büyük halamı ve tanımadığım yaşlı bir kadını daha yanı başımda gördüm. Halam bana doğru eğilmiş, başımdaki yorganı çekmiş ve elini alnıma koyarak ateşimi kontrol ediyordu.

"Hala..." diye mırıldandım uykulu sesimle. "Ben... İyiyim... Sadece kâbus gördüm."

"Ateşin yok gibi ama terlemişsin. Sana şifacıyı getirdim güzel kızım. O seni muayene etsin, sonra bir güzel yemek yer, duş alır ve rahat rahat uyursun."

Başımı sallayarak doğrulduğum sırada halam şifacının geçmesi için yanımdan ayrılıp ayakucuma geçti. Şifacı kadın üzerindeki zümrüt yeşili peleriniyle yanıma geldi ve bana başıyla selam verdi.

"Ayak ve el bilekleriniz..." dedi yorganı kaldırırken. "Ağrı yapıyor mu?"

"Bazen."

"Şu an ağrınız var mı?"

"Biraz var..." Başımı salladığım sırada şifacı ayak bileğime dokunuyordu. Bileğimi parmaklarıyla yokladıktan sonra ayak parmaklarıma dokundu.

"Ağrı ayak parmaklarınıza kadar vuruyor mu?"

"Hayır, yalnızca bilek kısmım ağrıyor."

Şifacı başını salladı ve başını eğip kulağını göğsüme koy-

du, bir süre kalp atışımı dinledikten sonra kafasını kaydırıp bu sefer de midemi dinlemeye başladı. "Başka herhangi bir yerinizde ağrı var mı?" Doğruldu ve bir yandan parmakları ile açtığı gözlerime bakarken bir yandan soru sormaya devam etti. "Başınız ağrıyor mu?"

"Başım biraz ağrıyor ama başka bir yerimde ağrı yok..."

"Uzun zamandır at üzerindeymişsiniz, bu yüzden rüzgâr gözlerinizi çok kurutmuş ama ciddi bir şeyiniz yok."

"Evet," dedim. "Gözlerim de ağrıyor."

"Onun için size yabanmersini kaynatıp içireceğiz, hemen toparlarsınız. Birkaç hafta sonra da ayak bileğinizin üzerine basmaya başlarsınız. Ben sık sık gelip sizi kontrol edeceğim ve gerekli ilaçları uygulayacağım. Şimdi ağrılarınız için size birkaç ilaç vereceğim. Yemenizi içmenizi de aksatmazsanız çabucak toparlarsınız majesteleri."

Başımı sallayıp yorganı yeniden üzerime örttüm. "Teşekkür ederim," dedim. "Peki ayak bileğimi birkaç gün içinde iyileştirmenin bir yolu yok mu?"

Şifacı ve halam birbirlerine bakarak gülüştü. "Onun için şifacı değil de bir büyücü çağırmamız gerekirdi," dedi büyük halam ve ufak bir kahkaha attı. "Neyse ki biz böyle şeylerden uzak duruyoruz."

Şifacı halama güldükten sonra bana döndü. "Maalesef efendim. Fakat çabucak iyileşmeniz için her şeyi yapacağım, merak etmeyin."

Ben şifacının verdiği bitki ekstrelerini içerken o ayak bileğimi bir avuç ıslak yosunla ovuyordu. Bir yandan büyük halamla sohbet ediyor, bir yandan da değişik değişik şeyler çıkarıp her biriyle ayak bileğimi ovan şifacıyı izliyordum. Büyük halamın köpekleri odama gelmişti. Onlar merakla bana bakarken kedi-

lerinden biri ise yatağıma kadar çıkmış beni kokluyordu.

"Mila, hemen aşağı!" dedi halam. "Seni koklayarak tanımaya çalışıyor. Az önce de içeride yemek yiyen şövalyeleri kokluyordu. Hepsinin kucaklarında tek tek dolaştı!"

Başımı kaldırıp heyecanla halama baktım. "Şövalyeler içeride mi?" diye sordum.

"Evet yavrum, yemek yiyorlar. Yazık, çocuklar çok yorulmuş. Onların odaları da hazır. Yemek yesinler de sonra dinlenirler..."

Onlar hakkında bilgi almak, ne yaptıklarını öğrenmek beni gülümsetirken halam merakla konuşmaya devam etti. "Lakin ben sizi daha kalabalık bekliyordum. Baban seni dört şövalye ile mi yolladı?"

Başımı önüme eğip derin bir nefes aldım. Hüzünle gülümsedim ve gözlerim kucağımda duran ellerime daldığında konuşmaya başladım. "Yedi kişilerdi..." dedim ancak devamını getiremedim.

Odada kısa bir sessizlik oldu. Şişko sarı kedi beni koklamaya devam ederken halamın bana yaklaştığını fark ettim. Elini saçlarıma götürüp saçlarımı okşadı ve bana dolu gözlerle baktı.

"Üzülme güzel kızım," dedi hüzünle. "Böyle olmasını sen istemedin. Senin ne kadar güzel bir kalbin olduğunu herkes biliyor."

Kendimi ağlamamak için öyle çok sıkıyordum ki neredeyse kaslarım yırtılacaktı. Halam o halimi görünce bana doğru eğildi ve beni kollarının arasına alıp bana sıkıca sarıldı. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım, başımı göğsüne yasladım ve halamın kolları arasında hüngür hüngür ağladım.

İnsan bazen ağlamaya öyle çok ihtiyaç duyuyor ki ağladığı an dakikalarca nefessiz kalmış da bir anda nefesine kavuşmuş

gibi hissediyor. Gözyaşlarını tutmak, ağlamanı bile durdurmaya çalışmak çok büyük çaresizlik. Hayat yeri geldiğinde kocaman bir hapishaneye dönüşüyor ve hepimiz tutsak düşüyoruz. Oysa özgürleşmek zorundayız. Yeri geldiğinde bağıra çağıra ağlamak, yeri geldiğinde kahkahalarla gülmek, her duyguyu sonuna kadar yaşamak ve en sonunda acının üzerine mutluluktan bir merdiven inşa edip basamak basamak çıkıp yükselmek zorundayız. İnsan cehennemi gördükten sonra cennette mutlu olamıyor ama hikâyelerimiz devam ediyor ve biz kendimizi hayatın tutsaklığından kurtarmak zorundayız. Özgür olmadığımız tek konu kendimizi özgürlüğümüze kavuşturma zorunluluğumuzdur belki de.

O bana ömrüm boyunca tutmakla
yükümlü olduğum yası anımsatıyordu.

KALBİMİN MUHAFIZI

*En güzel gün sona erdi, sessizce çöktü karanlık gece, bir ışık parladı bir an ve sen dağların ışığında kayboldun.**

İki Ay Sonra

Bugün büyük halamın evine ulaşalı tam iki ay oldu. Çok şey değişti. Yaralarım geçti, incinen kolum iyileşti, artık ayaklarımın üzerinde durabiliyordum. Her gün kuzenlerimle çocukluğumuza dair sohbetler ediyor, uzun akşam yemekleri yiyor, bahçede çiçek topluyor, kitap okuma saatleri yapıyorduk. Şövalyelere gelince ise... Her şey eski saray günlerine dönmüş gibiydi. Artık onları neredeyse hiç görmüyordum...

Kahvaltılarımız ayrı, yemeklerimiz ayrı yeniyordu. Odaları evin arka tarafında kalıyordu ve her birinin odasının dışarıdan girilebilen birer kapısı vardı, bu sebeple evin ana kapısını yemekler hariç hiç kullanmıyorlardı. Bahçede birbirimizi gördüğümüzde yanımda hep kuzenlerim oluyordu, onlar ise mutlaka bir işle meşguldü. Ya dövüş eğitimlerine devam ediyorlar, ya atlarıyla ilgileniyorlar ya da büyük halamın onlardan rica

* Kjersti Skomsvold, *Hızlandıkça Azalıyorum*, çev. Deniz Canefe (Jaguar Kitap, 2017)

ettiği herhangi bir işi yapıyordular. Birbirimizi gördüğümüzde yalnızca selamlaşıyorduk ve hayatlarımıza devam ediyorduk. Yalnızca bir keresinde kısa bir sohbet etmiş, Hazar'la birbirimize aynı anda, "Nasılsın?" diye sormuştuk. Daha doğrusu ben ona, "Nasılsın?" derken o bana, "Nasılsınız?" demişti. Birbirimize yalnızca iyi olduğumuzu söylemiş ve meşgul olduğumuz şeylere dönmüştük.

Tüm bu değişim beni o kadar çok üzüyordu ki bazı akşamlar herkes evin ana salonunda eğlenirken ben odama çekiliyor, yalnız kalma ihtiyacı hissediyordum. Biraz penceremden dışarıyı, küçük tatlı su gölünü izliyor, biraz sonra ise gözlerimi makyaj masasının üzerine yerleştirdiğim kırık at nalının üzerine dikiyor ve öylece düşünüp duruyordum.

Yine o akşamlardan birindeydik. Hava öyle sıcaktı ki iki penceremi de açmıştım. Cırcırböceklerinin sesi odamı doldururken yatağımda uzanmış kitap okuyorum. Kitabın henüz yirmi ikinci sayfasına gelmiştim ki odamın kapısının çalmasıyla başımı kaldırdım. Odayı aydınlatan üç büyük mumun ateşi esen rüzgârla hareket edince duvardaki gölgem titredi.

"Girin!" diye seslendim merakla.

"Kuzen! Yine erkencisin." Gelen halamın ortanca kızı Vera'ydı, benden yalnızca üç yaş büyüktü.

"Biraz yalnız kalmak istedim," diyerek elimdeki kitabı kapatıp kucağıma koydum.

"Ah, istersen hiç girmeyeyim," dedi Vera telaşla. "Çok özür dilerim."

Gülümseyerek ona baktım. O bu evin en telaşlısı ve en duygusalıydı. Her şeyi çok ciddiye alır ve çok önemser, duygularını en yoğun şekilde yaşardı. Uzun turuncu saçlarını annesinden

almıştı ve büyük yeşil gözleri ise birkaç yıl önce kaybettikleri babasının genlerinden geliyordu.

"Saçmalama Vera," dedim. "Gir hadi. Ben yalnızca kalabalıkları sevmiyorum, biliyorsun."

Kapıyı kapatıp içeri girdiğinde elindeki çay fincanını gördüm. Yanıma kadar gelip yatağımın kenarına oturdu ve elindeki fincanı bana uzattı.

"Sana getirdim," dedi. "İçine taze nane de attım. İyi gelir."

Elindeki çiçek motifli büyük çay fincanını aldım ve önce başımı eğip fincandan gelen güzel kokuyu içime çektim. Sonra bir yudum aldım ve ona döndüm. "Teşekkür ederim. Neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyorsun," deyip durdum ve aklıma gelen bir anıyla yüzümü buruşturup ekledim. "Yine içine işemedin değil mi?"

Vera bir kahkaha attı, yanıt vermeyi deniyordu ama gülmekten konuşamıyordu.

"O zaman altı yaşındaydım!" diyebildi sonunda. "Ve beni çok kızdırmıştın."

Yıllar önce, çocukluk günlerimizde büyük halamı ziyarete geldiğimiz bir gün Vera oyuncaklarından birini bilerek kırdığım için bana bir fincan dolusu *idrar* getirmişti, evet.

"İyi ki daha fazla kızdırmamışım," dedim. "O zaman ne yapacaktın kimbilir..."

Karşılıklı gülüştükten sonra çocukluk anılarımızın devamı art arda geldi. Benim onu portakal ağacından attığım gün, onun beni ayağıma taş bağlayıp bahçedeki göle attığı gün ve daha nicelerini andık. Çocukken berbat bir ilişkimiz vardı. En sonunda anılarımızdan bahsedip gülmekten yorulduğumuzda Vera yanıma uzanıp yatak başlığına yaslandı.

"Söylesene," dedi. "Senin bir derdin mi var?"

Çayımdan bir yudum aldım ve bakışlarımı yeniden odamın penceresine, karşıdaki göle çevirdim. "Tüm bu süreç... beni çok yordu."

Vera başını sallayarak bana döndü. Elini uzatıp koluma koydu. "Bak," dedi. "Ben senin ablan sayılırım Sara. Bu, günü geldiğinde ve sen kraliçe olduğunda bile değişmeyecek. Çok zor şeyler yaşamışsınız, biliyorum. Evinden uzak kaldın, askerlerini kaybettin, yaralandın... Fakat sende başka bir şeyler var."

Başımı çevirip yüzüne baktım. Vera'nın yeşil gözleri beni bulduğunda altıncı hissinin çocukluğumuzdan beri ne denli kuvvetli olduğunu hatırladım. Hüzünle gülümsedim ve dudaklarımı araladım.

"Bende başka bir şeyler var..." diyerek onun cümlesini tekrar ettikten sonra çaresizce önüme döndüm. "Fakat ne olduğunu ben de bilmiyorum."

"Anlat," dedi Vera. "Belki bulmana yardımcı olabilirim. Sonra canını sıkan şey her ne ise onu birlikte çözeriz, olmaz mı?"

Bir süre çaresiz bir kararsızlıkla kucağımdaki ellerimi izledim. Parmaklarım birbirlerine kenetlenmiş, birbirlerini korumak istercesine sımsıkı olmuşlardı. İçime döndüm, canımı sıkanın tam olarak ne olduğunu sorguladım. Neydi benim hüznümün tüm sebebi? Şövalyelerle vakit geçirememek mi? Yoksa sadece Hazar'la vakit geçiremediğime mi üzülüyordum? Peki bunun sebebi neydi? Savaştan önce zaten hayatımda olmayan birini, emrim altında olan bir şövalyeyi neden özlüyordum? Gece gündüz tüm bu saçmalıkların arasında boğuluyordum ve sanırım artık bunu biriyle paylaşmaya ihtiyacım vardı. Birine içimi dökmeye, saçma da olsa kalbimden geçenleri anlatmaya ihtiyacım vardı.

Kalbim artık konuşmak istiyordu.

"Galiba..." diye mırıldandım tereddütle, "...ben birine âşık oluyorum."

Vera'nın gözleri şaşkınlık ve heyecanla açıldı. Elleri açık kalan ağzını kapatmak için dudaklarına gittiğinde yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim. Bunu söylediğime, ağzımdan çıkan cümlenin anlamını benim bile o an ilk kez fark ettiğime emindim. Hazar'a âşık mı oluyordum?

"İnanamıyorum!" dedi Vera. "Kim? Yani kim olabilir ki? Sarayda arkanda birini mi bıraktın? Bu yüzden mi böyle üzgünsün?"

Vera heyecandan baygınlık geçirmek üzereydi.

"Arkamda bırakmadım..." diye mırıldandım sessizce. "Onu da yanımda getirdim."

Vera'nın şoku giderek büyüdü, artık yüzü kıpkırmızı olan yalnızca ben değildim. Vera olanları bir bir anlamış gibi önce pencereye bakıp ağzı açık bir halde bahçeyi gösterdi, sonra başını şövalyelerin odalarının olduğu yöne çevirdi ve en sonunda bana baktı.

"Sen..." dedi. "Şövalyeler... Aman Tanrım! Şövalyelerden birine mi âşık oldun?"

Hem şok içindeydi hem de gülüyordu. Uzun zamandır bu kadar şok edici bir haber almadığının farkındaydım. Bir prensesin şövalyelerinden birine âşık olması büyük bir haberdi.

"Oldum demedim..." dedim tereddütlü bir sesle. "Oluyorum galiba dedim..."

"Hangisi?" diye sordu Vera heyecanla. "Dur dur! Ben tahmin edeceğim. Tabii ki büyük olan! Yani hem yaş hem boyut olarak büyük olan!"

Kendimi tutamayıp utançla kıkırdadım. "Evet, o."

"Neydi ismi? İsimlerini öğrenmiştim ama sonra unuttum..."

"Hazar," dedim sessizce, sanki bir yerden bir şekilde duymasından korkuyordum.

"Ah, evet!" Vera sevinçten ve heyecandan havalara uçmak üzereydi. "Onunla ne zaman konuşacaksın peki? Ona söyleyecek misin? Acaba o da senden hoşlanıyor mu?" Vera sorularını art arda sıraladıktan sonra kendi kendine konuşmaya devam etti. "Senden hoşlanıyordur tabii ki, dünyanın görüp görebileceği en güzel kraliçe adayısın sen!"

Bir yandan mahcup bir halde gülümserken bir yandan huzursuz bir iç çektim. "Onunla konuşmayacağım elbette..." dedim. "O bir şövalye, ben ise bir prensesim... Bunun ne kadar imkânsız bir aşk hikâyesi olabileceğini görüyor musun?"

"Kim imkânsız diyor?" diye sordu. "Sen geleceğin kraliçesisin Sara. Ne dersen o olur. Kuralları artık sen koyacaksın. Gücünün farkında mısın?"

Haklıydı fakat beni düşündüren tek şey bu değildi, keşke yalnızca bu olsaydı.

"Yalnızca o değil..." diye mırıldandım hüzünle.

"Ne peki? Başka ne var?"

"Hazar daha önce evliymiş... Karısı hastalanmış ve ölmüş... Onun yeniden âşık olabileceğini sanmıyorum."

Ona Hazar'ın eski karısıyla ilgili tüm gerçekleri açıklayacak halim yoktu, anlamasını bekleyemezdim. Vera bu söylediklerimden sonra kaşlarını çatarak bana döndü. Bu sefer onun da morali bozulmuş gibiydi.

"Yine de bunu bilemezsin Sara... En azından anlamayı deneyebilirsin. Biraz vakit geçirseniz anlarsın aslında." Tam o an gerçek sorunun ne olduğunu fark etmiş gibi aydınlandı.

"Buraya geldiğinden beri şövalyelerle bir araya gelemiyorsun ve bu yüzden üzgünsün, değil mi? Tabii ya!"

Başımı salladım. "Yalnızca Hazar için değil... Diğerlerini de özlüyorum. Onlarla çok şey yaşadık, dostlarımızı kaybettik, gecelerce dışarıda uyuduk... Şimdi böyle yabancı gibi durmak beni üzüyor."

Vera neler yapabileceğini düşünür gibi elini çenesine götürdü ve arkasına yaslandı. Kısa bir sessizliğin sonunda ikinci bir aydınlanma yaşayarak bana döndü. "Buldum!" dedi. "Aklıma bir şey geldi."

"Neymiş o?"

"Yarın akşam ana salonda güzel bir müzik gecesi yapalım, çok güzel piyano çalan bir arkadaşım var, onu da davet ederim. Şövalyeleri de davet eder, onlara savaş atmosferinden biraz olsun uzaklaşmak için bir moral gecesi düzenlediğimizi duyururum. Hep birlikte oturur, eğlenir, sohbet ederiz. Hatta hava harika, geceyi bahçede bile düzenleyebiliriz. Güzel elbiselerimizi giyer, güzel yemekler yer, canlı müziğimizi dinler, dans ederiz... Hem seni şövalyelerinle bir araya getiririz hem de gerçekten savaş sonrası oluşan bu kasvetli havayı biraz olsun dağıtır, moral buluruz. Ne dersin?"

Başımı kaldırıp yanımda duran Vera'nın güzel gözlerine baktım. Kendimi tutamayıp minnetle gülümsedim ve uzanıp ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim..." diye mırıldandım. "Bunu anlatabileceğim tek kişinin sen olduğunu biliyordum."

"Her zaman!" dedi Vera. "Ece, ne diyorsun? Geceyi düzenliyor muyuz?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet," dedim. "Düzenliyoruz."

İçime sıcacık bir his doğdu. Elim boynumdaki kalp kolyemdeydi ve kolyem uzun zaman sonra ilk defa bu kadar sıcaktı. Hazar'ı düşündükçe hızlanan kalbim şimdi yine heyecanla atıyordu ve aklım az önce Vera'ya kurduğum cümlelerden birini tekrar tekrar önüme getiriyor, bana o cümlenin doğruluğunu sorgulatıyordu.

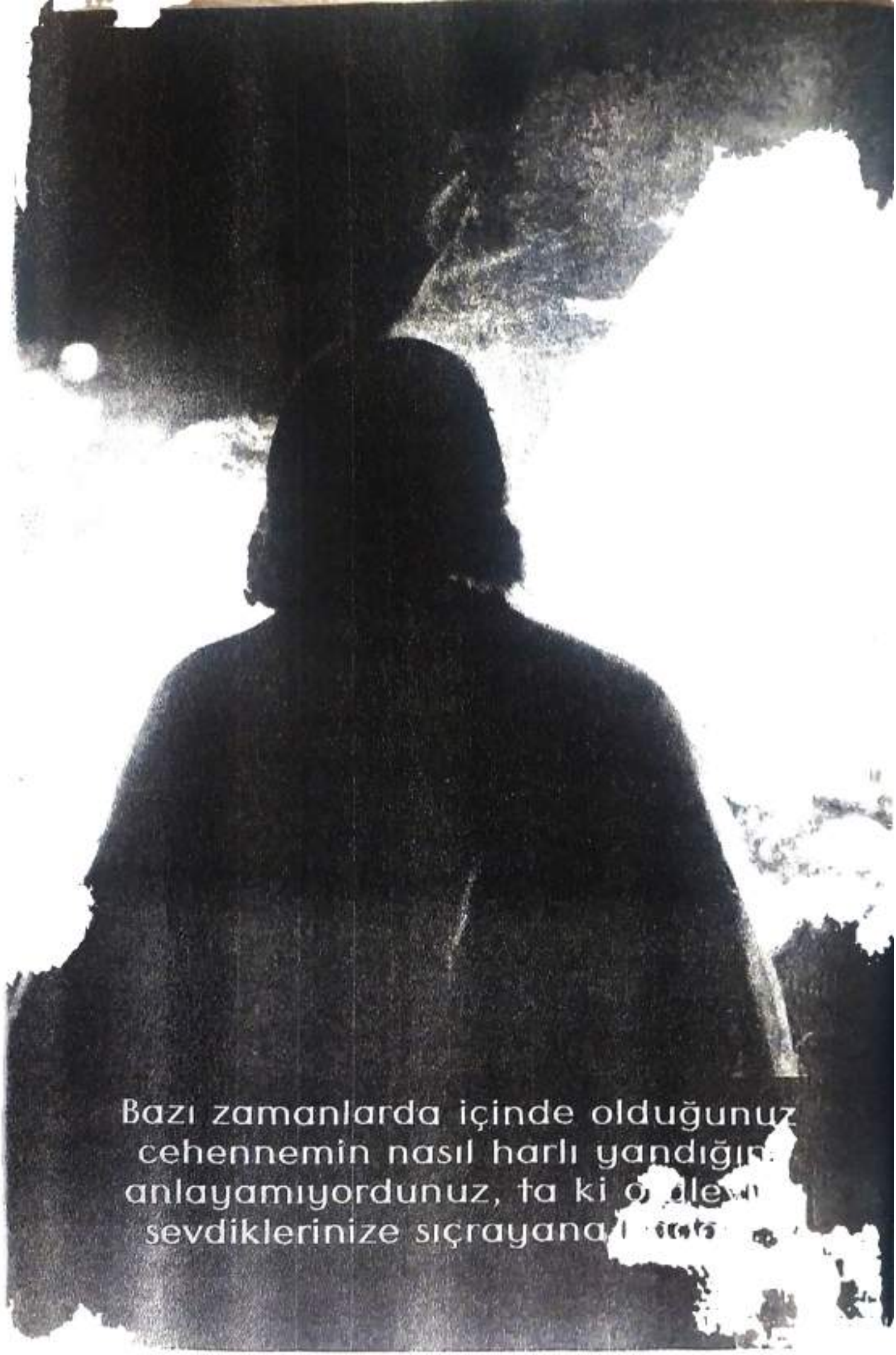
Ona az önce Hazar'a âşık olduğumu söylemiştim ama bu doğru değildi, ben ona âşık olmuyordum. Zira ben Hazar'a çoktan âşık olmuştum ve kalbim sanki hiç durmadan onun ismini fısıldıyor, gözlerim her yerde onun gözlerini arıyordu.

Gözlerinin önünde olan birine bile sonsuz bir özlem duygusu beslemek miydi aşk?

Günün birinde biri karşıma getirilmiş, "O artık senin kalbinin muhafızı," denmişti. Kalbim ona emanet edilmiş, kalbimi koruma görevi ona verilmişti ve artık durmaksızın muhafızının ismini sayıklıyordu kalbim...

Ve evet...

Aşk bu olmalıydı.

Bazı zamanlarda içinde olduğunuz
cehennemin nasıl harlı yandığın
anlayamıyordunuz, ta ki o ale
sevdiklerinize sıçrayana

KIRMIZI GECE

Bugün o gündü. Kuzenim Vera'nın beni Hazar'la bir araya getirmek ve biraz olsun mutlu edebilmek için düzenlediği moral gecesinin günü... Ana salon ve bahçe kırmızı dekorlarla süslenirken evi yemek kokuları sarmıştı. Ben ise odamda benim için getirilmiş ihtişamlı, uzun, koyu kırmızı elbisenin içinde oturmuş saçlarımı tarıyordum. Aynadan kendimi izleyen gözlerim uzun zaman sonra ilk kez bu kadar heyecanlı bakıyordu.

Kalbim bir yandan binlerce kilometre uzakta kalan evimi, sarayı ve ailemi düşünüp hüzünle doluyordu. Öteki yandan ise artık biraz olsun mutluluk hissetmeye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Savaş devam ediyordu ve şükürler olsun ki aylardır saraydan kötü bir haber gelmemişti. Biraz olsun mutlu olmak, gülümsemek her birimizin hakkıydı. Tek dileğim ise sevdiğim herkesin hâlâ iyi olmasıydı.

"Hazır mıyız?" Kapım sonuna kadar açıktı, kızlar hazırlanırken birbirlerinin odalarına girip çıkıyor ve bu akşamı daha da neşeli bir hale getiriyordu. Kapıda görünen Vera'nın sorusuyla başımı ona çevirdim, beni görünce gülüşü büyüdü. "İşte şimdi tam bir prenses olmuşsun," dedi.

"Teşekkür ederim." Gözlerimi mavi dantelli elbisesinde gezdirdim. "Bu renk sana çok yakışıyor," dedim gülümseyerek.

"Bu gece senin yanında hiçbirimizi görmeyecekler bile," dediğinde kocaman gülümsüyordu. Dalgalı turuncu saçları omuzlarından dökülüyor ve bir şelaleyi andırıyordu.

"Herkes geldi mi?" diye sordum ayaklanırken merakla. Bir yandan da küçük pırlanta küpelerimi kulak deliklerime takmakla meşguldüm.

"Herkesten kastın şövalyeyse... Evet geldiler."

"Sessiz ol!" dedim gülerek. "Herkes geldi mi derken gerçekten de herkesi soruyordum!"

Vera kıkırdadı. "Merak etme, kimse duymaz. Hava o kadar güzel ki herkes bahçede. Yemek masasını bile oraya taşıdılar. Biz de geçelim mi? Yemek için seni bekliyorlar."

"Tabii ki." Başımı sallayıp nihayet küpelerimi takınca kapıya yöneldim. Uzun bordo elbisemin eteklerini tutup ağır ağır yürümeye daldım.

"Acaba seni görünce ne düşünecek?" dedi Vera fısıldayarak. "Yüz ifadesini çok merak ediyorum!"

"Beni her gün görüyor."

"Her gün siyahlar içindesin Sara. Bu renk seni o kadar değiştirdi ki ben bile gözlerimi alamıyorum..."

Birlikte ana salondan geçtik. Salonun girişine kocaman bir Vegvisir bayrağı asılmış, koltuklar kırmızı şallarla süslenmişti. Odanın her yanında yanan mumlar salonu ışıl ışıl aydınlatıyordu. Mumların arasından geçip evin kapısına ilerledik. Bahçeye adımımı attığım an gördüğüm ilk şey büyük yemek masasının etrafına dizilmiş akrabalarımın arasında oturan dört şövalyemdi.

Hazar, Atlas, Deha ve Poyraz.

Masadaki tüm gözleri bana dönerken büyük halamın yemeğe davetli dostlarının hakkımdaki fısıldaşmalarını duydum.

"Bu o mu?" dedi biri.

"Kehanetin bebeği!"

"Çok güzelmiş..." dedi bir diğeri.

"Ah, annesine çok benziyor..."

"Çok güzel bir kraliçe olacak..."

Hakkımdaki fısıldaşmalar devam ederken gözlerim merakla Hazar'ın gözlerine kaydı. Saçlarının dalgası yeni yıkandığını ele veriyordu. Ben onun karşısında ilk defa siyahtan başka bir renk giyerken o ise bu gece de siyah giymeyi seçmişti. Gözlerinin beni baştan aşağı süzdüğünü fark ettim. Dudakları belli belirsiz açık kalmış, kaşları çatılmıştı ve bana hayranlıkla bakıyordu.

"Dibi düştü," dediğini duydum yanımdaki Vera'nın.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Böyle ilginç tabirleri nereden duyuyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "İçimden geliyor ama bence gelecekte çok sık kullanılacak bir tabir bu, görürsün!"

Kendimi tutamayıp sessizce güldüm. Vera'yla yemek masasına doğru ilerlerken Hazar'ın bakışlarını kaçırdığını gördüm. Masanın en başındaki sandalye benim için ayrılmıştı, Vera'nın bahsettiği kız arkadaşı bahçeye çıkarılan piyanonun başına geçmiş çok hoş bir müzik çalıyordu. Masanın en başına oturduğumda bana bakan heyecanlı yüzler sanki onlara birkaç şey söylememi bekliyor, hatta bunu istiyor gibiydi.

Sessizce boğazımı temizledim. "Bu akşam burada olan herkese teşekkürler," dedim. "Umuyorum ki en kısa zamanda saraydan güzel haberler alacak ve bir moral gecesi değil, bir kutlama gecesi düzenleyeceğiz. Afiyet olsun."

"Umarız majesteleri!"

"En yakın zamanda majesteleri!"

Güzel dilekler birbiri ardına sıralandıktan sonra önümde duran kızılcık şerbetinden bir yudum aldım. Buralarda o kadar güzel kızılcıklar yetişiyordu ki sudan çok kızılcık şerbeti tüketiliyordu.

"Hoş geldiniz majesteleri!" dedi büyük halamın arkadaşlarından biri. Otuzlu yaşlarında bir adamdı. Saçları koyu kumral, gözleri yeşildi ve sakalları yeni kesilmiş gibi görünüyordu.

"Siz hoş geldiniz," dedim gülümseyerek.

Adam tam yanımda oturmasına rağmen bana biraz daha yaklaşabilmek için sandalyesini çekti. Vera ise diğer yanımda, adamın tam karşısında oturuyordu.

"Ben Sergey," dedi. "Beni tanımadığınızı biliyorum, krallığınızın kontlarından biriyim. Sizinle tanışmak benim için bir şereftir."

Adam elimi tutmak için bana elini uzatınca kibarlığına karşılık vermek için elimi ona uzattım. Elimi avcunun içinde nazikçe tutarak dudaklarına götürdü ve elime saygı dolu bir öpücük kondurdu. Ona başımı sallayarak teşekkür ettikten hemen sonra gözlerim Vera'nın yanında oturan Hazar'ın bakışlarını yakaladı. Bana mı öyle geliyordu bilmiyordum ama öfkelenmiş gibi görünüyordu.

"Birazdan sizi dansa kaldırmak isterim," dedi Sergey. "Müsaade ederseniz tabii."

Hazar'ın boğazını temizleyerek önüne döndüğünü fark ettim.

"Ah tabii," dedim. "Bu gece herkes dans edecek."

Adam gülümseyerek yemeğine döndüğü sırada Vera'nın bana olan bakışlarını yakaladım. Kaş göz işaretleriyle bana, *Bu*

adam da nereden çıktı şimdi? demek istediğine çok emindim. Ona çaresizce omuz silktim ve yemeğime döndüm.

Gece ilerledikçe sohbet koyulaşıyor, masadaki yemekler bir bir azalıyordu. Piyano öyle güzel çalınıyor, geceye öyle güzel bir atmosfer katıyordu ki ruhumun tazelendiğini hissediyordum. Müzik eserleri ardı ardına çalınıp bitiyor, bir yenisi başlıyordu.

"Sevgili dostlarım," dedi Vera'nın piyanist kız arkadaşı bizlere dönerek. "Şimdiki parçayı aramızda bulunan sevgili prensesimize, geleceğin kraliçesine adamak istiyorum... Ve sizleri dans etmeye davet ediyorum."

Herkes piyanisti alkışladığı sırada aklımda tek soru vardı: Şimdi Sergey denen bu adamla mı dans edecektim? Derin bir nefes aldığım sırada Sergey'in ayaklandığını ve bana uzanan elini fark ettim. Önümde durmuş beni dansa davet ediyordu. Önce çaresizce Vera'ya baktım, o da bana aynı çaresizlikle bakıyordu. Vera tam o an bir aydınlanma yaşamış gibi bana baktı ve hemen sonra birdenbire Hazar'a döndü ve ona elini uzattı. "Benimle dans eder misin şövalye?" diye sordu.

Hazar'ın gözleri önce beni buldu, ben ise gözlerimi kaçırdım ve Sergey'i daha fazla bekletemeyeceğimi bilerek ona elimi uzatıp ayağa kalktım. Sergey beni elimden tutmuş nazikçe yemek masasıyla piyanonun arasındaki dans alanına götürürken Vera ve Hazar da hemen arkamızdan geliyordu. Diğer şövalyeler, kuzenlerim, büyük halam ve dostları sırayla dansa kalkıyordu. Cırcırböceklerinin ötüşleri piyanonun muhteşem sesiyle birleşiyor, bize muhteşem bir konser bahşediyordu. Büyük halamın kedileri ve köpekleri ise dans eden insanların arasında neşeyle dolaşıyor, bizi izliyorlardı.

"Sizin için çok güzel demişlerdi..." dedi Sergey. Bir eli elimde, diğer eli belimdeydi. "Fakat yalan söylemişler."

"Öyle mi?" diye sordum. "Güzel değil miyim?"

Sergey gülümseyerek başını salladı. "Sizi anlatmak için *güzel* çok yetersiz bir kelime olur. Siz cennetin yeryüzüne yansıması gibisiniz."

Başımı utanarak sola çevirdim, yutkunup etrafıma bakındığım sırada Vera ile dans eden Hazar'ın bizi izlediğini fark ettim. Bu kez gözlerimiz buluştuğunda bakışlarını benden kaçırmadı ve bir süre öylece bakıştık.

"Yolda çok sıkıntı çekmişsiniz..." dedi Sergey. "Onca yolu sağ salim gelebilmeniz bile sizin ne kadar güçlü bir kraliçe olacağınızın göstergesi."

"Teşekkür ederim," dedim. Konuşmayı çok fazla uzatmak istemiyordum. Çaresizce sağı solu izlemeye devam ederken Vera ve Hazar'ın bize yaklaştıklarını fark ettim.

"Eş değiştirme zamanı!" dedi Vera. "Bizde gelenektir, bilirsiniz!"

Sergey'in yüzündeki gülümseme birdenbire silindi. Vera bana dönüp hızlıca bir göz kırptıktan sonra beni nazikçe Hazar'a doğru ittirdi ve Sergey'in önüne geçti. Sergey'i resmen dans ederek yanımızdan alıp götürdüğünde Hazar'la karşı karşıya kalmış, ne yapacağımızı bilemez bir halde birbirimize bakıyorduk.

Sessizliği bozan Hazar oldu. "Bunu istiyor musunuz?" diye sordu tereddütle.

"Tabii ki," dedim ve yemekte Sergey'e kurduğum cümleyi tekrarladım. "Bu gece herkes dans edecek."

Hazar'ın bir eli belime yerleşti, diğer eli ise elime. Bedenimi kendi bedenine yaklaştırıp başını bana doğru eğdi. Gözleri

gözlerimdeydi. Bahçenin ve kalabalığın arasında yavaş yavaş dans etmeye başladığımızda bunu günlerce prova etmişçesine uyumluyduk.

"Günlerin nasıl geçiyor?" diye sordum. "Uzun zamandır konuşamıyoruz."

"Her şey yolunda majesteleri. Sizin günleriniz nasıl geçiyor?"

"Gördüğün gibi, her şey yolunda."

Bu, onunla yaptığımız en samimiyetsiz konuşmaydı. Sanki günler ve geceler boyunca birlikte yol almamış, yan yana uyumamıştık. Birer yabancı gibi konuşuyorduk.

"Gördüm," dedi. "Ve duydum."

Söylediği şeye bir anlam veremeyince kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ne duydun?" diye sordum merakla.

"Beyefendinin iltifatlarını..." dedi. "Her şey yolunda görünüyordu."

"Ah, o mu? Eminim herkese iltifat ediyordur."

Hazar burnundan güldü ve başını kaldırıp ortalığa tahammülsüz bir bakış attı. "Siz gelene kadar ne zaman geleceğinizi sorup durdu," dedi. "Şu an bile hâlâ sizi izliyor. Size baya takmış anlaşılan."

"Öyle mi?" diye sordum. "Bir önemi yok."

Bir süre sessizce dans etmeye devam ettik. Hazar'ın gerginliğini buram buram hissediyordum, belki de rahatsız olduğu şey Vera'yla dans etmeye devam edememekti. Belki de onu beğenmişti. Olamaz mıydı?

"Benimle dans etmekten pek hoşnut değil gibisin," diye mırıldandım. Başını bana çevirdi ve yukarıdan şaşkınlıkla baktı.

"Bunu nereden çıkardınız?" diye sordu.

"Yüzün gülmüyor," dedim, "Sergey'le Vera'ya bakıp duruyorsun. Sanırım aklın orada kaldı... Yani bir önceki dansında..."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Hazar.

"Ne demek istediğim çok açık," dedim. "Vera'yı beğendin sanırım. Bunu benimle paylaşabilirsin. Hatta..." dedim tereddütle. "İstersen yeniden eş değiştirebiliriz. Öyle daha mutlu olacak gibisin."

Hazar öfkeli bir nefes aldı. "Oraya bakma sebebim kuzeniniz değil," dedi. "İsmini bile ilk defa sizden duydum."

"Neye bakıyorsun öyleyse?" dedim kızgınlıkla. Kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Sanki Hazar'ı kendimle dans etmeye zorlamıştım.

"Şu kont bozuntusuna," dedi. "Sergey miydi neydi? Gözlerini sizden ayırmıyor."

"Bunu neden bu kadar problem ettin ki? Bana zarar verecek hali yok, şövalye ruhunun kabarmasına gerek yok! Burada beni korumak zorunda değilsin çünkü burada bana zarar verecek kimse yok."

Derin bir nefes alıp bacaklarıma sürtünen kediye bakmak için eğildim. Ona gülümsedikten sonra tekrar Hazar'a döndüm. Hazar'ın gözleri bu sefer bendeydi, artık arkaya bakmıyordu.

"Haklısınız," dedi. "Görevim yalnızca sizi korumak ve sadece koruma içgüdüsüyle hareket edebilirim. Benim başka duygularım olamaz."

"Neymiş o başka duygular?" dedim öfkeyle. "Neden böyle gizli kapaklı konuşuyorsun Hazar? Birbirimizin arkadaşı olmuştuk, birbirimize içimizi açmıştık. Omzumda ağlamıştın! Şimdi neden böylesin? Neden bana bir yabancı gibi davranıyor,

üstü kapalı saçma sapan şeyler söylüyorsun? Söylesene, neymiş o seni Sergey'e bu kadar takılmaya iten başka duygular?"

Hazar kısa bir süre daha sessiz kaldı. Müziğin temposu giderek düştü ve yeni başlayan melodi kalbimi hüzün duygusuyla doldurdu. Hazar'ın bir eli hâlâ elimde, diğer eli ise hâlâ belimdeydi. Gözlerime bakmaya devam ederken ayaklarımız bir sağa bir sola gidiyor, yavaşça salınıyorduk. Bana bakan gözlerinde çaresizliği gördüğümde düşüncelerine ve tavrına anlam vermeye çalıştım ama veremiyordum.

"Söylesene," dedim bir kez daha yalvarırcasına. "Neymiş o duygular?"

Hazar derin bir nefes aldı ve olduğu yerde durup, "Kıskançlık," dedi bir anda.

Başka hiçbir şey söylemedi. Dans eden kalabalığın ortasında öylece durmuş birbirimize bakıyorduk. Hazar'ın dudakları arasından çıkan tek kelime benim için bu akşamın bambaşka bir noktaya evirilmesine sebep olmuştu. Ne hissedeceğimi bilemiyordum ama kalbimin çarpıntısı bir çırpınmayı andırıyordu. Birden elimi bıraktı ve diğer elini de belimden çekip son kez bana baktıktan sonra arkasını dönüp evin arka tarafında kalan göle doğru hızla yürümeye başladı.

O kalabalığın arasından geçip giderken ben olduğum yerde öylece kalakaldım.

Kıskançlık mı? diye düşündüm kendi kendime. İdrak etmekte zorlanıyordum. Hazar'ın beni birinden kıskanma ihtimali kalbime kanat çırpıtıyordu sanki. Elimi kalbime götürdüm, gözlerimi kapatıp kalabalığın ve müziğin sesi arasında kalbimin sesini dinlemeye çalıştım. Kalbim muhafızının ismini sayıklamaya devam ederken artık emindim.

Onu her şeyden çok istiyordum.

Yalnızlık kimimiz için çukurken
kimimiz için kıyı.

KALBİMİN SAHİBİ

Geceye ait güzel sesler kulaklarımızı doldurmaya devam ediyordu. Kalabalık dans etmeye, gülüşmeye, sohbetlerine devam ederken ben Hazar'ın arkasında bir başıma kalmıştım. Hazar'ın kalabalığın arasından geçip giden görüntüsü ve bana söylediği son şey aklımdan çıkmıyordu. Vera'yı yanı başımda bulduğumda sonunda Sergey denen adamdan kurtulduğunu fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordu telaşla. "Nereye gitti?"

"Sergey'den kurtulmuşsun," dedim sorularına cevap vermek yerine.

"Adam delinin teki," diye yanıtladı Vera. "Kafayı sana takmış. Sürekli senin hakkında sorular sorup durdu, gözünü de sizden ayırmadı zaten! Resmen kaçtım."

Gözlerim hâlâ Hazar'ın gözden kaybolduğu noktadaydı. Vera'ya dönüp minnettar bir şekilde başımı salladım. "Yaptığın şey için teşekkür ederim..." dedim. "Bizi bir araya getirdiğin için..."

"Ah, rica ederim güzelliğim benim! Lakin ne oldu? Şövalye nereye gitti?"

Başımla ileriyi gösterdim. "Sanırım göle gitti..." diye mırıldandım.

"Neden ama?"

"Kendi kendine bir şeylere öfkelenmiş..."

"Neye öfkelenmiş? Bir şey söylemedi mi?"

Sergey'i işaret ettim. "Onu kıskanmış..." dedim. "Öyle söyledi. Sonra da çekip gitti."

Vera tüm yüzüne yayılan bir gülüşle bana baktı. "Seni Sergey'den mi kıskanmış?" diye sordu heyecanla. "Ama bu harika! Peşinden gitsene!"

"Peşinden mi gideyim?"

"Evet, tabii ki! Bak Sara... Seninle yine bir abla olarak konuşacağım. O bir şövalye sen ise geleceğin kraliçesisin. Sana olan duyguları ne olursa olsun, ne boyutta olursa olsun bunu kolay kolay ifade edemez. Aranızda büyük bir sınıf farkı var. O senin peşinden gelemez ama sen gidebilirsin."

Huzursuz bir nefes aldım, kalabalığın beni boğmaya başladığını hissediyordum.

"Gidip ne diyeceğim ki? Ona beni neden kıskandığını mı soracağım?"

"Hayır güzelim." Vera önüme geçti ve bana söylediklerini tam olarak anlayabilmem için gözlerimin içine baktı. "Sen yalnızca git. Yanında ol, ona neden gittiğini sor. Aklındaki soruları yanıtlayacaktır, emin ol."

Derin bir nefes alıp Hazar'ın arka bahçeye doğru döndüğü noktada bulunan büyük zeytin ağacına bir kez daha baktım. Sanırım Vera haklıydı, peşinden gitmeliydim.

"Gidiyorum," dedim buruk bir sesle.

"Tabii ki gidiyorsun!" dedi. "Akşam odana geldiğimde bana her şeyi anlatacaksın!"

Vera arkamdan seslenirken kalabalığın arasından bir hayalet gibi süzülüp geçtim. Herkes kendi eğlencesine bakıyor, kahkahalar eşliğinde sohbet ediyordu. Büyük zeytin ağacına ulaştığımda arka bahçeye döndüm. Gölün suyu esen hafif rüzgârın desteğiyle hareket ediyor, sesi ise kulaklarıma ulaşıyordu. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordum ama adım attıkça göle bakan yatak odamdaki mum ışıkları yavaş yavaş bir şeyleri görünür kılmaya başladı.

Ve sonunda onu gördüm... Hazar'ı.

Göl kenarında oturmuş, topladığı küçük taşları ağır ağır göle atıyor, sektirmeye çalışıyordu. Ayak seslerimi duyunca birden başını kaldırdı ve bana döndü. Yüzüne vuran mum ışığı yansıması gözlerindeki karmakarışık duyguları ele veriyordu.

"Merhaba," dedim sessizce. "Oturabilir miyim?"

"Sizin topraklarınız," dedi. "Oturup oturmamak size kalmış."

Söylediği cümle beni bir anlığına buraya geldiğime pişman etti. Artık bu sınıfsal farklılık konuşmalarından yorulmuş ve sıkılmıştım. Öfkeden gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Kes artık şunu!" dedim titreyen sesimle. "Benim topraklarım, benim evlerim, benim atlarım, benim şövalyelerim, benim yemeklerim... Her şey benim kararım, her şey benim emrim, her şey bana ait. Yeter Hazar."

Tepkim onu şoka sokmuştu. Elinde göle atmaya hazır halde bulundurduğu taşıyla bana bakıyordu. "Söylediğim şeyin sizi kızdıracağını düşünemedim," dedi. "Özür dilerim."

Tam olarak duygusuz bir domuz gibi konuşuyordu. Her şey ona sistematik olarak ezberletilmiş gibiydi, saygıda kusur etmeyecekti, bana her zaman hizmetkârımmış gibi davranacaktı. Öyleyse bana beni kıskandığını söylemeye de hakkı yoktu.

Yoksa kıskandığı Vera mıydı? Ben her şeyi anlamak istediğim gibi mi anlıyordum?

"Buraya seninle konuşmaya gelmiştim ama sanırım beni hiçbir zaman anlayamayacaksın ve aramızdaki duvarlar hiçbir zaman yıkılmayacak. Peki öyleyse, madem ben bir prensesim ve sen yalnızca bir şövalyesin... Öyle kalalım gitsin."

Öfkeyle arkamı döndüm.

"Bekle!" Gözyaşları içinde ön bahçeye doğru birkaç adım atmıştım ki peşimden koşar adım gelip beni kolumdan tuttu ve kendine çevirdi.

İkimiz de nefes nefeseydik; benimki öfkeden, onunkiyse koştuğundandı. O kadar yakındık ki neredeyse burnu burnuma değecekti. Kolumu çekip elinden kurtardım ve ona öfkeyle bakmaya devam ettim.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Senden ne mi istiyorum?"

"Evet," dedi. "Ne istiyorsun?"

Öfkeyle güldüm. "İçtin mi sen? Yine mi sarhoşsun?"

Tahammülü kalmamışçasına başını gökyüzüne kaldırdı ve titrek bir nefes aldı. "Buraya gelme sebebin benden bir şeyler duymak değil mi?" diye sordu. "Ne duymak istiyorsun?"

Sessiz kaldım. Belki de hiç peşinden gelmemeliydim.

"Baban bana seni korumamı emretti. Sana saygı duymamı, mesafemi korumamı, senin hizmetkârın olmamı emretti. Ama beni çok zorluyorsun..."

"Neye zorluyorum?" dedim hayretler içinde. "Beni kıskanmanı söyleyen ben miydim?"

"Elbette hayır," dedi öfkeyle. "Fakat sana olan duygularım yalnızca beni ilgilendirir. Bunları seninle paylaşmak zorunda

değilim ve onları kontrol altında tutabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Söyledikleri karşısında bir kez daha kalakaldım. Bana olan duygularından bahsediyordu ve son derece çaresiz, son derece öfkeliydi. "Bana olan duyguların mı?" diye sordum.

Yanıt vermedi. İkimiz de sustuk. O yeri izliyordu, ben onu. Kendimi hayatım boyunca hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim ve şimdi hissettiğim güçsüzlüğün sebebi sahip olduğum gücümdü.

"Sen bir savaşçısın," dedim. "Duygularından mı korkuyorsun?"

Mum ışığında koyu elaya kaçan gözlerini benimkilere çevirdi. Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki hayran olmamak mümkün değildi. Gözleri bana Hazar Denizi tasvirlerini anımsattı.

"Ben yalnızca düşmanlarımdan korkmam. Beni savaşçı yapan da budur zaten."

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Nasıl istersen şövalye. Bundan sonra seninle konuşmak için çabalamayacağım."

Bu cümleyi kurduktan hemen sonra arkamı dönüp gitmeliydim, öyle de yapmak istemiştim ama bana öyle bakıyordu ki sanki gözleri gitmemem için yalvarıyordu.

"Senden uzak kalmak için çok çabaladım Sara," dedi birdenbire. İsmimi onun dudaklarından bir kez daha duyacağımı düşünmezdim. Çaresiz öfkesiyle etrafa bakındıktan sonra konuşmaya devam etti. "Madem bunları duymak istiyorsun, duy o zaman... Buraya geldiğimiz ilk günler çok zordu. Aklım hep sendeydi ama zaman geçtikçe ne kadar acı çeksem de acımı da duygularımı da perdenin arkasına ittim. Seni masanın başında o adamla konuşurken gördüğümde bile içimde hissettiğim

sancı bana bir kez daha yakınında olmamam gerektiğini hatırlattı." Sustu ve bakışlarını kaçırıp gözlerini boşluğa çevirdi. "Sırtımdaki işkence izlerini gördüğünü biliyorum. Ama seni onunla dans ederken izlemek, bu zamana kadar bana yapılan en büyük işkenceydi."

Karşısında durmuş, bana duygularını bir bir açıklamasını izliyordum. Ellerim buz gibi olmuş, yüzüm alev alev yanıyordu.

"Ben savaşmayı bilirim majesteleri. Dövüşmeyi, öldürmeyi. Ben hassas duyguların adamı değilim ve seni o adamla gördüğümde içimde hissettiğim o iğrenç his... Kıskançlık... O hissi öldürebilmeyi çok isterdim. İşte bu yüzden duygularımı kabullenemiyorum. Çünkü onlar benim düşmanlarım değil, onları yok edemiyorum. Onlar hep burada..." Hiç beklemediğim bir hareketle elimi tuttu ve kalbine götürdü. "Burada," dedi bir kez daha ve elimi kalbine bastırdı. "Ve ben savaşamadığım, yok edemediğim şeyleri sevmem."

Gözleri hayatımda gördüğüm en güzel gözlerdi. Teni, elleri, bakışları, kokusu dünyada var olan her şeyden daha güzeldi. Elim kalbinin üzerine konduğunda kalp atışımı onun göğüs kafesinde buldum sanki.

"Oysa sen bana bir söz verdirmiştin..." dedi.

"Neymiş o?"

"Bana, 'Kalbimi korumak zorundasın. Kendinden bile,' demiştin. Hatırladın mı?" Hüzünle başımı salladım. "İşte bu yüzden senden uzak kalmam en doğrusu. Çünkü ben seni her zaman koruyacağım Sara, kendimden bile."

Sustu. Müzik de onunla beraber sustu. Bahçedeki kalabalığın sesi müziğin yokluğunda boş bir gürültüye döndü.

Müzik tekrar başlarken başımı kaldırıp ona baktım. "Benden uzak durman yalnızca kalbimi incitir..." dedim sessizce.

Başını kaldırıp dolu gözleriyle bana baktı ve dudaklarımdan çıkacak umut dolu tek cümle için beklemeye başladı. İkimiz de çok çaresizdik; kaçak bir cümle kuruyor, yerdeki toprağı izliyor, birbirimize kaçamak bakışlar atıyorduk. Bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Duygularımı saklamaya çalışmaktan çok yorulmuştum, karşımdaki şövalye ise hayatı boyunca aldığı darbelerden sonra bile böyle mahvolmuş görünmemişti. Bizim için tek yol konuşmaktı, tek yol susmamaktı. Dudaklarımı araladım ve bir çırpıda söyleyiverdim kalbimden geçenleri.

"Benden uzak durman yalnızca kalbimi incitir," dedim bir kez daha ve ekledim. "Çünkü o muhafızına âşık oldu."

Hazar'ın gözbebeklerinin bile titrediğine şahit oldum. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Parmakları arasında tuttuğu elim hâlâ kalbindeydi ve söylediğim şeyi duyar duymaz parmakları açıldı, elim kalbinin üzerinden kayıp gitti. Sonra hiç beklemediğim bir anda bana doğru son bir adım daha attı ve burunlarımız birbirine değdi. Bana doğru eğildi ve titrek bir nefes aldı. Benim nefesim onun nefesine kavuştu ve tamamlandım sanki. O ana kadar eksiktim, yarımdım ve bir oldum sanki.

Müziğin sesi yükseldi, insanların neşeli kahkahaları cırcırböceklerinin sesine, rüzgârın uğultusu ise su sesine karıştı. Odamdan yansıyan mum ışığı bizi aydınlatırken dudakları dudaklarımı buldu ve Hazar beni dünyanın sonu gelmiş gibi öptü.

Eli belimde, dudakları dudaklarımdaydı. Beni doğduğu andan beri bana ihtiyacı varmış gibi öptü.

O gece o göl kenarında, o zeytin ağacının uzun dallarının tam altında kalbimin muhafızı kalbimin sahibi oldu. Dudakları dudaklarımı ezberledi ve elleri ellerime kenetlendi...

Bu bir başkaldırıydı

ve bir başkaldırı ancak bu kadar naif olabilir.

KRALİÇEM

Bir gün her şeyiyle bana ait olacağını bildiğim topraklarımın birçok yeri benim için henüz keşfedilmiş değil. Ben ayak dahi basmadığım toprakların sahibiyim. Hiç tanımadığım insanların hayatlarına dair kararlar verecek ve bir sözü binlerce yıl anılacak o kişiyim ben.

Üstelik yalnızca topraklarımı değil, kendimi de tanımıyorum. Kendime dair birçok şeyi, içimde saklı olan duyguları ve tepkileri yeni yeni öğreniyorum. Kendi ruhumun kıyısına doğru ilerliyor, karayı yeni yeni görüyorum. Her duygu bir adım, her tepki bir basamak ve her his bir kanat çırpış benim için. Adım atıyorum, basamakları çıkıyorum ve kanat çırpıyorum. Kıvranıyorum, sancıyorum, yüzüyorum ve koşuyorum. İçimde bir bahçe varmış meğer; orada çiçekler açabileceğini yeni fark ediyorum. Bir deniz varmış içimde, bir yaşam varmış; yeni keşfediyorum...

Dudaklarım Hazar'ın dudaklarını tanıdığında içimdeki kraliçe yeni topraklar fethetti sanki. Kendimi tanıdım, neler hissedebileceğimi anladım, duygularımı kavradım. Beni bir kehanetle topraklarıma bağlayan kalbimin dışında gerçek bir

kalbim daha vardı ve ben bugün o kalbi her şeyiyle tanıdım. Tüm gücüyle ve güçsüzlükleriyle, tüm tereddütleri ve cesaretiyle, tüm heyecanı ve korkusuyla...

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım. Dudaklarım dudaklarından ayrılmış, alnım alnındaydı.

Ne olacaktı? Ne olabilirdi? Saraya döndüğümüzde Hazar'ı elinden tutup babamın önüne mi atacaktım? *Ben şövalyeme âşık oldum, o da bana!* mı diyecektim? Bu kadar kolay mıydı? Bu kadar kolay olabilir miydi?

"Şimdi ne olacak bilmiyorum..." dedi Hazar. "Fakat şu an hissettiklerimi ömrüm boyunca hissetmediğimi... çok iyi biliyorum."

İç çektim. Nefesim titriyordu. Karşımdaki adam bana öyle tanıdık geliyordu ki çocukluğumu hatırlatıyordu. Ona dair her şeyi merak etmeye başlamıştım, onunla ilgili her şeyi bilme ihtiyacı hissediyordum.

"Bize biraz zaman lazım," dedim. Gözlerim kapalıydı, onunkiler gibi. Alnı hâlâ alnımda, nefesi hâlâ nefesimdeydi.

"Bize zamandan fazlası lazım," dedi.

Geri çekildi ve bana hüzünlü gözlerle baktı. Bakışları acı doluydu, onu öyle görmek kalbimi kırıyordu. Elimi uzatıp kalbine koydum. "Bir gün," dedim. "Söylediğim her şey bu topraklar için kural olacak. Bize yalnızca zaman lazım Hazar, fazlası değil..."

Konuştukça kendimi suçlu hissediyordum. Kendime kurduğum umut verici senaryo, babamın hayatını kaybetmesi ve benim onun yerine tahta geçmemdi. Kalbimin heyecanı bana böylesine korkunç bir senaryoyu bile yazdırmış, yaşandığında korkunç hissettirecek olan babamın ölümü şimdi bizim için tek çare gibiydi. Yine de her şeye rağmen onun bu dünyadan olabilecek en geç tarihte ayrılmasını diledim.

"Sana söz veriyorum Hazar," dedim. "Bizim zamanımız gelecek."

Kalbindeki elimi avucunun içine aldı, tek tek parmaklarımı öptü. "Zamanı geldiğinde," dedi. "Emrinizde olacağım majesteleri." Sonra ellerimi avuçlarının arasına alıp her bir parmağımı öptü ve bana son kez baktı. Yüzündeki acı tebessümüyle bana bir baş selamı verdi ve yanımdan geçip gitti. Arkamı dönüp gidişini izledim. Bu, bugün onun gidişini ikinci izleyişimdi. İçine düştüğümüz çukur çiçeklerle bezeliydi, duygularımız yanan birer mumdu ve yalnızca uzaktan izlemesi güzeldi. Yanına yaklaştığımızda çiçeklerin alev almaya başladığını görebilirdik.

Hazar'ın arkasından ağır ağır yürüdüm. O atların yanına gitmek üzere ayrılırken bana arkasını dönüp hasret dolu son bir bakış attı. Kalabalığın arasından geçip eve girdim. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak koşar adım odama ilerledim ve kimseye görünmeden girip kapımı kapattım. Kapı kapanır kapanmaz arkasına yaslanıp yere çöktüm ve sessizce ağlamaya başladım. Ağzımı elimle kapattım ve cenazeme ağlar gibi ağladım.

Bu, onunla yaşadığımız ikinci matem gecesiydi.

Hem konuşmuş hem susmuştuk. Hem başlamış hem arafta kalmıştık. Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum; karayı görmüş, kıyıya yaklaşmış ve sonra birdenbire kaybolmuştum.

Bir süre kapının önünde ağladıktan sonra kendimi toparladım, bunu yapmak zorundaydım. Onunla konuşmak, duygularını öğrenmek, duygularımı anlatmak zorundaydım ve yapmıştım da. Şimdi olması gereken tek şey zamanımızın gelmesini beklemekti.

Ben yaşadığım duyguların acemisiydim. Aşk denen şeyde en fazla çırak olabilirdim, bunun farkındaydım. Bir gün bir

halkı yönetecektim ama kalbimi yönetemiyordum. O ise bir savaşçıydı ama kalbiyle savaşamıyordu.

Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp sıcacık bir duş aldım. Yavaş yavaş kendime geldim, geceliğimi giyip yatağıma girdim. Odamdaki mumların çoğu sönmüş, yanmaya devam eden yalnızca üç mum kalmıştı. Kapımın çalmasıyla başımı o yöne çevirdim. Gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Girin," diye seslendim.

Kapı açıldığında Vera'nın merak dolu bakışları içeriyi aydınlattı. Elinde büyük bir mum taşıyordu ve üzerini hâlâ değiştirmemişti. Gecenin devam ettiğini bahçedeki seslerden anlayabiliyordum. Vera içeri girip odamın kapısını kapattı.

"Odana geleceğim ve bana her şeyi anlatacaksın demiştim, değil mi?" dedi gülerek. Heyecanla geldi ve ayakucuma oturdu.

"Hoş geldin," dedim. "Dışarıdakilerin yorulmaya niyeti yok sanırım."

Vera omuz silkti. "Onlar sabaha kadar eğlenir," dedi. "Uzun zamandır böyle bir gece düzenlemiyorduk, özlemişler."

Gülerek başımı salladım. Vera halimin burukluğundan çok da iyi şeyler yaşanmadığını tahmin ediyor olmalıydı. Bana üzgün bir yüz ifadesiyle baktı ve uzanıp kucağımdaki elimi tuttu. "Ne oldu?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Beni öptü."

Vera'nın üzgün ifadesi bir süreliğine dondu. Bana şok içinde bakıyordu. "Bu yüzden mi böyle görünüyorsun?" dedi. "Cenazen varmış gibi... Ağlamaktan gözlerin şişmiş, şu haline baksana!"

Hüzünle gülümsedim. "Hayır," dedim. "O yüzden değil..."

"Anlatsana Sara, beni çatlatmak mı istiyorsun? Sabır taşı değilim, söylemiş olayım. Meraktan çatlarsam suçlusu sensin."

Kendimi tutamayıp güldüm, Vera insanların gerçekten de "meraktan çatlayabileceklerine" inanıyordu ve bu asla şaka değildi.

"Pekâlâ," dedim. "Beni öptü ve birbirimize karşı beslediğimiz hisleri itiraf ettik."

"Aman Tanrım!" dedi heyecanla. "Ee, o zaman neden böyle görünüyorsun? Bana bak, kraliyeti bu dengesizlikle yönetemezsin haberin olsun!"

Kendimi tutamayıp bir kez daha güldüm. Vera gelmiş ve üzerimdeki kasvetli bulutları dağıtmıştı resmen. Çocukluğumdan beri herkes benimle bir kraliçeyle konuşuyormuş gibi saygı çerçevesinde konuşsa da Vera hep aynıydı. Bu yüzden ona bu kadar yakın hissediyordum. O gerçekten de benim için bir abla gibiydi.

"Biliyorsun işte," diye mırıldandım. "Şu an aramızda hiçbir şey olamaz. Zamanı var..."

"Elbette biliyorum kuzucuğum. Lakin bunun için üzülmenize gerek yok ki. O gün bir gün gelecek, sabretmek bu kadar acı verici olmasa gerek."

Vera'nın yüzüne bakıp minnetle gülümsedim. Buraya geldiğimden beri her derdimi onunla paylaşmış, onunla çözmüştüm. Ona o kadar büyük bir teşekkür borçluydum ki bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Uzanıp ona sıkı sıkı sarıldım, bir ablanın kardeşini sardığı gibi sardı beni ve o gece sabaha kadar dertleştik. O anlattı, ben anlattım; o sustu, ben sustum...

Ertesi sabah uyandığımda Vera yanımda yoktu. Gece hangi ara uyuyakaldığımı bile hatırlamıyordum. Esneyerek yataktan kalktığım sırada ana salondan gelen konuşma seslerini duydum. Onlar bile uyandıklarına göre ben baya geç uyanmış olmalıydım çünkü ev halkının çoğu sabaha kadar bahçede

eğlenmişti. Banyodaki işlerimi halledip odamdan çıkmak üzere hazırlandıktan sonra saçlarımı taradım. Küpelerimi de taktım ve kapıya ilerledim.

"Söyleyecek miyiz?" diyordu biri. Konuşan halamdı. "Hemen şimdi mi?"

Kaşlarımı çatarak odamdan çıktım ve uzun koridoru geçip salona doğru ilerledim. Ayak seslerim duyulmuş olacaktı ki salondaki konuşmalar birden durdu. Koridoru geçtim ve kendimi salonun girişinde buldum. Halam, kuzenlerim ve şövalyeler... Herkes salonun bir yerlerine dağılmış oturuyordu. Kahvaltı sofrasındaki hiçbir şeye henüz dokunulmamıştı.

"Günaydın," dedim gülümseyerek. Gözlerim hemen Hazar'ı aradı. En köşedeki berjerde oturuyor ve beni izliyordu.

"Günaydın güzel kızım," dedi halam. "Acıktın mı?" diye sordu. Başımı sallayarak masanın en başına geçtim.

"Acıktım da siz nasıl bu kadar erken kalktınız? Sabaha kadar seslerinizi duydum!" dedim gülerek. Halamın gözleri o kadar şişmişti ki neredeyse hiç uyumadığı her halinden belliydi. Vera ise tam karşımda oturmuş, aynı derece şiş gözlerle bana bakıyordu.

"Uyandık..." dedi halam. "Uyandırıldık," diye düzeltti daha sonra.

"Ne demek bu?" diye sordum merakla. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladım. Soran gözlerle Vera'ya baktım ama gözlerini kaçırıp bakışlarını masaya çevirdi.

"Sabah bir posta geldi," dedi halam. "Biz uyurken postayı şövalyelerden birine iletmişler. Hazar'a."

Başımı kaldırıp bir arada oturan şövalyelere baktım. Hiçbiri bana bakmıyordu.

"Ne olmuş?" diye sordum endişeyle. "Artık söyleyecek misiniz?"

Halam derin bir nefes aldı, ellerini dağınık saçlarına götürdü ve saçlarını kaşıdı. Yorgunluktan ölmek üzere gibi görünüyordu.

"Mektup saraydan," dedi halam. "Sen söylemek ister misin şövalye? Ne de olsa hepimize sen söyledin..."

Halamın ona dönmesiyle Hazar bana tereddütle baktı. İstemeye istemeye ayağa kalkıp bize doğru birkaç adım attı ve cebinden bir zarf çıkardı. Önce başını eğip elindeki zarfa bir süre baktı ve hemen sonrasında zarfı bana uzatıp sessizce konuştu.

"Savaş bitti kraliçem," dedi.

Beni saygıyla selamladı ve bir adım geri çekildi. Bir anlığına heyecanla gülümsedim, duyduğum zafer cümlesinin mutluluğuyla ne yapacağımı bilemeyerek hareketlendim. Elim ağzımdaydı. Aynı cümleyi kafamın içinde defalarca tekrar ettim. "Savaş bitti..." dedim kendi kendime. "SAVAŞ BİTTİ!"

Gözlerim salonda dolaşırken kimsenin benimle aynı mutluluğu yaşamadığını fark ettim. Savaş bitmişti ama yolunda olmayan bir şeyler vardı. O an az önce duyduğum cümleyi bir kez daha, bu sefer tam anlamıyla kavradım ve kafamın içinde tekrarladım.

"Savaş bitti kraliçem."

Şövalyemin, Hazar'ın dudaklarından dökülen o son kelime, neyin yolunda gitmediğinin yanıtıydı aslında. Ben dün akşam uyurken bu toprakların prensesiydim, kraliçesi değil. Benim bu toprakların kraliçesi olmamın tek yolu vardı ve o yol babamı kaybetmekten geçiyordu. Gerçekleri anladığım ve idrak ettiğim an öylece kalakaldım. Yüzümdeki zafer sarhoşluğu yerini acıya ve hüzne bıraktığında her şey anlam kazandı.

Savaş bitmişti.

Artık bir babam yoktu.

Ve onun tahtı, tüm acıma rağmen beni bekliyordu...

Tam ortasındaydım bir savaşın
ve sebebi de bendim, sonucu da.

FİNAL

KALBİMİN KORUYUCUSU

Millerce uzaktayım evimden. Doğduğum, büyüdüğüm, kazandığım ve kaybettiğim yerden. İnsanlar bana baktıklarında şanslı bir kadın görüyor, oysa ben bazen bir kehanetin kurbanı olduğumu hissediyorum. Kaderimin bağlandığı bu kehanet benden önce annemi aldı, sonra babam gitti ellerimden ve babamın kaybı, benim hükümdarlığımın başlangıcıydı.

Doğduğum gün annem öldü ve babamın öldüğü günse yeniden, bir kraliçe olarak doğmam söyleniyordu bana.

Babamın ölüm haberini aldıktan birkaç saat sonra eve doğru yola çıktık. Bu sefer yalnız değildik, büyük halam bu yolculukta daha fazla korunmaya ihtiyacımız olabileceğine inanarak yanımıza kendi şövalyelerinden birkaçını verdi. Üstelik bize eşlik edenler yalnızca halamın şövalyeleri değildi, Vera da bizimleydi. Beni kraliçe olmak üzere saraya döndüğüm bu günlerde yalnız bırakmak istemedi, babamın acısı ve omuzlarımdaki ağır yükün beni ne kadar zorlayacağının farkındaydı. İşte hep beraber yoldaydık. Eve doğru...

Yollar sanki her zamankinden daha sıcak, daha çamursuz ve daha engebesizdi. Eve dönüş yolu her zaman en kolay olandı. Ben Hazar'ın önünde oturmuş, sırtımı yine onun göğsüne yaslamış, yüzümü siyah başlığımla kapatmıştım. Sessizce ağlıyordum.

Yine siyahlara bürünmüştüm ancak bu sefer hem annem hem babam için yas tutuyordum.

Kimse ile konuşacak, hatta göz göze bile gelecek halim yoktu. Aklım yalnızca babamın kaybı ile doluydu ve kalbim bu kaybın acısıyla eziliyordu. En kötüsü de babamın ölüm haberini almadan bir gece önce Hazar'la birlikte olabilmemizin tek yolunun tahta geçmem olduğunu düşünmüş olmamdı. Kendime kızıyor, düşündükçe kendime küsüyordum.

Büyük halamın şövalyeleri, benim şövalyelerim, ben ve Vera... Toplam on kişiydik. Her gece bambaşka yerlerde uyumuş, dönüş yolculuğu boyunca kimsenin evine konuk olmamıştık. Ağaçlar bizi beslemiş, nehirler bizi yıkamıştı. Sanki bir suskunluk orucundaydım, kelimeler bana yasaktı.

Kâbuslarım devam ediyordu ve artık yalnızca annemi görmüyordum, babam da her gece beni ziyaret ediyordu... Bana ısrarla, "Gözlerini aç!" diyorlardı, "Eve dön!" diye haykırıyorlardı. Dün gece gördüğüm kâbusta babam bana ısrarla, "Evin yolu orası değil!" demişti. Her gece rüyalarımda ormanda kayboluyor, yolumu bulamıyordum. Her gece anne ve babamın feryatlarını dinliyor, söylediklerine anlam vermeye çalışıyordum ama ruhumun içine girdiği girdap öyle gürültülüydü ki kendimi duyamıyordum.

Çok uzun günler geçti. Ben susalı çok oldu. Herkesin benim için ne kadar endişeli olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum ama beni anlamaları gerekiyordu. Bu benim ömrümün

ikinci büyük darbesiydi. Doğduğum günden beri annem için tuttuğum yasa yenisi eklenmişti. Artık matemim iki kişilikti.

Yola çıkalı uzun zaman olmuştu, sarayın her an ufukta görünebileceğini biliyorduk. Ben Hazar'ın atının üzerinde, onun göğsüne yaslı bir halde uyuyordum; Vera ise halamın şövalyelerinden biriyle ilerliyordu. At üzerinde olduğumuz sürece Vera da ben de yüzlerimizi başlıklarımızla kapatıyor, gözlerimizin rüzgârdan etkilenmemesini sağlıyorduk. Bugün yine o günlerden biriydi. Hava yalnızca rüzgârlı değil, yağmurluydu. Atlar son sürat ilerledikleri birkaç saatin sonunda biraz olsun yavaşlamaya başladıklarında içimden bir ses artık eve geldiğimizi söylüyordu.

"Hazar..." diye mırıldandım başlığımın altından.

"Efendim majesteleri?"

"Lütfen bana geldik de..."

Bir süre cevap vermedi, atlar salına salına yürümeye devam etti. Ardından, "Az kaldı," dedi ciddi bir sesle.

Babamın kaybı onu bile etkilemiş, değiştirmişti. Artık daha ciddi, daha ruhsuz görünüyordu. Her birimiz bir anda bambaşka insanlara dönüşmüş, aklımızı kurcalayan konular bir gecede değişivermişti. Rüzgâr ve yağmur aynı anda şiddetini artırırken gök gürültülerinin arasında bir kapı açılma sesi duyar gibi oldum. Atlar iyice yavaşladı, elimi uzatıp kafamdaki başlığı biraz çektim ve uykulu gözlerle etrafıma bakındım.

"Burası neresi?" diye sordum endişeyle.

Başımı çevirip soran gözlerle Hazar'a baktığımda halamın şövalyelerinin ve Vera'nın arkamızda olmadığını gördüm.

"Vera nerede?" diye sordum. "Şövalyeler nerede?"

Endişeyle döndüm ve etrafıma baktım. Hazar ise bana hiçbir cevap vermedi, atıyla yavaş yavaş ilerlemeye devam

ediyordu. Önümüzde büyük, ihtişamlı bir saray kapısı vardı ve kalbimi endişeyle dolduran gerçek ise şuydu.

Burası benim sarayım değildi.

"Hazar?" Sesim artık bambaşka çıkıyordu. "Atlas?" Çaresizce bir sağa bir sola dönüyordum. "Vera?" diye seslendim arkamıza doğru.

Hazar'ın tam önünde oturmuş, artık iyice yavaşlayan atın üzerinde korkuyla çırpınıyordum. Atlar hızlanan yağmurun altında ihtişamlı saray kapısından girdi ve bizi büyük bir saray bahçesi karşıladı. Bahçede bekleyen yüzlerce insan ve onlarca hizmetkâr heyecanla bizi izliyordu. Bunun bir rüya olup olmadığını sorguluyor, uyanmaya çalışıyordum.

"Ne oluyor?" dedim bir kez daha. "Hazar?"

Ve sonunda... atlar durdu. Sarayın kapısı arkamızdan gürültüyle kapandı. İnsanlar bize heyecanla bakmayı sürdürürken Hazar bana cevap vermek yerine attan atlar atlamaz uzanıp beni kucakladı ve yere indirdi. Beni yere indirdikten hemen sonra ellerini silkeleyip kalabalığa döndü ve onlara elini kaldırıp bir selam verdi.

"Ne oluyor burada?" diye sordum, çıldırmak üzereydim. "Bu insanlar kim?"

Kalabalık Hazar'ın selamını görünce sevinçle bağırdı. Ellerimi kaldırıp yüzüme götürdüm. Deliriyor olmalıydım. Acaba yediğim bir şey dokunmuştu da hayal mi görüyordum? Nefes nefese kalmış bir halde döndüm ve Hazar'ı kollarından sertçe tutup kendime çevirdim.

"Hazar!" dedim öfkeyle. "Bana nerede olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu açıkla hemen! Yoksa kötü olacak!"

Kollarından tutup kendime çevirdiğim Hazar önümde koca bedeniyle durmuş bana bakıyordu. Yüzünde sakin, sütliman

bir ifade vardı. Bakışları durgundu, sanki ona göre çok sıradan bir olayın ortasındaydık.

"Saraya gelmek istedin. Ben de seni saraya getirdim."

Sonra döndü ve önümüzde kalan ihtişamlı, kiremit rengi saraya baktı. Gözleri önümüzdeki sarayın pencerelerinde tek tek dolaştı. Ben endişeyle neler olup bittiğini anlamaya çalışırken o önündeki manzaraya bakıp gülümsedi ve konuşmaya devam etti.

"Burası da benim sarayım kraliçem," dedi. "Benim misafirliğim bitti. Artık evimdeyim..."

Orada, tam o an ondan duyduğum son cümle buydu. Ben dehşet içinde kalakalmış her şeye anlam vermeye çalışırken birilerinin beni kollarımdan tuttuğunu fark ettim. Kendimi korkuyla geri çekmeme rağmen beni tutan kollar güçlü ve kararlıydı. Karşımızdaki kalabalığın ve "şövalyelerim" dediğim insanların gözleri önünde kollarımdan tutuldum ve çırpınmama rağmen sarayın içine sürüklendim.

"Bırakın beni!" dedim öfkeyle. "Bunun bedelini ödediğinizde çok pişman olacaksınız!"

"Sakin olun kraliçem," dedi görevlilerden biri. "Size burada çok iyi bakılacak."

Vücudum şaşkınlıktan tir tir titrerken bir bilinmezliğin içine doğru götürülüyordum. Etrafı incelemeye, olan bitene dair bir ipucu bulmaya çalışsam da yağmur ve rüzgâr her şeyi âdeta bulanıklaştırıyordu. Yaşadıklarıma inanmak istemiyordum. Neler oluyordu? Nasıl olmuştu tüm bunlar?

Kafamda dönüp duran en acı soru bunlardan çok başkaydı: Hazar kimdi?

Aylarca şövalyem bildiğim, kalbimi teslim ettiğim adam... kimdi?

Görevliler canımı yakmamaya çalışarak beni sarayın mahzenine indirdi. Havasız ve ışıksız merdivenlerden inip onların el kol yönlendirmeleriyle hareket ettiğimde kendimi büyük bir odanın parmaklıkları ardında buldum. Üzerime kapanan parmaklıklara tutunup bağırmaya başladım.

"Kimsiniz siz? Bana bir açıklama yapmak zorundasınız! Bunu yapmaya hakkınız yok!"

Ellerimle parmaklıklara vurmaya devam ettiğim sırada arkamdan gelen sesle olduğum yerde kaldım.

"Sara?" dedi yorgun sesin sahibi.

"Vera!"

Arkamı döndüğüm an karanlık odanın köşesine sığınmış Vera'yı gördüm. Korkmuş ve bir köşeye sinmişti. Oysa onunla beraber yol almıştık, onu buraya benden önce nasıl getirmişlerdi? Koşar adım ilerleyip ona sarıldım. Ağlıyordu, ben ise karmakarışık hissediyordum.

"Nasıl oldu bu?" diye sordum dehşet içinde. "Sen arkamdaydın! Diğer şövalyelerle birlikteydin!"

"Sanırım sen uyuyordun..." dedi Vera. "Yüzün başlığınla kapalıydı. Benim ve annemin şövalyelerinin ağızlarını kapattılar, bizi senden önce içeri aldılar ve sürükleyerek buraya getirdiler. Onları nereye kapattılar bilmiyorum ama beni buraya koyup senin de geleceğini söylediler."

Ağlamaktan zar zor konuşuyordu. Delirmek üzereydim, kendimde olduğumdan bile emin değildim. Titreyen bacaklarımı serbest bıraktım ve kendimi yere, onun yanına attım. Duvara yaslanıp oturdum ve etrafıma bakındım.

"Anlamıyorum..." dedim.

"Her şey açık," dedi Vera gözyaşları içinde.

"Ben hiçbir şey anlamıyorum!" dedim üzüntü dolu bir öfke içinde.

"Onlar en başından beri senin şövalyelerin değilmiş..." dedi Vera. "Çok üzgünüm Sara. Seni korumak için değil, ele geçirmek için yanındalarmış..."

Titrek bir nefes aldım. Elim kalbimdeydi. Yaşananlara inanamıyordum. Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattığımda kâbuslarımı hatırladım. Annemi, babamı, beni uyarmaya çalışmalarını, rüyalarıma giren kuzgun sembolünü... Nefes alamıyordum.

"Bu nasıl olur?" dedim gözyaşları içinde. Elim hâlâ kalbimdeydi. "Onu benimle gönderen babamdı! Onun en iyi savaşçısı olduğunu söylemişti. Nasıl olur?"

"Tamam, sakin ol," dedi Vera. Uzandı ve elleriyle gözyaşlarımı sildi.

"Bu nasıl bir oyun?" dedim öfkeyle. "Nasıl kandık? Hepimiz... nasıl inandık?"

"Sakin ol," dedi bir kez daha. "Öğreneceğiz ve buradan kurtulmanın bir yolunu bulacağız Sara. İnan bana..."

Vera ile orada, parmaklıkların arkasında ne kadar beklediğimizi bilmiyordum. Belki bir, belki iki saat... Yanımıza gelip giden kimse olmamıştı. Tamamen yalnızdık. Karanlık ve havasızlık artık dayanılmaz bir noktaya geldiğinde mahzenin kapısı açıldı ve içeriye güçlü bir mum ışığı girdi. Merakla ayaklanıp Vera'nın kalkmasına da yardım etmek için ona elimi uzattım. Birlikte parmaklıklara ilerledik.

Önce o göründü... Hazar. Sonra Atlas, Deha, Poyraz ve hiç tanımadığım birkaç kişi daha... Onlara öfkeyle bakıyordum. Hazar dışında kimse benimle göz göze gelmiyor, bana bakmaya cesaret edemiyordu.

"Nasıl oldunuz?" diye sordu Hazar.

"Sen bizimle dalga mı geçiyorsun?" dedim öfkeyle. "Sen kimsin? Burası neresi ve bizden ne istiyorsunuz?"

Hazar arkasına dönüp diğerlerine baktıktan sonra bir kez daha bana döndü. Gözleri bambaşka birinin gözleri gibi bakıyordu. Bu benim tanıdığım, bildiğim Hazar değildi.

"Burası Kral Noyan'ın sarayı," dedi bir çırpıda.

Öfkeyle güldüm. "En başından beri onun adamı mıydın yoksa babam ölünce mi onun tarafına geçtin?" diye sordum alaycı bir sesle.

Hazar'ın yüz ifadesi hâlâ oldukça sakin ve ciddiydi. "Yalnızca senin baban ölmedi," dedi. "Kral Noyan da öldü."

İşte bu, bilmediğim bir detaydı.

"Bu benim sorduğum soruların cevabı değil," dedim, artık sinirden dişlerimi sıkıyordum. "Siz kimsiniz, burada ne işimiz var ve bizden ne istiyorsunuz?"

Hazar bana doğru bir adım attı ve yüzünü mum ışığında daha net görmemi sağladı. O gözlerime bakarken acıdan başka bir şey hissedemiyordum.

"Ben Noyan'ın oğluyum."

Aklımdaki tüm sesler sustu, bildiğim ne varsa unuttum.

"Yıllar önce bu toprakları terk ettim. Kardeşim ve dostlarım da peşimden geldi. Atlas ile yalnızca genlerimiz ortak değildi, ortak bir noktamız daha vardı: babamıza duyduğumuz nefret." Hazar konuşmaya devam ediyor ama artık gözlerime değil, tam arkamdaki duvara bakıyordu. "Yıllar boyunca sürgün edilmiş gibi krallığınızda yaşadık, kimse gerçek kimliğimizi bilmiyordu. Sahipsiz birer çocuktuk, evlat edinildik ve yabancı bir kadını anne, bir adamı baba bildik. Orada yetiştirildik, orada yedik içtik, ahırdan bozma evlerde yaşadık ve sizin için savaştık. Savaşın haberini ilk aldığımızda oturup konuştuk. Noyan'ın

ölme ihtimalinde kendi topraklarımıza, sarayımıza dönecektik. Onun bizden başka çocuğu yoktu. Tahtın tek vârisi bizlerdik. Fakat önümüze bambaşka bir yol, bambaşka bir hikâye çıktı. Prensesin şövalyeleri, Kalp Muhafızları olduk..."

O anlattıkça her şey bir bir gözümün önünden geçti. Babamın odasındaki ilk karşılaşmamız, en başında bu işi almaktan dolayı duyduğu mutsuzluk, şifacının söyledikleri, kâbuslarım... Hepsini tek tek hatırladım.

"Kalp ve kalbin sahibi yüz yıllar boyunca beklendi," dedi arkadan bir ses. Tanımadığım yaşlı ve bilge görünümlü bir adamdı. "Kalbin sahibi hangi toprakların kraliçesi olursa o topraklar bolluk ve bereketle kutsanacaktı, bunu herkes biliyordu. Bu sebeple gözler hep sizin üzerinizdeydi kraliçem. Ne şanslıyız ki artık buradasınız, artık bizim topraklarımızda, bizim yanımızdasınız."

Sinir bozukluğuyla kahkaha attım, başka ne tepki verebileceğimi bilmiyordum. "Beni sizin kraliçeniz olmaya mı zorlayacaksınız? Ne yapacaksınız? Beni tahta oturttuğunuz zaman bu toprakların kraliçesi mi olmuş olacağım?" Sesim oldukça alaycıydı.

"Öyle olmayacak elbett..." Arkadaki bilge adam konuşurken Hazar elini kaldırıp onu susturdu. Bana bir adım daha yaklaştı. Artık parmaklıkların tam önündeydi.

"Noyan'ın en büyük oğlu benim," dedi. "O öldüğüne göre artık bu toprakların kralı... benim."

Sanki söylediğine kendisi bile inanamıyordu. Ben ise artık hiçbir şeye inanamıyordum. "Yani?" diye sordum duygusuz bir sesle.

"Ve sen de bu toprakların kraliçesi olacaksın..." dedi ve ekledi. "Benimle evlendiğinde."

Tam önümdeydi, gözlerimin içine bakıyordu ama artık onu göremiyordum. Ona âşık olduğumu fark edeli ve onun da bana âşık olduğuna inanalı çok olmamıştı. Onlar da mı birer roldü? Beni kıskandığını söylemesi, bana olan duygularını anlatması ona ne kazandıracaktı? Duygularımla böyle acımasızca oynaması onun eline ne geçirmişti? Ona bağlanmamı mı istemişti? Ona bağlanıp onu burada bırakıp gidemeyeceğimi mi düşünmüştü?

"Öyleyse sana bir haberim var," dedim nefret dolu bir sesle. "Seninle evlenmeyeceğim. Beni öldürsen bile."

"Peki ya başkalarını öldürürsem?" diyerek bana biraz daha yaklaştı. Başını parmaklıkların arasına doğru eğdi ve alnını alnıma yasladı. Kendimi hemen geri çekip ona nefret dolu bir bakış attım. "Kuzenin..." dedi bakışlarıyla Vera'yı işaret ederek. "Abilerin... Ailen... Başlarında ne bir hükümdar var ne de savaşacak güçleri kaldı..."

Çenemin titrediğini hissettim. Kalbim ve aklım onlarlaydı. Nasıllardı? Ne haldelerdi? Nasıl toparlanacaklardı? Hazar'ın gözlerine bakıyor ve onun bu olmadığına inanmaya çalışıyordum. Bunlar yaşanmıyor olmalıydı, bunlar gerçek olmamalıydı.

"Sen bu olamazsın..." dedim hayal kırıklığıyla. "Beni bu olmadığına nasıl inandırdın?"

Derin bir nefes aldı ve kendini geri çekti. "Seni hiçbir şeye inandırmaya çalışmadım," dedi.

"Bana söylediğin yalanlar..."

"Sana neredeyse hiç yalan söylemedim."

Sinir bozukluğuyla yeniden kahkaha attım, benimle alay ediyor olmalıydı. Beni delirtmeye mi çalışıyordu? Benim aylardır tanıdığım Hazar'ın karşımdaki insanla alakası bile yoktu ve buna rağmen beni hiçbir şeye inandırmadığını, bana neredeyse

hiç yalan söylemediğini söylüyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar hayal kırıklığına uğratılmamış, hiç bu kadar aptal yerine konulmamıştım.

"Sana biraz zaman vereyim..." dedi iyilik yapar gibi. "Birazdan cevabını almaya geldiğimde eğer bana olumlu bir cevap verirsen sizi çok güzel odalara alacağız. Hak ettiğiniz gibi..."

Arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi. Eğer canıyla tehdit edilen ben olsaydım, umurumda bile olmazdı. Fakat beni karşı karşıya bıraktıkları şey sevdiğim insanların, ailemin hayatıydı. Bir yanım çölde, bir yanım bataklıktaydı. Arkalarından kapattıkları kapı bizi yine o zifiri karanlığın içine hapsederken kendi içimdeki karanlık aklımın ya da hayalimin alamayacağı kadar derindi. Köşeye geçtim, sessizce oturdum. Vera'nın hıçkırık seslerini dinlerken başımı önüme eğdim ve elimi boynumdaki kolyeye götürdüm.

Yardım et... dedim içimden. *Bana bir yol göster. Anne, baba... Ben çok kayboldum. Güçsüz davrandım, kaybettim... Affedin beni.*

İçime içime ağladım, sustum, sessiz isyanlarımın yankılarını kendi içimde duydum.

"Sözkonusu yalnızca ben olsam," dedi Vera, bir süre devam eden sessizliğin ardından. "Kendi canım umurumda bile değil, inan. Ama diğerleri, abilerin, ailemiz..."

Devam edemedi. Öyle çaresizdik ki vereceğim hiçbir karar bizim zaferimizle sonuçlanmayacaktı.

"Onlara sorsam ölmeyi seçerlerdi," dedim. "Ama ben onların zarar görmesini göze alamam..."

"Bunu nasıl göremedik?" diye hayıflandı Vera. "Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmezdi. Aylarca bizimle kaldılar, seninle onca yol geldiler..."

"Benim aptallığım."

"Hayır," dedi Vera. "Sakın kendini suçlama. Bu adam günler önce evimizin bahçesinde öptü seni! Seni sana âşık olduğuna inandırdı, kendine bağladı..."

"Yine de anlamalıydım."

"Baban bile anlayamadı güzelim, baban bile..."

"Bir noktada anlamalıydım," dedim öfkeyle. "Gözlerimi biraz daha açmalıydım. Annem geceler boyunca rüyalarıma girdi, bana gözlerimi açmamı söyledi. Babam beni uyarmaya çalıştı ama ben tam bir aptal gibi aşktan kör olmuşum..."

"Hayır," dedi Vera bir kez daha. "İnan bana, dışarıdan bakıldığında her şey senin anladığın ve anlattığın gibi görünüyordu. Hiçbir gariplik yoktu. Kendini bunun için yorma, üzme. Şimdi yapman gereken tek şey bir karar vermek Sara. İyice düşün... Fakat bil ki, verdiğin karar ne olursa olsun her zaman bir çıkış yolu bulabiliriz. İkimizi de burada öylece bırakmayacaklar. Arkamızda kocaman bir aile var. Bizi almaya gelecekler."

Onu gözyaşları içinde dinledim. "Düşmanlarımızın sarayındayız..." dedim. "Babamı öldüren insanların evindeyiz ve benden onlara dahil olmamı istiyorlar..."

"Belki de bu bir fırsattır," dedi Vera.

"Ne için?"

"İntikam için Sara. İntikam için..."

Bir süreliğine konuşmayı kestik. Düşünmeye çalışıyordum. Aklıma geçmişten bir anı, Hazar'la aylar önce yaptığım bir konuşma geldi.

"Biliyor musun," demiştim ona aylar önce Kral Noyan'dan bahsettiğimiz bir gün. "Belki bir oğlu olsaydı düşünebilirdim..."

"Öldürmeyi mi?"

"Saçmalama şövalye. Aklına başka bir şey gelmez mi senin?"

"Neyi düşünebilirdiniz?"

"Evlenmeyi."

"Tek sorun yaşlı olması mı?"

"Mesele evlenmek değil. Eğer genç bir oğlu olsaydı onun benimle gerçekten evlenmek istediğine inanabilirdim. Oysa bunu kendisinin istemesi tek amacının kolye olduğunu ele veriyor..."

"Bir oğlu olsaydı ve sizinle gerçekten evlenmek istediğine inansaydınız evlenecektiniz yani?" diye sormuştu bana ve o an ona verdiğim yanıt tam şu an kendi içimde aradığım yanıttı sanki. Kendimden çok emin bir sesle şöyle demiştim: "Bu kadar insanın benim için savaşıp ölmesinden iyidir."

Bu konuşmayı yaptığımız akşam o, ondan bahsettiğimi biliyordu. Ben ise hiç tanımadığımı sandığım, varlığından bile emin olamadığım birinden bahsettiğime inanıyordum. Oysa o gün Kral Noyan'ın oğlu, tam karşımdaydı. Gözlerimin en derinine bakıyor ve beni dinliyordu.

Yapmam gerekeni biliyordum. Bilmekten de öte, başka çarem yoktu. Ailem benim her şeyimdi; evim, geçmişim, anılarım ve atalarımın hatıraları... Benim için bu dünyadaki en önemli şeyler bunlardı. Onlara benim yüzümden zarar gelme ihtimalini aklımdan bile geçiremezdim, onların yaşaması için onlara ihanet etmem gerekse bile bunu yapacaktım. Vera'nın söylediği gibi, bir çıkış yolu her zaman bulunabilirdi.

Düşmanın evindeydik ve ailemizin bizi burada bırakmayacağına, bizi buradan kurtaracaklarına da adım gibi emindim.

Saatler sonra artık tek isteğim Hazar'ın ayaklarıma gelmesi ve ona cevabımı iletebilmekti. Tutsak olmaya bir dakika daha dayanamayacaktım. Nihayet kapının açılması ile mum ışığının içeri girmesi bir oldu. Gözlerimiz karanlığa o kadar alışmıştı ki mumun ışığı beni âdeta birkaç saniyeliğine kör etti. Hazar

yine adamlarıyla gelmişti. Üzerini değiştirmiş, tam bir kral gibi giyinmişti. Üzerindeki gösterişli siyah ceket onu olduğundan iki kat daha geniş gösteriyordu.

"Çabuk adapte olmuşsun," diye mırıldandım dalga geçer gibi.

"Her zaman," dedi. "Her yere çabuk uyum sağlarım, bilirsin."

Başımı sallayarak, "Evet, bunu en iyi ben bilirim," diye yanıtladım.

Vera oturduğu köşeden ayağa kalkıp ağır ağır yanıma geldi. Bana güç vermek istercesine koluma dokundu.

"Düşündün mü?" diye sordu Hazar.

Derin bir nefes aldım. "Teklifini kabul edeceğim," dedim. "Ama benim de şartlarım var."

"Söyle bakalım."

"Kimse zarar görmeyecek," dedim. "Ailem, akrabalarım, halkım... Kimse."

"Sen bu toprakların kraliçesi olduğunda savaş tamamen bitecek," dedi Hazar. "Kimse zarar görmeyecek."

"Seninle olan evliliğim yalnızca resmi bir evlilik olacak," diye devam ettim kurallarımı sıralamaya. "Aynı yatağı, hatta aynı odayı dahi paylaşmak yok." Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Başı dik, bakışları sabitti. "Nasıl istersen," dedi.

"Vera hep yakınımda olacak, benim olan tüm haklardan o da faydalanacak. Ona istemediği hiçbir şeyi yaptırmayacaksınız."

Vera bir kez daha uzanıp kolumu sıktığında hâlâ ağlıyordu ama gözyaşları kendisi için değildi. Bunu yaşamak zorunda olduğum için ne kadar üzüldüğünü biliyordum.

"Seni bu sarayın içinde mümkün olduğunca az görmek istiyorum," dedim Hazar'ın gözlerine bakarak. Başımı çevirip Atlas, Poyraz ve Deha'ya baktım. "Ve sizleri de..." diye ekledim.

"Hiç sorun değil." dedi Hazar küstahça.

"Bana hizmetli olarak vereceğiniz kişileri ben seçmek istiyorum," diye devam ettim, "Güvenmediğim kimseyi yakınımda istemiyorum."

"Bu kadar mı?" diye sordu Hazar.

Başımı salladım. "Bu kadar."

"Öyleyse bunların karşılığında benimle evlenmeyi, karım olmayı kabul ediyor musun?"

"Seninle evlenmeyi kabul ediyorum," dedim. "Karın olmayı değil. İkisi farklı şeyler."

Bana hâlâ dimdik bakıyordu. Yüzünde hiçbir suçluluk hissi, hiçbir pişmanlık belirtisi yok gibiydi. İçimdeki masum hikâye sönüp gitmişti, artık bambaşka bir şeyin içindeydim.

"Öyleyse başlayalım sevgili kraliçem..." dedi aynı küstah ses tonuyla. "Hemen bugün, burada bitecek bu iş."

"Bugün mü?" diye sordum şaşkınlıkla.

Başını salladı. "Şimdi," dedi.

Başını çevirip arkasında duran yaşlı adama baktı. Adam elindeki kutsal kitaplarla bize doğru birkaç adım attı ve tam ortamızda durdu. Ben parmaklıkların arkasında, onlar önündeydi ve bizi evlendirecek adam tam ortamızda duruyordu. Ben ne olup bittiğini, neyin içinde olduğumu bile henüz anlamışken kulaklarım klasik evlilik sözleriyle buluştu...

"Sizler doğanın verdiği iki güzel evlatsınız..." diye söze girdi adam.

Her kültürün ayrı evlilik metinleri vardı; her dinin, her mezhebin, her milletin... Adam kendi kültürlerinden gelme evlilik metnini okuduktan sonra her kutsal kitaptan bir alıntı yaptı. Resmiyet gereği evliliğin kutsallığını ve yüceliğini anlattıktan sonra bize iki yüzük uzattı. Birini bana, diğerini Hazar'a doğru tuttu.

"Sen," dedi. "Kral Noyan ve Kraliçe Lara'nın oğlu Hazar... Karşındaki hanımefendi ile evlenmeyi kabul ediyor musun?"

Son bir kez bana baktı. Birkaç saniye yüzümü, gözlerimi inceledi. İşte o an, bir anlığına bir suçluluk kırıntısı görür gibi oldum gözlerinde fakat çok sürmemişti.

"Evet," dedi acımasızca. "Kabul ediyorum."

Adam yüzüğü Hazar'ın parmağına taktı ve bana döndü. Bacaklarımın titrediğini hissediyordum.

"Sen," dedi. "Kral Noyan ve Kraliçe Lara'nın oğlu Hazar ile evlenmeyi kabul ediyor musun?"

Hüzünle güldüm. Bu topraklarda benim babamın ve annemin birer ismi yoktu. Burada yalnızca onlar ve onların ataları vardı. Burada olduğum sürece kendi anne ve babamın isimlerini duymayacak, onların anıldığını bile göremeyecektim. İçine düştüğüm çukurun farkına o an tam olarak vardım ama çaresizdim. Ailemi korumak için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Zamanı geldiğinde bunun intikamını alacak, anne ve babamın isimlerini yüzlerine haykıracaktım.

"Evet," dedim. "Kabul ediyorum."

Başımı eğip parmağıma doğru uzanan kırmızı yakut taşlı yüzüğe baktım, yüzüğün parmağıma girişini izledim. Bu yüzük tutsaklığın yüzüğüydü ama bir gün parmağımdan çıkacak, ayağımın altında ezilecekti.

"Öyleyse ben de sizleri karı koca, bu toprakların kral ve kraliçesi ilan ediyorum. Beraberliğiniz mucizelerle dolu olsun."

Hayatım boyunca hiç hayal etmediğim bir noktadaydım. Bir gün evlenmeyi hayal etmiştim, bir gün âşık olmayı da hayal etmiştim oysa bunların hiçbirinin bu şekilde olacağını, böyle sonuçlanacağını hayal edememiştim.

Bir gün evimden çıkmış ve bir daha dönememiştim. Yanımda kalbimi koruyacağına inandığım şövalyelerim vardı. Onlara *Kalp Muhafızları* demiştim. Kalbimin ve benim onlar tarafından gerçekten korunacağına inanmış, bana onlardan bir zarar geleceğini tahmin edememiştim. Bir kalbim vardı korunması gereken. Oysa onu en çok koruması gerekenler, ona en çok zarar verenler olmuştu. Kalbimi dört bir yanından yaralayan, kendi muhafızlarıydı.

Kalp Muhafızlarım aylar boyunca dostlarım, sırdaşlarım olmuştu. Hazar'ı bulduğum, tanıdığım yer hem kendimi bulduğum yerdi hem de onu kaybettiğim yer... İşte tam o an, orada kaybettim kendimi. Onun görevi kalbimi korumaktı. Oysa o kalp ellerinde paramparça olmuştu.

Hazar... Kalbimin koruyucusu, vazgeçilmezi ve en büyük düşmanı... Beni koruduğu hiçbir kötü, kalbimi onun kadar kırmadı.

O beni kırık bir kalple tanımadı, onun tanıdığı Sara'nın böylesine büyük bir hayal kırıklığı, böylesine güçlü bir öfkesi yoktu. O her ne kadar artık benim tanıdığım Hazar değilse, ben de artık onun tanıdığı Sara değildim.

Yeni Sara intikam istiyordu.

Ve alacaktı.

SONSÖZ

Sevgili okurum, beni ve satırlarımı hafızanda misafir ettiğin için çok teşekkür ederim. Sara ve Hazar'ın hikâyesi hayatına ilham olsun. Kendini esaret altında hissettiğin her an etrafına atılan düğümleri bir bir çözebileceğini unutma. Onlar evrenin bir yerlerinde, bizim onları hayal ettiğimiz halleriyle var olmaya devam edecek. Üstelik belki bir gün onların hikâyelerinin devamını yine burada, satırlarda okuruz, kimbilir... Hep söylediğim gibi, bu satırlar benim satırlarım değil, bizim satırlarımız. Bu serüven benim değil, bizim serüvenimiz. Kalbinizden geçen her güzel dileğin gerçekleşip sizi bulması dileğiyle...

Sizi çok seviyorum.

İyi ki vardınız.

İyi ki varsınız.

Hep olun.

—Beyza Alkoç

KİTAP HAKKINDA SORULAR

En sevdiğin karakter hangisi oldu?

Kendine en çok benzettiğin karakter hangisi oldu? Kendini o karakterin hangi yönlerinde buldun?

Favori karakterlerin arasında bir sıralama yapsan sıralaman nasıl olurdu?

Sara hakkında ne düşünüyorsun? Sen Sara'nın yerinde olsan hayatını nasıl şekillendirirdin?

Hazar hakkında ne düşünüyorsun? Sen Hazar'ın yerinde olsan hayatını nasıl şekillendirirdin?

En sevdiğin alıntılar ve en sevdiğin sahneler hangileri?

Kitaba alternatif bir son yazsan nasıl bir son yazardın?

Kitaba dair en sevdiğin şey ne oldu?

Sana Kalp Muhafızı'nı hatırlatan şarkıları bizimle paylaşır mısın?

Favori yan karakterin kim?

Yanıtlarının fotoğraflarını çekip benimle veya yayınevim İndigo Kitap ile paylaşırsan çok sevinirim. Cevapların için çok teşekkür ederim.

beyzalkoc *indigokitap*

Sevgili okurum, bir sonraki sayfalarda sizlerden, okurlarımdan gelen *Kalp Muhafızı* çizimlerini göreceksin. Sara ve Hazar'ı bu kadar içselleştiren, hikâyelerini kâğıda döken her birinize sonsuz teşekkür ederim.

İyi ki varsınız.

Hep olun.

İKİNCİ KİTAPLA DEVAM EDECEK...

Emil Həsənov

Dilek P

Efla Karaduman

Havva Yıldız

İrem Ceylan

Fatma Necef

İmmü Gülsüm Koyuncuoğlu

Sude Kaptan

Duru Özkan

Selin Toscu

Deniz Taşdemir

Nursu Koç

Öznur Kartal

Arzu Kırmızıtaş

Emel Akçay

HEPİMİZİN ACILARI VARDI AMA BEN BU ACILARI DİLE GETİREMEYECEK KADAR TUTSAKTIM.

Kâhin gözlerini bebekten ayırıp yere çevirdi ve başını salladı. "Bu o, majesteleri," dedi. "Kehanetin bebeği. Tacın sizden sonraki sahibi, krallığın tek kurtuluşu ve kalbin taşıyıcısı."

Prenses Sara'nın kaderi, o doğmadan önce bile herkes tarafından biliniyordu. O, kehanetin bebeği ve kalbin sahibiydi; kraliçesi olacağı krallığa bolluk ve bereket getirecekti. Kehaneti öğrenen krallıklar Sara'nın peşine düşünce savaş kaçınılmaz hale geldi. Artık yapılacak tek şey vardı: Kalbin sahibi Sara, babasının yedi muhafızıyla yola çıkacak, saraydan olabildiğince uzaklara gidecekti...

Bu yolculuk kralın en güçlü muhafızı Hazar ve Prenses Sara'yı öyle bir noktada bağlayacaktı ki kader bu bağa çözülemeyecek bir düğüm atacaktı.

Hazar...
Kalbimin koruyucusu, vazgeçilmezi ve en büyük düşmanı... Beni koruduğu hiçbir kötü, kalbimi onun kadar kırmadı.

ISBN 978-625-6372-48-1
9 786256 372481